

# Giới thiệu Nữ Trinh Thám Và Sát Thủ

Là duyên hay là nợ thì tình yêu vẫn luôn đẹp theo cách của nó, mỗi con người chúng ta sẽ có được tình cảm riêng của mình.

Cô cũng vậy, một trinh sát bị sát thủ theo dõi và có âm mưu ám hại. Thế nhưng khi hắn đối diện với cô, tay chân như rã rời bởi cái nhìn từ đôi mắt ấy khiến hắn không thể nào hạ sát.

Ngược lại hắn còn muốn cô làm nữ nhân của mình để hắn được che chở, bảo bọc cho cô. Cô và hắn ta không biết là duyên hay nợ, chỉ biết rằng khi gần nhau, đôi lúc lại giống thiếu thân lao vào lửa.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Trinh Thám Và Sát Thủ* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 1

Mở đầu

"Giết người phụ nữ này!"

Gương mặt của Vương Thiên Bá, lộ vẻ lạnh lẽo dữ tợn, thân hình béo ú run rẩy vì kích động, trong giọng nói mang đầy vẻ oán hận.

Hắc Ung đưa tay lấy tấm ảnh trên bàn, một đôi mắt sáng ẩn sau lớp kính râm nhìn cô gái trong ảnh mơ hồ không thấy rõ.

“Ông đi một quãng đường thật xa đến nước Mỹ, hơn nửa vòng trái đất tìm tôi chỉ vì muốn giết người phụ nữ này?” Hắn miễn cưỡng hỏi.

"Không sai! Nữ trinh thám này, chỉ trong một buổi tối đã đập tan toàn bộ bang phái của tôi, còn hại tôi mù mắt trái, chỉ cần để nhất sát thủ đứng đầu thế giới như anh gạt đầu đồng ý giết cô ta, anh muốn bao nhiêu tiền cũng được."

"Vậy sao?" Hắn hừ lạnh, chậm rãi ngẩng đầu nhìn chằm chằm gã đàn ông béo ú mập mạp đang ở trước mắt, làm đôi phương bắt giác rung mình một cái.

Hắc Ung —— một cái tên làm cho cả hắc bạch lưỡng đạo đều kinh hoàng khi nghe nhắc đến.

Nhắc tới "Hắc Ung", bất luận là cảnh sát, chính trị hay giới kinh doanh, đều biết hắn là sát thủ lợi hại nhất trên thế giới. Trong giới sát thủ, chỉ riêng hắn là hành tung thần bí kì ảo, đặc biệt luôn hành động một mình.

Hắc Ung không phải là tên hắn, không một ai có thể biết được tên thật của hắn là gì, cách ra tay của hắn vừa nhanh vừa chính xác, xuất quỷ nhập thần giống như chim ưng săn mồi trong đêm tối. Bình thường khi "Ung" vương săn mồi, lao thẳng vào con mồi, hành động vừa nhanh như chớp không chút nương tay, bởi vậy giới hắc bạch mới đặt cho hắn danh hiệu này.

Hắn luôn đeo kính râm, không ai nhìn thấy được bộ mặt thật của hắn, thân thể của hắn cũng là một bài toán bí ẩn, kính râm luôn che kín đôi mắt của hắn, làm người ta không thể hình dung được có gì được giấu phía sau cặp kính ấy, nhưng cả người hắn toát ra sự nguy hiểm chết người, làm cho ai đối diện hắn cảm thấy bức bách hít thở không thông.

Bọn họ đang ở trong một quán bar tối tăm nhất của New York, đám người xung quanh ồn ào, âm thanh hỗn loạn tràn ngập gian phòng, trong không khí mờ ảo và mù mịt khói thuốc này là nơi long xà tụ tập, sống một cách hỗn tạp.

Người mà Vương Thiên Bá muốn giết không phải là chính khách của giới hắc đạo, hay quan chức giàu có, thậm chí không thuộc bang phái nào hết mà chỉ là một cô gái hết sức bình thường.

"Không có hứng thú." Bỏ lại ảnh chụp, Hắc Ung đứng lên đi về hướng quầy bar.

"Từ từ!" Vương Thiên Bá theo sát ở phía sau. "Làm ơn đồng ý đi, cho dù anh muốn đòi điều kiện gì tôi cũng đồng ý."

Hắc Ung đi đến quầy bar ngồi xuống, ra dáng đã chấm dứt đàm phán, nếu thông minh muốn sống thì nên ngừng ngay việc làm phiền hắn.

"Whiskey."

Người pha chế rượu da đen pha một ly đưa cho hắn.

Vương Thiên Bá gấp đến mức như kiến bò trên chảo nóng, bắt đầu dī hương về hắn mà thốt ra "Người phụ nữ này, từ trước đến nay không có sát thủ nào có thể t cết được cô ta."

Lời này thực khiêu khích, làm cho Hắc Ưng đang đưa ly rượu lên tới môi đột nhiên dừng lại, một hơi thở lạnh lẽo nguy hiểm toát ra dọa người, Vương Thiên Bá cảm thấy lòng bàn tay đổ mồ hôi, lạnh toát sống lưng, hắn biết nếu chọc giận Hắc Ưng, bước tiếp theo chính mình không phải đứt tay đứt chân, thì cũng là sẽ mất lưỡi, cả đời trở nên câm điếc. Nhưng mà... Nếu gặp may mắn, lời nói của hắn nói không chừng sẽ làm cho Hắc Ưng thay đổi chủ ý.

"Anh là hi vọng cuối cùng của tôi." Vương Thiên Bá đổ mồ hôi lạnh đầm đìa, lại cầu xin.

Hắc Ưng không thèm trả lời, trầm mặc uống rượu.

Cho dù lòng nóng như lửa đốt, Vương Thiên Bá cũng chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi Hắc Ưng đáp lại, những truyền thuyết về Hắc Ưng hắn đã sớm nghe danh.

Những lời đồn đại trong chốn giang hồ thì có rất nhiều, nhưng hắn vẫn chưa hiểu rõ tính tình của Hắc Ưng cho lắm. Chỉ biết một điều duy nhất là Hắc Ưng rất ghét người nào tự cho là mình thông minh. Không được đoán tâm tư của hắn, không được tò mò dò xét hắn, nếu không thì phải cẩn thận các cơ quan bộ phận trên cơ thể cùng tay chân, lúc nào chúng cũng có thể chào tạm biệt khỏi thân thể của chính mình.

Hắc Ưng tuy rằng là sát thủ, nhưng hắn tuyệt đối không giết người mà hắn không quen biết, trừ phi đối phương là do có người dùng tiền mua hắn, người chọc đến hắn chỉ biết là sẽ mất một tay, chân, hoặc một bộ phận khác trên thân thể.

Nghe đồn lão đại tiền nhiệm của Thanh Long bang, tự cho rằng mình thông minh, mật báo với Hắc Ưng có một tay súng tung lời đồn bắt lợi với hắn, ý đồ cho hai người tự tàn sát lẫn nhau, kết quả là cả đời hắn không thể mở miệng nói chuyện, vĩnh viễn câm điếc.

Còn có một nữ đại ca hắc đạo xinh đẹp đa tình, không biết tự lượng sức mình, đưa tay muốn tháo kính râm của hắn xuống, rút cuộc thân thể của cô ta ra sao, ngay cả chạm cũng chưa kịp chạm tới đã bị Hắc Ưng đánh gãy nát xương tay. Bởi vậy mới biết được Hắc Ưng đối phụ nữ và đàn ông cũng như nhau —— đối xử bình đẳng.

Vương Thiên Bá nơm nớp lo sợ chờ đợi, ba tên thuộc hạ đi theo hắn cũng cảm nhận được đại ca đối với người này vô cùng cung kính, nên cũng cẩn thận đề phòng.

Thời gian từng phút từng phút trôi qua, Hắc Ưng từ đầu đến cuối vẫn trầm mặc không nói, Vương Thiên Bá cùng thuộc hạ vẫn đứng bất động ở đằng kia kiên nhẫn chờ hắn trả lời.

Rốt cục, Hắc Ưng chậm rãi ngẩng đầu, kính râm dưới ánh sáng của ngọn đèn mờ lấp lánh những tia sáng kì lạ quang mang, bốn người đồng thời cảm nhận được sự áp bách lợi hại hít thở không thông.

"Nói nghe thử một chút." Giọng nói rất nhẹ nhưng lại hàm chứa uy nghiêm khiếp người.

Vương Thiên Bá như trút được gánh nặng, hai tay cầm tấm ảnh chạy nhanh đến dâng cho hắn.

“Cô gái trong tấm ảnh này thông minh tuyệt đỉnh lại am hiểu thuật dịch dung, tôi đã tìm rất nhiều sát thủ để ám sát cô ta, nhưng tất cả đều thất bại.”

Hắc Ưng chăm chú nhìn cô gái trong tấm ảnh chụp mờ hồ nhìn không rõ mặt, vừa nhìn vào đã biết tấm ảnh này được chụp với tốc độ rất nhanh, khoảng 1/1000 giây, ảnh chụp lúc cô gái đang định nhảy xuống từ tầng mười của tòa cao ốc, bộ quần áo màu đen ở trong đêm tối trở thành một bộ áo giáp che dấu hoàn hảo nhất, mái tóc đen dài tung bay tán loạn trong gió, che khuất hơn phân nửa mặt nàng, duy nhất có thể thấy được là đôi mắt thông minh trong suốt.

Hắc Ưng nhíu mày, chậm rãi hỏi: "Cô ta là ai?"

"Tên của cô ta là —— Trầm Nhục Băng."

Ánh nắng mùa hè chói chang rực rỡ cũng không làm giảm đi sự sôi nổi và nhiệt tình trên bãi biển Nam Đài Loan.

Những cô gái mặc những bộ bikini hai mảnh đủ mọi dáng vẻ, tròn trịa, mảnh khảnh, tụ tập đông đủ nằm dài trên bờ cát, dưới bầu trời xanh, và nước biển xanh mát, làm các thanh niên mở rộng tầm mắt, nước dãi chảy ròng ròng.

Nằm ở bên cạnh bờ biển này là khách sạn Bích Tinh, ngoài vẻ đẹp lộng lẫy có thể nhìn thấy được từ bờ cát, bên trong còn có những thiết kế sang trọng hiện đại, có bể bơi cạnh bờ biển, làm cho du khách có thể hưởng thụ được cảm giác như vẫn đang tắm trên biển, lại vừa có thể ăn uống thoải mái, ngắm phong cảnh của biển và thưởng thức bờ biển “Phong cảnh đẹp”

"Không thể tin nổi dáng vẻ của những mỹ nữ ở đây, so với mỹ nữ Nhật Bản của chúng ta còn gọi cảm hơn gấp trăm lần." Cung Bản Kien nằm trên ghế mát lạnh mơ màng nhìn ngắm.

"Nếu ngài đồng ý thì đêm nay ở khách sạn còn có rất nhiều mỹ nữ, chờ ngài đến ‘bình luận, giám định và thưởng thức’ đấy!" Mục Phong Cường gian tà gợi ý.

"A! Vậy ta được tự do tuyển chọn mỹ nhân?"

"Có thể mời được Cung Bản tiên sinh đến Thanh Long bang của chúng tôi giúp một tay, là phước phần chúng tôi đã tu luyện ba đời mới có được."

Hai người nhìn nhau cười to, Cung Bản Kiện vỗ vỗ cánh tay của Mục Phong Cuồng nói:

"Tiểu lão đệ, ánh mắt của ta đòi hỏi hơi cao đấy."

Về mặt Mục Phong Cuồng hơi buồn nói: "Không biết mình tinh xinh đẹp đang nổi danh hiện tại Tỉnh Sa Lị Nhã có làm ngài vừa lòng không?" Hắn đã sớm dò hỏi và biết được Cung Bản Kiện gần đây ái mộ nữ mình tinh gọi cảm đất giá Tỉnh Sa Lị Nhã, vì muốn được lòng của Cung Bản Kiện, hắn không tiếc bỏ ra một số tiền lớn để mời mỹ nhân đến hầu hạ hắn ta.

Đôi mắt Cung Bản Kiện vốn đã một mí nhưng khi nghe được những lời này đột nhiên trợn trừng, tiếp theo hai người ôm nhau cười to, Cung Bản Kiện vui đến quên cả trời đất nói: "Tiểu lão đệ, cậu so với lão đại tiền nhiệm của cậu quả là sáng khoái hào phóng hơn nhiều! Thanh Long bang giao vào tay cậu sẽ càng thêm phát triển lớn mạnh."

"Đâu có, đâu có! Chuyện này còn phải nhờ Cung Bản tiền sinh chiếu cố nhiều hơn mới được."

"Đừng khiêm nhường, tiểu lão đệ! Ta thấy so với lão Đại tiền nhiệm thì cậu thông minh hơn nhiều, thật không thể tin nổi lão Đại các người lại thua trong tay một phụ nữ, nghe nói cô gái đó xinh đẹp vô cùng lại thông minh tuyệt đỉnh, đập nát hết ba phần tư bang phái của các người. Còn phá đổ luôn cái xí nghiệp luôn cung ứng nguồn vốn cho các người. Chuyện này trở thành câu chuyện cười truyền miệng ở Nhật Bản. Mục Phong Cuồng cậu đừng bao giờ đi vào vết xe đổ đó, bị bại dưới tay một người phụ nữ."

Đối với lời nói châm biếm của Cung Bản Kiện, Mục Phong Cuồng ngoài mặt thì tươi cười nhưng trong lòng thì không cười, vẫn ăn nói khép nép lễ độ: "Cảm ơn sự dạy bảo của Cung Bản tiền sinh, Mục Phong Cuồng nhất định sẽ ghi nhớ trong lòng, nhưng mà tất cả đều phải nhờ Cung Bản tiền sinh khi về vui lòng nói giúp giùm chúng tôi một tiếng trước mặt Thần Điện bang chủ, là công việc 'buôn bán bạch phiến' ở Đài Loan nếu do tôi phụ trách, bảo đảm ông ấy nhất định sẽ hài lòng."

"Chuyện này —— phải xem biểu hiện của cậu ra sao." Cung Bản Kiện đốt một điếu xì gà, dáng vẻ tự cao tự đại ngửa mặt lên trời phun khói.

Mục Phong Cuồng vội vàng từ trong đám khói thuốc mù mịt dâng lên rượu và trái cây, dùng hết tâm sức để lấy lòng hắn như một con chó Nhật, đem đôi mắt âm ngoan giấu dưới vẻ mặt xu nịnh tươi cười.

Nữ nhân viên phục vụ của khách sạn bước đến thu dọn chén đĩa trên bàn, lại bị Cung Bản Kiện ăn đậu hủ, hốt hoảng kêu to, trợn to đôi mắt sợ hãi nhìn Cung Bản Kiện.

"Nhìn không ra cô gái nhan sắc bình thường như thế này lại có một dáng người đẹp đến thế." Cung Bản Kiện nhìn nàng cười dâm đãng, giống một gã đàn ông háo sắc điển hình của Nhật Bản.

Mục Phong Cuồng móc ra tờ giấy một trăm đô la đưa cho cô phục vụ bàn.

"Cái này là tiền boa cho cô, vì vị khách quý của ta hơi cao hứng một chút."

Cô phục vụ bàn cầm lấy tiền, sau đó rót thêm rượu cho hai người, sau đó liếc Cung Bản Kiện một cái, xoay người bước đi, làm cho Cung Bản Kiện đắc ý cười ha hả.

Hai người cười đùa không được bao lâu, hai bên khách sạn đột nhiên xuất hiện một đám cảnh sát vây quanh bọn họ, cầm đầu là một thanh niên tuấn tú xuất ra thế nghiệp vụ nói: "Chúng tôi là cảnh sát, cấp trên ghi ngờ hai vị có liên quan đến việc buôn lậu thuốc phiện, mời hai vị theo tôi về sở để hợp tác điều tra."

Cung Bản Kiện và Mục Phong Cuồng nhìn nhau, trong lòng âm thầm kinh ngạc, là ai tiết lộ tin tức? Trên người của Cung Bản Kiện vốn có giấu 'hàng nẫu', không thể để bị dẫn đi, nếu không chính là có chấp cánh cũng không thể bay.

Mục Phong Cuồng đứng lên làm như không có việc gì trả lời: "Cảnh sát Bạch Thiệu Phàm, tôi chiêu đãi vị bằng hữu Nhật Bản này đến bờ biển để tắm nắng, thay chính phủ làm tốt công tác ngoại giao, tại sao lại vô duyên vô cớ phạm tội danh buôn lậu, ngài đừng nên vu oan cho người tốt."

Bạch Thiệu Phàm tươi cười nói: "Có phải oan uổng hay không thì tôi sẽ cho anh một câu trả lời vừa ý, hai vị xin mời theo tôi, đi thôi." Nói xong sẽ tiến lên giữ chặt Cung Bản Kiện.

Nếu để Cung Bản Kiện bị bắt, Mục Phong Cuồng tuyệt đối sẽ khó sống, chín bang phái của Nhật Bản nhất định sẽ xuyên đại dương phái người đến để giết hắn. Cho nên... Thừa dịp Bạch Thiệu Phàm không đề ý, Mục Phong Cuồng chạy nhanh đến tấn công các nhân viên cảnh sát, mở đường cho Cung Bản Kiện chạy thoát thân.

"Đừng để cho hắn chạy thoát!" Vô thuật của Bạch Thiệu Phàm dù có cao, nhưng cũng chỉ kịp khống chế con chó điên Mục Phong Cuồng, vì thế hét lên ra lệnh cho cấp dưới mau truy bắt Cung Bản Kiện đang chạy trốn.

Nhưng Cung Bản Kiện không phải tên du đãng tầm thường, nhanh như chớp xoay ngược chân đá ngã bốn người cảnh sát đang chắn trước mặt.

Cầm đầu chín bang hội của Nhật Bản – Thần Điện Cơ, dưới tay có chín tên tướng lĩnh tâm đắc, cầm đầu chín bang, mỗi người đều có võ nghệ cao thâm, mà Cung Bản Kiện đứng hàng thứ năm trong số chín tên thủ lĩnh. Karate lục đẳng, Taekwondo thất đẳng, đương nhiên có thể thoát trong vòng vây của mười mấy vị cảnh sát rồi. Trên mặt hắn cười nhạo, đang dùng hết sức chạy ra khỏi khách sạn, đột nhiên hai chân mềm nhũn quỵ rạp xuống đất, toàn thân

mất hết sức lực, từ ngực rớt ra bọc hàng mẫu.

"Cung Bản tiên sinh!" Mục Phong Cuồng không thể tin được khi nhìn Cung Bản Kiện đột nhiên té ngã trên mặt đất, không rõ hẳn đã xảy ra chuyện gì

Cung Bản Kiện giãy dựa trên mặt đất trợn mắt nhìn hắn.

"Ly rượu vừa rồi. . . . ."

Rượu? Mục Phong Cuồng suy nghĩ, lập tức hiểu! Cô nhân viên phục vụ kia? Lại là Trầm Nhựt Băng! Á đàn bà chết tiệt!

Bạch Thiệu Phàm còng hai tay của Mục Phong Cuồng lại giao cho nhân viên, bước đến nhặt lên gói hàng mẫu. Nhựt Băng nói thật chính xác, nếu lần này hắn ra tay nhất định sẽ bắt được quả tang! Trong lòng đối với nàng vô cùng khâm phục và ái mộ

"Đưa bọn họ đi!" Hắn hạ lệnh.

Thay bộ quần áo của nhân viên phục vụ, Trầm Nhựt Băng tẩy đi lớp phấn hóa trang thật dày, hồi phục lại gương mặt xinh đẹp động lòng người, ngồi sau tay lái, nhìn qua kính râm, hài lòng khi nhìn thấy bộ dạng bị bắt chạt vật của Cung Bản Kiện và Mục Phong Cuồng.

Nàng thoải mái bắt tay vào ghi âm, những cuộc đối thoại của Cung Bản Kiện và Mục Phong Cuồng nàng đã thu thập đầy đủ, đáng tiếc là phần tin tức cấu kết của Nghị viên và Thanh Long Bang vẫn chưa thu thập được, nhưng thu hoạch lần này thật ngoài ý muốn! Ngoài việc cần quét dư đảng của Thanh Long Bang, còn bắt được một trong những thành viên của Cửu Bang hội Nhật Bản -- Cung Bản Kiện.

Không nghĩ tới Mục Phong Cuồng cùng giới hắc đạo của Nhật Bản thiết lập lại mối quan hệ, xem ra nàng cần phải điều tra kĩ càng mới được. Lần phạm tội này đủ để hắn ngồi bóc lịch mười mấy năm.

Trở về đến khu nhà trọ mà nàng thuê ở Đài Bắc thì đêm đã khuya lắm rồi, người bảo vệ đứng ở cửa thân thiết chào đón. "Trầm tiểu thư, trường học mới vừa tan học nha!"

Thân phận của nàng hiện giờ là đang đóng vai một giáo viên tiếng Anh trường tư thực, vì để cho hợp với vai diễn, nàng đeo kiếng che khuất dung nhan tuyệt mỹ của mình. Nàng ăn mặc mộc mạc bảo thủ, giống như những cô gái bình thường khác. Vì tránh cho những kẻ muốn trả thù, cũng sử dụng tên giả —— Trầm Băng, đây là một điều kiện cơ bản mà một trinh thám cần phải biết.

Trao đổi với bác bảo vệ vài câu sau đó nàng lên lầu, vừa vào cửa theo thói quen thông thường, nàng kiểm tra tất cả các cửa sổ, trần nhà, đến khi xác định không có dấu vết của sự đột nhập nàng mới ngừng tay.

Một môi cả ngày, cách thức để thư giãn tốt nhất là đi tắm một cái cho mát mẻ.

Đỡ túi xách xuống xô pha, dây cột tóc, áo, váy ngắn, quần áo lót... Nhất nhất cời xuống tất cả cho đến khi trần như nhộng. Đi vào phòng tắm, để cho nước lạnh chảy từ đầu đến chân, thấm ướt da thịt hoàn mỹ, băng thanh ngọc khiết của nàng.

Tắm rửa thoải mái xong, nàng ngáp một cái, lúc đang định thả lỏng mình chìm vào giấc ngủ sâu thì sự cảnh giác nhạy bén của nàng cảm thấy có gì đó khác thường, theo phản xạ nhảy vội đến chỗ để quần áo, định bắt lấy.

Nàng tin tưởng tốc độ của mình rất là nhanh, nhưng đối phương so với nàng càng nhanh hơn.

"Đừng nhúc nhích."

Giọng nói của nam giới, nàng không khỏi kinh ngạc, người tới là người nào?

Tuy rằng trong bóng đêm nàng không nhìn thấy đối phương, nhưng cũng hiểu được đối phương chắc chắn biết vị trí chính xác của mình, và hòng sủng của hắn cũng đang chìa thẳng vào trái tim cô.

Đáng chết! Đối phương vào lúc nào? Tại sao nàng không hay biết, phòng này có gắn hệ thống cảnh báo sao lại hoàn toàn không hề báo động, hắn vào đây bằng cách nào?

"Anh là ai?"

"Người đến lấy mạng cô."

"Chúng ta có cừu oán?"

"Không có."

"Vậy tại sao giết tôi?"

"Có người bỏ tiền, muốn cô biến mất."

Lại một sát thủ! Trong ba tháng nay đã là bảy người, nhưng mà người trước mặt hình như rất khó đối phó, nàng bắt đầu nghĩ phương pháp thoát thân

Đối phương dường như cũng không có ý định giết nàng ngay lập tức, chỉ là lẳng lặng quan sát, dường như muốn cho nàng một cơ hội để thoát.

"Có thể cho tôi mặc quần áo trước được không?" Nàng cố tình cầu xin, để làm đối phương xao lãng cảnh giác.

Đối phương im lặng không lên tiếng, dường như biết ý định của nàng muốn nghe giọng nói để xác định vị trí của hắn.

"Ít nhất cũng cho tôi choàng một cái khăn?" Nói xong tay liền đưa về gần kéo tủ áo.

Trong bóng đêm vang lên tiếng kéo cò súng làm nàng hoảng hốt, vội vã ngừng tay.

Giọng nam trầm thấp lại vang lên: “ Trong phòng này có bảy khẩu aka, ba khẩu súng tự động, mười quả lựu đạn nhỏ, cùng với năm lựu đạn khói, tất cả đang ở trên tay tôi, không cần tìm kiếm ”

Chết tiệt, Trầm Nhược Băng cảm thấy sống lưng lạnh dần đến đỉnh đầu, đối phương chắc chắn là cao thủ bậc nhất? Biết rõ rang rành mạch những cái bẫy trong phòng cũng như lấy tất cả những vũ khí của nàng.

Đối phương có thể đoán trước mọi hành động của nàng, còn nàng ngay cả hình dáng của đối phương như thế nào cũng còn chưa biết.

Chẳng lẽ đêm nay kiếp số của nàng tới rồi?

" Bước lùi về phía ban công." Hắn trầm thấp ra lệnh, trong giọng nói cứng rắn không để cho đối phương phản kháng.

Nhược Băng nhẹ nhàng bước, từng từng bước một lui ra phía sau, ánh trắng sáng soi xuống da thịt trong suốt của nàng, thân mình kêu gọi, làm cho gã đàn ông đứng trong bóng đêm có thể nhìn không sót một thứ gì—— từ đầu đến chân.

Ý định của đối phương đẩy nàng vào tình thế khó khăn!

Nàng cố đè nén tức giận trong lòng, thề tuyệt đối không giống một thiếu nữ bình thường bắt lựu yêu đuối, sợ hãi trốn tránh, hay khóc lóc cầu xin tha thứ. Trời sinh cá tính nàng vốn ngông nghênh nên lúc này tâm của nàng càng thêm trầm tĩnh lạnh lùng, nếu đối phương tiến thêm một bước hoặc một động tác, nàng thề tuyệt đối làm cho hắn sống không bằng chết.

Hắc Ưng chậm rãi dời bước đi tới, tháo đôi kính râm xuống làm lộ ra đôi mắt thâm thúy, trong bóng đêm càng thêm sáng ngời, như có một nguồn năng lượng bắn thẳng về phía nàng

Ánh mắt của nàng lạnh như băng đối chọi với ánh mắt của hắn, nàng ở ngoài sáng, hắn ở trong tối, cách khoảng năm bước, Nhược Băng vận khí vào lòng bàn tay, chỉ cần đối phương đến gần nàng thêm chút nữa, nàng lập tức sẽ ra tay công kích hắn, trong lòng nàng thực tình muốn giết chết hắn.

Hắc Ưng nở nụ cười ngạo mạn, bất thành lỉnh lỉnh bước lên, làm lộ ra sơ hở của bản thân, nàng liền lập tức ra tay công kích, hắn nhanh tay hơn đã chế trụ tay nàng kéo nàng vào bóng tối, bất thành lỉnh lỉnh hôn nhanh lên đôi môi của nàng.

Nàng thề nàng hận không thể cắn đứt lưỡi của đối phương, nhưng sớm đã bị gã này nhìn ra, một trận tê dại truyền đến làm nàng không thể sử dụng lực, đối phương lại ngăn chặn không cho nàng lên tiếng, bừa bãi nhắm nháp hương thơm trên đôi môi cánh hoa của nàng. Cánh tay mạnh mẽ đầy sức sống ôm chặt lấy thân thể thanh mảnh của nàng làm cho nàng không thể nhúc nhích.

Đây là sỉ nhục rất lớn! Cự nhiên ngay cả giấy dựa cũng không thể mà còn sắp thất thân. Chuyện kể tiếp không như nàng đã dự đoán.

Hắc Ưng chuyển qua thờ nhẹ bên tai nàng thì thầm ." Đây chỉ là một nụ hôn, bây giờ tôi không giết cô, nhưng lần sau gặp mặt cũng không chắc chắn."

Nói xong lập tức như một trận khói nhẹ biến mất không thấy bóng dáng, tình huống biến hóa cực nhanh ngay cả nàng cũng không kịp phản ứng, toàn thân vô lực ngã ngửa trên mặt đất, khi hoàn hồn lại thì phát hiện trên người nàng không biết khi nào đã choàng một cái khăn tắm, chẳng lẽ là gã kia trước lúc đi đã khoát lên người nàng.

Làm sao như thế được! Nàng cảm thấy suy nghĩ này thật vô căn cứ, rất nhanh đi kiểm tra tất cả những cánh cửa sổ đã khóa, phát hiện tia báo động bằng hồng ngoại đã bị một phương pháp cao siêu phá hủy

Đáng chết! Nàng lại phải đặt thêm một cái nữa. Ai! Dù sao nhất định cũng phải cẩn thận, không biết có còn tên cao thủ nào tìm đến nữa hay không.

Đặt tay lên ngực đè nén sự hồi hộp, nàng biết mình đã gặp một cao thủ, cũng không hiểu vì sao gã kia chỉ hôn nàng mà không cưỡng bức nàng, rõ ràng có thể giết nàng nhưng lại buông tha nàng.

Hắn đã nói vừa rồi chỉ là một nụ hôn, tên khốn! Nàng tự nhiên lại bị đoạt mất nụ hôn đầu như vậy, thật muốn làm thịt hắn!

Mặc xong quần áo, nàng nhìn vào trong gương, vuốt ve đôi môi cánh hoa vừa bị hôn, thật sự là chặt vật! Nàng oán hận mắng chính mình, tên đàn ông bí ẩn này rốt cuộc muốn gì đây?

Đột nhiên tiếng chuông cửa vang lên làm gián đoạn suy nghĩ của nàng, Nhược Băng theo phản xạ cầm súng trên tay, bước nhẹ đến phía sau cánh cửa để xem thử

Là Bạch Thiệu Phàm, nàng thả lỏng tâm tư thở ra một hơi.

"Anh biết em vẫn chưa ngủ." Bạch Thiệu Phàm đứng dựa vào cửa thoải mái, dáng dấp thật phong độ trong chiếc áo khoác.

"Mời vào."

Nàng bình thần tiếp đón, dù sao quen biết đã nhiều năm, không cần câu nệ tiểu tiết, huống chi chuyện vừa rồi nàng vẫn còn hoảng hốt chưa bình tâm.

Bạch Thiệu Phàm ngồi trên ghế sofa thượng thượng thức thân thể mỹ nhân như hoa sen mới nở, dù chưa tô son điểm phấn, nhưng vẫn không mất vẻ điểm lệ, thậm chí còn mang hương vị thanh nhã thuần khiết.

"Có biết bao người đàn ông nghe danh đã ngưỡng mộ em nhưng đều chưa từng nhìn thấy được mặt thật của em, anh thật may mắn mới có thể được chiêm ngưỡng dung nhan tuyệt đẹp của nữ trình thám lũng danh -- Trầm Nhượng Băng."

"Đừng làm em xấu hổ !" "

Nàng đưa cho hắn một chai Whiskey.

"Trước khi ngủ mà uống nhiều rượu như vậy? Không tốt đâu."

"Không sao cả, em muốn uống."

"Em có tâm sự?" Bạch Thiệu Phàm nhận thấy được của nàng vẻ mặt có chút nghiêm túc.

"Không có gì, chỉ là có chút phiền muộn thôi."

Nàng ngồi xuống, đưa tay vuốt tóc, cố gắng trấn tĩnh. Nàng sẽ không nói cho hắn biết vừa rồi mới đấu cùng một gã đàn ông, hơn nữa còn thất bại thảm hại!

"Đúng rồi, hôm nay anh đã lập công lớn ." Nàng nói sang chuyện khác.

"Nhờ phúc của em, anh mới có thể thuận lợi bắt được Mục Phong Cuồng và Cung Bản Kiện. Cấp trên có liên lạc phía Nhật Bản, bọn họ sẽ phái người đến áp giải Cung Bản Kiện quay về Nhật Bản thẩm tra và phán quyết. Chuyện này không đơn thuần là một vụ án ở trong nước nữa rồi. À, lúc chúng tôi bắt Cung Bản Kiện, hắn đã bị trúng thuốc mê, có phải là do em làm không?"

Nàng nhún vai cười cười, không hề phủ nhận.

"Tại sao em lại nghĩ đến việc hạ thuốc? Thực ra lần hành động này đã nắm chắc phần thắng, mặc dù không ngờ có thêm Cung Bản Kiện, Nhưng mà tại sao em có thể nghĩ đến chuyện hạ thuốc mê?"

"Cung Bản Kiện là một trong chín tên tướng lĩnh dưới tay của Bang chủ Nhật Bản Thần Điền Cơ, hắn giữ ở vị trí bang chủ thứ năm trong hội, nếu không hạ thuốc mê, bằng võ nghệ của một người như anh không thể chế ngự được hai người."

Bạch Thiệu Phàm không khỏi bội phục nói: "Anh biết em làm việc luôn tính toán cẩn thận, luôn biết làm thế nào để giải quyết tình huống cấp bách có thể xảy ra. Nhưng mà, lần này em ra tay quả thực hơi nặng, bác sĩ nói hắn phải ngủ ít nhất năm ngày, dù có tỉnh lại đầu của hắn sẽ đau đến mức muốn vỡ tung. Em..... Em không phải là cố ý chứ?"

Nàng cười vừa thần bí vừa quyến rũ, thay đổi sang tư thế thoải mái hơn, ngượng ngùng nói: "Không có gì, chỉ là chút ân oán cá nhân thôi."

Bạch Thiệu Phàm nhìn nàng bằng ánh mắt si mê, toàn thân nàng luôn tỏa ra vẻ phong tình mị lực (gợi cảm, quyến rũ) , nâng cảm của nàng lên với vẻ vô cùng ái mộ nói: “Nhượng Băng, khi nào em mới đáp ứng lời cầu hôn của anh, theo đuổi em nhiều năm như vậy mà em một chút cảm động cũng không có sao?”

"Em không bảo anh chờ em!" Nàng trả lời trực tiếp với vẻ vô tội.

"Này! Cho anh một chút mặt mũi có được không? Lần nào cũng lãng sang chuyện khác."

"Muốn em đồng ý sao? Lúc em phá án mới cần diễn trò, bây giờ là thời gian nghỉ ngơi phía sau hậu trường."

"Thật là không có biện pháp với em!" Hắn hít một hơi nói: . "Trở lại chuyện chính, việc điều tra vụ Viên nghị sĩ đầu tư vào trường ‘trung học Minh Dương’, em làm giáo viên nằm vùng đã lâu, có điều tra ra có gì phạm pháp trong đó không?"

"Trước mắt không có, nhưng thật ra thu hoạch được một thành quả lớn."

"Ừm!" Hắn chăm chú lắng nghe, dáng vẻ hết sức chăm chú.

“Học kì này ta được bầu làm giáo viên dạy xuất sắc nhất.”

Bạch Thiệu Phàm té ngã trên mặt đất, chỉ còn thiếu không sùi bọt mép.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Trinh Thám Và Sát Thủ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 2

Phòng nghiên cứu của Kiều Mã Ly nằm ở một nơi hẻo lánh trong vùng ngoại ô, nơi này tuy rằng hẻo lánh nhưng xem ra phong cảnh cũng rất hợp lòng người. Phòng nghiên cứu của cô sơn màu trắng ngói hồng, rộng khoảng một trăm mét vuông, theo phong cách của Bắc u.

Chủ nhân căn phòng này là một cô gái con lai tên là Kiều Mã Ly, năm nay hai mươi lăm tuổi, nhưng trông giống một cô bé mười bảy tuổi hơn.

"Chị nói chỉ trong vòng nửa giờ mà anh ta đã phá hủy tất cả những báo động bằng tia hồng ngoại trong phòng của chị?" Kiều Mã Ly trừng lớn ánh mắt nhìn nàng.

"Trước lúc chị vào tắm vẫn chưa phát hiện gì khác thường, thời gian tắm rửa không hơn nửa giờ đồng hồ, bởi vậy theo chị đoán anh ta ra tay trong khoảng thời gian này." Nàng trả lời một cách chắc chắn.

"Anh ta cũng thật tài giỏi, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn như vậy đã phá hủy tia báo động mà em phải mất nửa năm để nghiên cứu." Kiều Mã Ly khó nén tức giận lên án, giống như một món đồ chơi cô thích bị người ta phá tan tành.

"Uy! Em không lo lắng sự an nguy của chị, ngược lại chỉ tiếc giận phát minh của em!" Trầm Nhựt Băng dở khóc dở cười kháng nghị.

"Chị không phải là vấn đề an đứng ở đây sao?"

"Ít nhất sắc mặt cũng nên biểu hiện một chút lo lắng chứ!"

"Thân là một nhà khoa học em không làm những chuyện vô dụng, chị đã đứng đây bình an vô sự, thì đã biết chị không có việc gì, nếu không có việc gì, thì em cần gì phải hỏi, không bằng nhanh chóng lao vào nghiên cứu đổi mới lại phương pháp khoa học kỹ thuật, đó mới là vấn đề chính."

Nhựt Băng thờ dãi, nàng đã sớm hiểu biết cá tính của Kiều Mã Ly, một trăm phần trăm các nhà khoa học đều làm việc theo tư duy logic, tức là chỉ lấy hiệu quả là chính.

Thân thể của Kiều Mã Ly cũng là một bí ẩn, Nhựt Băng chỉ biết là nàng xuất thân Đông u, những phát minh thiên phú của nàng làm cho chính phủ Đông u thêm nhỏ dãi, muốn bắt nàng về phục vụ cho những nghiên cứu khoa học kỹ thuật bí mật của quốc gia mình, để nghiên cứu phát triển những vũ khí lợi hại hơn.

Kiều Mã Ly lại cự tuyệt tất cả những người trả thù lao rất cao cùng với những lời dọa dẫm, trong lòng chỉ muốn tự mình thành lập một trung tâm nghiên cứu của mình để nghiên cứu, phát minh ra những thành quả khoa học của chính mình, nhưng không hề nghĩ đến hậu quả của lời cự tuyệt lại liên tiếp mang đến những nguy hiểm chết người. Các quốc gia không mời được nàng, lại sợ nàng đi đầu quân những quốc gia khác, muốn giết nàng để trừ mối nguy hiểm về sau.

Thời điểm nàng chạy trốn chối chết, thì quen được Nhựt Băng lúc này đang ở Đông u tra án. Nhựt Băng vốn thông minh cơ trí lại giỏi về dịch vụ, mang nàng chạy trốn sang nước Mỹ, cuối cùng định cư tại Đài Loan, học nói lưu loát tiếng Trung. Bởi vậy giao tình của họ vô cùng thân thiết, có thể nói là bạn sinh tử có nhau.

Toàn bộ vũ khí của Nhựt Băng đều do một tay Kiều Mã Ly chế tạo, nàng có thể nhiều lần phá án thành công, hoặc dễ dàng đào thoát trong lúc bị kẻ địch đuổi giết, cũng là do những phát minh khoa học kỹ thuật tiên tiến mà Kiều Mã Ly đã dày công khổ cực nghiên cứu, giúp nàng vượt qua cửa ải khó khăn.

Kiều Mã Ly ở một bên, vừa vui đầu vào nghiên cứu, vừa hỏi vấn đề đã cũ rích. "Tên Bạch Thiệu Phàm có còn hy vọng gì với chị không?"

"Chúng tôi là bạn tốt."

"Bạn tốt? Người ta không cho là như vậy đâu!"

"Đừng luôn nói về chị, em mới cần lo lắng cho mình, năm này tháng nọ cứ ở mãi trong nơi hoang dã hẻo lánh này, vui đầu vào nghiên cứu, nếu chị không đến tìm em, chỉ sợ sau vài tháng em đã biến thành Kiều Mã Ly mốc meo rồi!" Nàng thật lòng quở trách, nhắc nhở người bạn tốt cũng nên chú ý tới việc chung thân đại sự của chính mình.

"Đừng có ý chuyển hướng đề tài!" Kiều Mã Ly mới không mắc mưu của nàng, quen biết nàng nhiều năm nên đã sớm biết cách thức nàng cố tình dò đi sự chủ ý. "Kỳ thật Bạch Thiệu Phàm có thể nói là một người đàn ông đẹp trai, lại còn hết lòng yêu chị, nhưng mà... Anh ấy không nắm giữ không, chị chỉ thích hợp với một người đàn ông bình tĩnh mà cuồng dã, trí tuệ cùng với năng lực phải hơn chị một bậc, nếu không là chị không để vào mắt."

"Dạ, chuyên gia cố vấn tình yêu nói thật sâu sắc và chính xác." Trầm Nhựt Băng với tay lấy túi xách và kính râm.

"Phải đi à?"

"Có hẹn."

"Cùng Bạch Thiệu Phàm?"

Nhựt Băng gật đầu cười khế trả lời: "Nghe theo ý kiến của chuyên gia, cho anh ấy thêm một cơ hội a!"

"Em thấy Bạch Thiệu Phàm muốn theo đuổi chị phải tốn ít nhất là mười năm nữa." Nàng lắc đầu thờ dãi, lại vùi đầu vào nghiên cứu.

Rời khỏi phòng nghiên cứu của Kiều Mã Ly, Nhựt Băng đi thẳng vào khu nội thành, Nhựt Băng có hẹn với Bạch Thiệu Phàm tại một quán cà phê, vừa vào đến cửa đã thấy gương mặt nghiêm túc hiem thấy của Bạch Thiệu Phàm.

Có thể đã xảy ra chuyện gì, nàng đoán vậy.

Bạch Thiệu Phàm vừa thấy đến nàng lập tức khẩn trương nói: "Bọn anh thu được tin tức, Vương Thiên Bá mời một tên sát thủ giỏi nhất trên thế giới muốn giết em, em nên có kế hoạch phòng bị."

Nhựt Băng lơ đãng nói: "Sát thủ tìm tới em cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai, anh có thấy em sợ bao giờ chưa?"

"Lần này thì không giống, người hấn tìm chính là 'Hắc Ưng'."

"Hắc Ưng?" Nàng đã nghe qua tên người này, dù chưa gặp qua, lại thường nghe thấy những chuyện đồn đãi về hấn, người này khi ra tay chưa bao giờ thất bại. Hai giới hắc bạch lưỡng đạo đều kiêng nể người này.

Nàng đột nhiên hiểu, thì ra gã đàn ông xâm nhập vào phòng của nàng buổi tối hôm đó chính là Hắc Ưng, quả nhiên không đơn giản, thật đúng như lời đồn.

"Trước khi anh ta tìm được em, mau trốn đi, anh đã báo với bạn bè của anh, bảo bọn họ sắp xếp em đến nơi an toàn."

"Không cần, anh ta tới rồi." Nàng bình thản nói, như đang nói chuyện của người khác, còn ung dung cầm tách cà phê nhắm nháp hương vị của nó."

Bạch Thiệu Phàm trừng lớn hai mắt, miệng há hốc, so với hà mã còn lớn hơn nhiều, không thể tin hỏi: "Em... Em nói cái gì? Anh ta đã tới! Hắc Ưng đã tìm đến em?"

"Ừ." Nàng nhún vai, làm ra vẻ như không liên quan đến mình.

"Anh ta đối với em... Em... Em không có việc gì?" Bạch Thiệu Phàm kinh ngạc lắp bắp nói.

"Anh ta đến là để nói cho em biết lần sau sẽ lấy mạng em."

Bạch Thiệu Phàm kích động bắt lấy tay nàng rống to: "Vi sao lại không nói cho anh biết? Trời ơi! Thì ra sự tình nghiêm trọng như vậy, em tại sao không nói sớm?"

Đổi mặt vẻ mặt tức giận kích động của Thiệu Phàm, nàng biết Thiệu Phàm vô cùng quan tâm nàng, trong lòng không khỏi cũng có một chút áy náy, chỉ mới nghe Hắc Ưng tìm nàng đã kích động đến như vậy, nếu nàng đem chuyện đêm đó kể cho hấn nghe chuyện nàng cùng Hắc Ưng giao đấu, hấn chẳng phải càng thêm điên cuồng? Lập tức nhớ đến câu trả lời của Kiều Mã Ly, nàng trả lời hấn: "Em không phải đang bình an ngồi ở trước mặt anh sao, đã chứng minh em không có xảy ra chuyện gì. Nếu đã không có việc gì thì còn nhắc đến làm chi, thay vào đó mau đi tìm chuyện gì có ích để giúp đỡ có phải thực tế hơn không?"

"Em, Em... Anh thật bị em làm tức chết rồi!"

Nàng âm thầm cười trộm, ở chung với Kiều Mã Ly đã lâu nên ngay cả lời của nàng cũng đều thuộc lòng.

"Không được! Em mau tìm cách gì đi, thừa dịp Hắc Ưng còn chưa kịp xuống tay." Hấn kiên trì.

"Nếu người muốn giết em chính là Hắc Ưng, thì cho dù em có trốn đến chỗ nào cũng không thoát, không bằng đợi hấn ở địa bàn của chính mình, ít nhất em cũng quen thuộc nơi này, lúc ở thời điểm quyết đấu sẽ không phải hoàn toàn không có phần thắng."

"Nhựt Băng!"

Nàng nhắc tay ngăn lại, phân tích cho hấn nghe: "Anh không phải luôn luôn tin tưởng trí tuệ cùng phán đoán của em sao? Đêm đó Hắc Ưng tìm đến em



chẳng lẽ để báo cho em biết là hấn muốn giết em, cho em có thời gian chạy trốn sao? Sự việc không đơn giản như vậy, em nghĩ em đã nằm trong sự kiểm soát của anh ta, nhưng em có lòng tin trong lúc này em thật sự an toàn, không có nguy hiểm tới tính mạng.”

"Em làm sao có thể chắc chắn?" Về mặt hấn không tin.

"Thực giác." Nàng chỉ vào đầu của mình, tin tưởng vững chắc nói. "Sát thủ đều có thú vui là mèo vờn chuột, trước mắt anh ta còn chưa có ý muốn giết em."

Bây giờ nàng lại đi một vòng quanh phòng xem lại một lần nữa các cơ quan đã trang bị, may mắn là nàng có nguồn cung ứng vô hạn, trung tâm sản xuất khoa học kỹ thuật —— Kiều Mã Ly.

Nhược Băng cẩn thận nghiên cứu bản thiết kế theo dõi khắp tòa cao ốc này, cho đến khi trăng đã lên cao, đột nhiên một loại cảm giác xẹt qua, không cần suy nghĩ, nàng phản ứng rất nhanh, lập tức lộn ngược về phía sau lưng ghế sofa, từ dưới sofa móc ra một khẩu súng giảm thanh.

Có người!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Trinh Thám Và Sát Thủ* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 3

Mục Phong Cuồng vượt ngục !

Bạch Thiệu Thâm từ trên ghế nhảy dựng lên, tin tức này làm hấn khiếp sợ.

" Chuyện xảy ra khi nào? "

" Tới hôm qua, hôm nay cấp trên mới vừa tuyên bố lệnh truy nã toàn quốc. "

Bạch Thiệu Phàm tiếp nhận một phong công văn từ tay của cấp dưới, lộ ra vẻ mặt khó coi rất dọa người, Mục Phong Cuồng vượt ngục, tin tức này làm hấn khiếp sợ và vô cùng lo lắng.

" Tại sao hấn trốn thoát được? "

" Giả vờ bệnh, thừa dịp trên đường tới bệnh viện trị liệu thì tẩu thoát, cảnh sát bảo vệ thì bị chết, một vị bác sĩ thực tập chết lúc vào chẩn bệnh cho hấn, bộ quần áo trên người của bác sĩ thì không thấy , có thể thấy được là phạm nhân mặc quần áo của bác sĩ để dễ dàng lẩn trốn. Trước mắt cấp trên còn chưa tuyên bố tin tức với giới truyền thông "

" Hạ lệnh xuống dưới, tập trung toàn bộ cảnh viên đến phòng họp tập hợp. "

" Dạ! "

Ngồi trở lại trên ghế, Bạch Thiệu Phàm sắc mặt nghiêm túc, hấn hiểu rất rõ Mục Phong Cuồng đối với Nhược Băng căm thù đến tận xương tủy, loại người điên cuồng như hấn không biết sẽ dùng những thủ đoạn nào để trả thù Nhược Băng? Mục Phong Cuồng vượt ngục đối với tình thế hiện nay của Nhược Băng càng thêm nguy hiểm, chuyện của Hắc Ưng còn chưa đối phó xong, hiện tại còn thêm con chó điên Mục Phong Cuồng này.

Hấn cầm lấy điện thoại quay số của Nhược Băng, phải cảnh cáo nàng cẩn thận Mục Phong Cuồng đến trả thù.

Rốt cục đã rời khỏi chốn địa ngục đó ! Mục Phong Cuồng cố nén vui sướng trong lòng. Mỗi ngày lòng nôn nóng báo thù như lửa thiêu đốt tâm can của hấn, rốt cuộc hấn đã đợi được đến ngày này.

Trầm Nhược Băng, ban đêm yên tĩnh, khi tất cả mọi người đều ngủ say, ba chữ này giống như những mũi dao khắc sâu vào đầu hấn rỉ máu. Bởi vì nàng, khiến Thanh Long bang tan rã, các huynh đệ chia năm xẻ bảy, thậm chí còn phá đổ xí nghiệp là nguồn cung cấp tài nguyên dồi dào cho Thanh Long bang, làm cho các huynh đệ lâm vào cảnh khốn khó, phải cậy nhờ Cửu bang hội của Nhật Bản giúp đỡ, bây giờ còn bị bọn họ truy sát.

Tất cả đều là do Trầm Nhược Băng hại hấn đến nông nỗi này!

Hấn thề phải giết ả đàn bà này bằng bất cứ giá nào, nhưng mà trước tiên, hấn phải tra tấn, đùa bỡn nàng một chút, làm cho nàng sống không bằng chết!

Nôn! Hân ói ra dịch vị lẫn máu tươi, liên tiếp mấy ngày trốn chui trốn nhủi, mỗi ngày đều lấy những thức ăn dư thừa hôi thối trong thùng rác ăn cho đỡ đói. Vừa trốn sự truy nã của cảnh sát, vừa trốn sự đuổi giết của sát thủ, mỗi ngày hân sống khốn khổ, so với thú vật cũng không bằng.

"Ai da! Đây không phải là Mục Phong Cuồng uy danh lừng lẫy sao?" Có ba gã lưu manh dơ bản to lớn xuất hiện trước mặt hân.

"Tại sao lại trở nên khốn khổ đến mức này? Còn thua cả một tên ăn mày vậy?"

Mục Phong Cuồng giương đôi mắt đỏ ngầu trừng mắt nhìn bọn họ, đây là những tên lưu manh trước kia lúc hân còn uy quyền đã ra oai. Không ổn! Hân xoay người còn muốn chạy.

"Ê! Đừng nôn nóng bỏ đi như thế! Mục Phong Cuồng, ngươi không biết chúng ta sao, đã lâu không gặp đừng lạnh lùng như thế chứ! Chúng ta thật sự rất nhớ ngươi nha!" Bọn họ lượn xung quanh hân cản đường, ba người bao vây hân ở giữa, sắc mặt không hề có ý tốt...

Lúc này hân đang ở vị trí bất lợi, không nên chống lại bọn chúng, Mục Phong Cuồng ăn nói khép nép cười nịnh: "Ba vị đại ca, ta đang có một vụ làm ăn rất ngon lành, lợi nhuận rất cao! Nhờ các vị nhường đường giúp cho, ngày sau nhất định sẽ hậu tạ." Trước hết phải nghĩ biện pháp lừa gạt bọn họ.

Ba người nhìn nhau liếc mắt một cái, trong đó một người nói: "Thật à! Chúng ta sẽ giúp ngươi, cùng nhau phát tài."

"Thật sự! Vậy thì tốt quá, ba vị đại ca giúp ta một chuyện, mang ta đến chỗ của Viên nghị viên, hân sẽ kí cho các vị một chi phiếu ít nhất mỗi người cũng được hai mươi vạn."

"Hai mươi vạn?" Bọn họ cười nhạo châm chọc. "Ngay cả ăn cũng không đủ để nhét kê răng, chúng ta mỗi người phải hai trăm vạn."

"Hai, hai trăm vạn! Chỉ sợ không nhiều như vậy."

"Không được ư? Không sao, có người sẽ cho chúng ta."

"Ai?" Hân không rõ.

"Người muốn lấy mạng ngươi."

Nói xong, ba người lấy ra một cái dao nhỏ sắc bén, đi từng bước một tới gần hân.

"Từ từ! Ai muốn giết ta? Bang hội của Nhật Bản?"

Trong đó một tên cười âm hiểm trả lời: "Được! Khiến cho ngươi chết cũng nhắm mắt. Nghe đây, người muốn giết ngươi chính là Viên nghị viên."

"Không thể nào!" Mục Phong điên cuồng hét lên.

"Tại sao lại không thể, ngươi bị bắt vào tù, để hàng mẫu bạch phiến rơi vào trong tay của bọn cảnh sát, làm cho bọn họ nghi ngờ Viên nghị viên, giờ chuyển hướng sang điều tra việc kinh doanh xí nghiệp của hân."

"Cái đó, cái đó, đó là ngoài ý muốn, ta có thể bù lại!" Hân run rẩy giải thích.

"Không còn kịp rồi, Viên tiên sinh không muốn bị ngươi làm liên lụy, cho nên đã tung tin ra ngoài, ai lấy được đầu của ngươi sẽ được một ngàn vạn tiền thưởng, Mục Phong Cuồng, thực xin lỗi nghe! An hem chúng tôi cần tiền đến điên rồi, trước sau gì ngươi cũng chết, hãy giúp anh em chúng ta đi!"

Vì thế ba người đồng loạt tiến lên phía trước, đâm về hướng hân, Mục Phong Cuồng vội nhặt lấy mảnh gỗ trên mặt đất chống đỡ lại, nếu lấy võ công của hân mà đấu với ba tên này căn bản là không có vấn đề gì, nhưng mấy ngày nay hân không có cái gì để ăn, vừa đói vừa mệt, cho nên đối với sự đuổi giết ba con chó điên này hoàn toàn không có năng lực chống đỡ.

Ở trên nóc nhà, có gã đàn ông đứng âm thầm lặng lẽ, bởi vì ngửi được mùi máu và thương thức cảnh những con chiến mã đang hăng máu quần nhau sống chết, trên môi nở một nụ cười.

Mục Phong Cuồng giống một con thú bị dồn vào một góc, toàn thân đầy những vết dao đâm, máu chảy đầm đìa, cố gắng chống đỡ, nếu hân chết như thế này thì vĩnh viễn sẽ không báo được thù. Trong lúc nguy cấp hân rống lên oán hận. "Trầm Nhược Băng! Ta thành quỷ cũng không buông tha ngươi!"

Trầm Nhược Băng ba chữ làm cho gã đàn ông đứng trên nóc nhà lâm vào chấn động, lúc ba tên lưu manh đồng loạt gào lên định kết liễu mạng sống của hân, thì tiếng sấm vang lên, ba người đồng thời bị mất mạng ngã xuống đất.

Còn chưa kịp hiểu rõ tại sao như thế này, Mục Phong Cuồng kinh ngạc nhìn gã đàn ông đang từ trên trời rơi xuống đứng trước mắt hân, là một gã đàn ông mặc đồ đen, hân hơi xanh xao so với nam nhân khỏe mạnh bình thường, nhẹ nhàng nhảy xuống đứng trên mặt đất.

Diện mạo của hân thật kỳ dị, màu da tái nhợt mỏng manh, không giống người địa phương. Nhưng ánh mắt của hân làm cho Mục Phong Cuồng sợ, đó là một đôi thâm trầm hình tam giác, so với vẻ bề ngoài tác của người đó thì thật nhìn càng âm trầm ngoan độc hơn, dù hân đang mỉm cười.

"Cậu biết Trầm Nhược Băng?" Gã đàn ông mở miệng hỏi.

"Phải . . . ." Hấn kinh sợ trước khí thế của hấn.

"Cô ta ở đâu?"

"Tôi . . . . . Tôi không biết. . . . ."

"Không biết?" Mặt hấn lộ ra sát khí.

"Khoan đã, từ từ!" Mục Phong Cuồng nuốt nước miếng giải thích nói."Không ai biết cô ta ở đâu! Bởi vì cô ta có thuật dịch dung, nhưng tôi đã biết mặt thật của cô ta, tôi có thể giúp anh tìm được cô ta! Hãy tin tôi!"

Nhìn thấy ba cỗ thi thể đang nằm trên mặt đất, hấn cũng không muốn có kết cục giống như bọn họ, người này toàn thân toát lên vẻ quý dị, võ nghệ rất cao, nói không chừng có thể lợi dụng.

"Không gạt tôi chứ?" Gã đàn ông uy hiếp nói.

"Tôi thề! Tôi không bao giờ ... Lừa ông," Mục Phong Cuồng quan sát thấy gương mặt gã đàn ông hơi dần ra, lớn mật đề nghị." Ông muốn tìm Trầm Nhược Băng, còn tôi thì biết cô ta, có lẽ chúng ta có thể hợp tác."

"Hợp tác?" Hấn nhú mi, ánh mắt sắc bén.

"Ý của tôi là . . . . . Tiêu đệ nguyện ý hỗ trợ, để tạ ơn cứu mạng đại ca vừa rồi."

"Hắc hắc, cậu thật thức thời, biết dựa dẫm vào người mạnh hơn mình."

"Đúng vậy, đại ca thân thủ tốt như vậy, tôi đã lăn lộn ở giang hồ nhiều năm, chưa từng thấy qua cao thủ lợi hại giống ngài như vậy, không biết nên xưng hô đại danh như thế nào?"

"Hỏi tên của tôi để làm gì?" Gã đàn ông móc súng ra để ngay trán hấn uy hiếp.

Mục Phong Cuồng sợ tới mức quỳ xuống đất, mồ hôi lạnh đầm đìa kêu lên: "Không dám! Không dám! Chính là cao thủ giống như ngài vậy, nhất định là trên giang hồ đã nổi danh lâu năm, tiêu đệ vốn ngu ngốc không thể đoán được danh phái lớn mật thỉnh giáo, đắc tội ngài, mong ngài độ lượng bỏ qua cho."

Bỗng nhiên người đàn ông ngửa mặt lên trời cười điên cuồng, tính cách thất thường không thể đoán trước của hấn khiến cho Mục Phong Cuồng không hiểu ra sao.

"Được! Tha cho cậu lần này, nhưng mà cậu phải giúp tôi tìm Trầm Nhược Băng."

"Dạ! Chỉ cần tìm được người phụ nữ này, tôi sẽ lập tức giao ả cho ngài."

"Không cần! Ta không cần người đàn bà đó, ta muốn tìm chính là gã đàn ông xuất hiện bên cạnh ả kia."

Người này đang nói cái gì? Người phụ nữ này liên quan gì đến đàn ông?

"Chuyện này. . . . . Tôi không hiểu lắm. . . . ."

"Cậu không cần hiểu!" Hấn cảnh cáo."Chỉ cần giúp tôi tìm ra Trầm Nhược Băng là được."

"Dạ dạ!" Mục Phong Cuồng chậm rãi đứng lên, lau mồ hôi lạnh trên đầu dích." Vậy tôi nên gọi ngài. . . . ."

Về mặt của người đàn ông âm trầm, tái nhợt, hé miệng ra nói.

"Cảnh Chấn."

Ban đêm, trăng đã lên cao, lúc này vạn vật đều chìm trong giấc ngủ say, trong phòng hội nghị ở tầng thứ ba mươi của tòa cao ốc, Viên nghị viên đứng bên cạnh hai gã cận vệ, đang cùng năm tên đại ca của giới hắc đạo mở ra hội nghị bí mật.

"Chưa có tin tức của Mục Phong Cuồng sao?" Viên nghị viên bất mãn nhìn năm tên đại ca bình thường ăn của hấn, uống của hấn, thậm chí còn nhờ cậy hấn.

Trong đó một gã đáng người mập mạp, lão Đại trả lời: "Hầu Tiểu Thất đã cho ba người tìm được hấn rồi, nhưng mà. . . . ."

"Nhưng mà cái gì?"

"Đã bị giết chết ."

"Khốn kiếp! Nhiều người như vậy mà giết không được nó? Các người làm ăn kiểu gì vậy? Bây giờ nó đã biết tôi muốn giết người diệt khẩu, chẳng phải

càng nguy! Nó chắc chắn sẽ nghĩ mọi biện pháp phản công, cảnh sát hiện đang truy nã gắt gao như vậy, nếu bị cảnh sát tìm được nó trước, các người mau giết nó cho tôi, nếu để cho nó tiết lộ những bí mật của tôi, tất cả các người cũng không xong đâu, đi mau!"

Sau khi liên tiếp nhận lấy những lời quở trách chửi rủa, sắc mặt các lão Đại trở nên nghiêm túc, bọn họ nhìn nhau, mắt chạm mắt, dường như có điều gì muốn nói nhưng không dám nói, trong đó một người nói ra nguyên nhân.

"Viên tiên sinh, không phải chúng ta không hết sức, mà là bên cạnh Mục Phong Cuồng kia xuất hiện một nhân vật lợi hại đang bảo vệ nó, chúng tôi hoàn toàn không thể ra tay."

Lão Đại khác cũng nói hùa vào, cố gắng nén giận, người của chính mình bị tổn thất nghiêm trọng, đều là vì phải giúp Viên nghị viên giết Mục Phong Cuồng nên mới bị thâm như vậy.

"Ý các người muốn nói là sai lầm của tôi sao?" Viên nghị viên tức giận hỏi.

"Viên tiên sinh, tất cả anh em chúng tôi đều bán mạng kiếm cơm ăn, gần đây liên tục bị cảnh sát điều tra, chuyện buôn bán bạch phiến với Nhật Bản cũng đã bị đứt đoạn, mọi nguồn thu nhập đều bị giám sát đáng kể, cuộc sống của mọi người lâm vào khó khăn. Dù sao, mượn sức Mục Phong Cuồng để nổi lại buôn bán bạch phiến cũng là chủ ý của ông, lúc trước mọi người không phải không phản đối quá, hiện tại xảy ra chuyện, lại muốn chúng tôi thay ông bán mạng giết nó, chẳng những giết không chết còn mất mạng của rất nhiều anh em, bây giờ tất cả mọi người đang bận rộn lo trợ cấp cho vợ con của các anh em này, Viên tiên sinh, ông chẳng những không đến giúp ngược lại còn quở trách chúng tôi."

Viên nghị viên hừ lạnh. "Không cần nói vòng vo, mau nói vào vấn đề chính đi, các người muốn như thế nào?"

"Đương nhiên là tiền nha! Tiền của hai tháng trước ông còn chưa đưa cho chúng tôi, không phải chúng tôi muốn so đo, nhưng chúng tôi làm lão Đại, cũng phải có trách nhiệm lo cho cuộc sống của các anh em."

"Tốt! Tháng sau tôi sẽ đưa." Hần trả lời.

Không ngờ, câu trả lời này làm mọi người vô cùng bất mãn, tất cả mọi người đều cùng nhau đứng bật dậy, mùi thuốc súng càng ngày càng đậm, tình thế vô cùng căng thẳng.

Một gã thủ hạ tiến vào làm cắt ngang sự tranh luận của bọn họ, hướng Viên nghị viên báo cáo. "Viên tiên sinh! Tiêu lão Đại của Hoàng Trúc bang có chuyện khẩn cấp tìm ông, có người đang ở ngoài cửa chờ ông."

Những lời này làm những người trong phòng họp bỗng chốc hoang mang, Viên tiên sinh mắng: "Cậu thật là ngu ngốc! Không thấy được tiêu lão Đại đang ngồi ở đây cùng họp cùng chúng ta! Làm sao còn có thể có Tiêu lão Đại!"

Người thông báo cũng ngơ ngác, người ngồi trong phòng họp đúng là Tiêu lão Đại, đang ngồi sờ sờ ra đó, nhưng Tiêu Lão Đại đang đứng chờ ngoài cửa nghe lời nói của Viên nghị viên lập tức xông tới.

"Tại sao lại như thế? Viên tiên sinh, sao tôi lại ở trong này?"

Thoáng chốc mọi người đều ngây ngốc nhìn nhau, mọi người kinh ngạc thay nhau trừng mắt nhìn Tiêu Lão Đại ngoài cửa và Tiêu Lão Đại đang ngồi trên ghế.

Tiêu lão Đại có hai người?

"Ông là ai?" Tiêu lão Đại đứng ngoài cửa quát, không thể tin nổi trừng mắt nhìn đối phương.

Mọi người kinh ngạc nhìn Tiêu lão Đại đang ngồi trên ghế, lại phát hiện Tiêu lão Đại này từ nãy đến giờ hoàn toàn không nói một lời nào, từ đầu đến giờ là trầm mặc, vô cùng khả nghi!

Viên nghị viên hét một tiếng ra lệnh, một đám bảo vệ ngoài cửa cùng với thủ hạ của các bang phái tức khắc vây quanh phòng họp.

Thảm! Nhục Bạng âm thầm kêu than, Tiêu lão Đại tự dung xuất hiện làm cho nàng bại lộ chân tướng, chỉ cần vừa lên tiếng bọn họ lập tức sẽ biết nàng là giả mạo, mặc kệ địch dung của nàng có cao siêu đến đâu, giọng nói của nam giới là nàng không thể nào bắt chước được.

Viên nghị viên hồ nghi hỏi: "Vị Tiêu lão Đại này, tại sao không nói lời nào? Ông không nói đã chứng minh ông là giả?"

Đã nghĩ ra một biện pháp thoát khỏi vòng vây! Thừa dịp mọi người đang ngẩn ngơ là cơ hội tốt nhất, nàng nhanh chóng ném vào giữa phòng một quả lựu đạn, nháy mắt một trận khói mù mịt trắng sáng khắp gian phòng, tiếng kêu rên lập tức nổi lên bốn phía, mỗi người che mắt lại chịu không nổi ánh sáng mạnh mẽ lóe lên kích thích ánh mắt, Nhục Bạng thừa cơ trốn ra cửa.

"Bắt lấy cái tên giả mạo kia!" Tiêu lão Đại rống to!

Bên trong cánh cửa toàn bộ mọi người đều bị ánh sáng mạnh mẽ làm lóa mắt, nhưng ngoài cửa không phải không có bảo vệ, mười mấy người chồm tới muốn bắt được nàng, trong lúc đánh nhau loạn xạ, gương mặt giả của nàng bị rơi xuống.

"Là một phụ nữ!" Một gã cận vệ kinh ngạc kêu lên.

"Bắt lấy cô ta, tiền thưởng là năm mươi vạn!" Viên nghị viên rống to.

Nhược Băng chạy nhanh về hướng cửa, phía sau lưng đám cận vệ đuổi theo bán mạng, trong mắt của bọn họ bây giờ nàng chính là số tiền lớn đang chạy trốn.

Vừa ra chỗ rẽ, một số đông khác lại ào đến cản đường, Nhược Băng phóng ra hơn mười mũi kim gây mê, một loạt người dẫn đầu năm rạp xuống, bọn cản đường phía sau đang tiến lên, nàng quẹo sang một hướng khác để chạy tiếp.

Những tên cận vệ của Viên nghị viên và những tên thủ hạ của các băng nhóm lúc này giống như trâu điên không ngừng vọt tới, Nhược Băng căn bản đầu không lại, những vũ khí giấu trên người đã sử dụng gần hết, nhưng bọn họ vẫn ào ạt tiến về phía nàng, chạy đến cuối đường, gương mặt nàng trở nên trắng bệch, góc chết đại diện cho đường cùng.

Nguy rồi! Phía trước không có đường chạy, phía sau lại bị truy đuổi. Nếu bị bắt lại, nàng không dám tưởng tượng mình sẽ có kết cục như thế nào, muốn chạy thoát thân, trừ phi nhảy xuống từ cửa sổ duy nhất này.

Nhưng mà nơi này là tầng thứ ba mươi a! Đoạn dây kéo nàng mang theo trong người không đủ sử dụng cho tầng cao ốc như thế này, chẳng lẽ số nàng đã tận.

Những gã đàn ông đã đuổi tới, bước chậm rãi về phía nàng, ánh mắt của từng gã nhìn nàng giống như hổ đang rình con dê béo, ngoài mặt nở nụ cười tà ác, hương thụ lạc thú sắp làm thịt con sơn dương, không vội tiến lên để bắt nàng, chỉ bao vây quanh nàng, dùng ánh mắt hạ lưu lần lần càn ở trên người nàng.

"Là một người đàn bà, vừa giao cho lão Đại lĩnh tiền thưởng, cũng thuận tiện hưởng thụ một chút."

"Hay là giao cho cô ấy cho Tiêu lão Đại, để hắn nghiên cứu cô gái này làm sao có thể cải trang thành hắn."

"Nghiên cứu? Ở trên giường nghiên cứu được không?"

Những tiếng cười bỉ ổi hạ lưu nổi lên, từ trong miệng thốt ra những lời nói tục tĩu không chịu nổi, Nhược Băng cố gắng trấn tĩnh bản thân, đối với những lời đe dọa của bọn họ không hề có phản ứng gì.

"Nói nhiều làm gì! Bắt cô ta vào lĩnh thưởng đi." Trong đó một gã to con giờ tay chop lấy nàng.

"Đừng tới đây! Nếu không tôi sẽ nhảy xuống." Nàng bước đến cửa sổ uy hiếp.

"Hắc hắc! Cô bé, đừng dọa người chứ, nơi đây là tầng ba mươi, cô dám nhảy không?"

"Không tin thì cứ thử xem." Về mặt nàng kiên quyết, lời nói vô cùng bình tĩnh.

Mọi người lại nhìn nhau, cười đến càng thêm tà ác, đột nhiên xông lên phía trước bắt nàng, Nhược Băng lập tức buông tay, tung mình rơi xuống, những gã kia không thể tin nổi tròng lớn hai mắt, bọn họ không thể nào tin cô gái này lại có thể nói được làm được!

Nhược Băng cảm giác thân thể nhẹ nhàng tựa như chim, nắm chặt trong tay đoạn dây co giãn, sinh mạng nàng tất cả phụ thuộc vào nó.

Hành động kinh người của nàng đã làm những gã đàn ông kia sợ tới mức thất hồn, nhưng chuyện kể tiếp là chính nàng cũng bị một gã đàn ông khác dọa cho thất sắc.

Thân thể nàng đang rơi trong không trung, vừa rời khỏi cửa sổ khoảng vài mét bỗng dừng bị một người nào đó từ phía sau ôm chặt lấy, bay vọt lên phía trên nóc nhà.

Gã đàn ông đang ôm nàng đi, thờ nhẹ ở bên tai nàng "Những gã kia không tin cô dám nhảy lầu, nhưng tôi thì tin chắc rằng cô sẽ nhảy."

"Hắc Ưng!?"

Nhược Băng kinh ngạc bật thốt lên kêu ra tên hắn, người đang ôm nàng rõ ràng là Hắc Ưng!

Hắc Ưng thu dây đang nối với nóc nhà lại, lúc hai người đã đứng ổn định trên nóc nhà, hắn vẫn chưa buông nàng ra, cánh tay cứng như sắt vẫn ôm nàng dính sát vào trong ngực hắn.

Nàng để mặc hắn ôm nàng mạnh mẽ, không nhìn thấy được mặt hắn, không khí vô cùng thân thiết quay chung quanh hai người bọn họ, nàng không cách nào tránh được.

"Buông!"

"Cô muốn ngã xuống?"

Nàng dùng giấy dựa lại, nhìn hoàn cảnh chung quanh, phát hiện vị trí bọn họ hiện tại chỉ đủ một người đứng, nếu Hắc Ưng buông nàng ra, nàng chắc chắn sẽ tan xác, đành phải ngoan ngoãn đứng im, duy trì như thế.

"Tại sao anh lại xuất hiện ở trong này?" Nàng hỏi.

"Cô nói thử xem?"

"Tôi giết tôi?"

Lực đạo trên tay hần truyền đến cơ thể, Nhược Băng biết mình đã hỏi một câu thật ngốc nghếch làm cho Hắc Ứng bật cười, nếu Hắc Ứng giờ phút này muốn giết nàng, vừa rồi sẽ không cứu nàng.

"Nếu còn không định giết tôi, vì sao lại xuất hiện ở trong này? Và vì sao phải cứu tôi?"

"Cô là con mồi của tôi, mạng của cô là của tôi, sao có thể cho cô chết ở trong tay người khác."

"À! Thì ra là sát thủ tranh giành con mồi, không để cho người khác có cơ hội đạt được."

"Không tôi!"

A, người này vô cùng kiêu ngạo! Trầm Nhược Băng trong lòng thầm nghĩ.

Tiếng người la hét ồn ào, Viên nghị viên đã xuất hiện trên nóc nhà, không lâu sau bọn họ đã bị vây quanh.

"Sát thủ tiên sinh, người muốn tranh giành con mồi mơ ước của anh đã đến rồi, xem ra anh không giao ra cũng không được."

Hừ! Nàng cũng không tin đứng trên nóc tòa nhà di chuyển nửa bước cũng khó khăn này, hần có thể có nhiều cách xoay sở!

Hắc Ứng nhìn thấu ý nghĩ của nàng, nở ra nụ cười lạnh lùng cao ngạo, giọng nói trầm ấm vang lên bên tai nàng "Chờ xem đi."

Lời này giống như một thoáng điệp bình thường, sự tự tin trong giọng nói của hần làm cho Nhược Băng có cảm giác không hề tốt.

Không hề báo động trước, đột nhiên Hắc Ứng ôm nàng nhảy xuống, làm cho mọi người hết hoảng thét lên.

Chuyện xảy ra đây bất ngờ làm nàng theo phản xạ ôm chặt lấy Hắc Ứng, còn không cẩn thận "A" lên một tiếng, nàng không thể tin được, hần cư nhiên mang nàng nhảy xuống, từ tầng thứ ba mươi!

Nhưng mà, câu đó lập tức có lời giải, lúc bọn họ rơi xuống khoảng mười thước liền dừng lại, Hắc Ứng lúc này đã nắm lấy cọng dây thép nối từ tòa cao ốc này sang tòa cao ốc khác, đem dây thừng cột vào lưng, nắm lấy cái ròng rọc, lợi dụng độ chênh lệch của nguyên lý từ cao xuống thấp, trượt tới tòa cao ốc đối diện.

Do vào ban đêm, cái dây cáp đã được màn đêm che giấu nên không bị phát hiện.

Sau khi tiến vào cửa sau của tòa cao ốc, vì giảm bớt va chạm do tốc độ cao, Hắc Ứng xoay ngược người tự mình ngã lên cái giường đã chuẩn bị trước đó, Nhược Băng ở phía sau được hần bảo hộ bình yên vô sự, nhưng tốc độ cũng còn rất lớn làm bọn họ lăn mấy vòng mới ngưng.

Đợi tất cả yên lặng lúc sau, Nhược Băng lặng lẽ mở to mắt, an toàn! Nàng biết.

"Có thể buông tôi ra không?" Nàng kháng nghị, Hắc Ứng ép nàng đến mức nàng không thể nhúc nhích.

"Đó là câu trả lời dành cho ân nhân cứu mạng của cô sao?"

"Muốn tôi nói cảm ơn sao? Cảm ơn một người muốn lấy mạng của tôi?"

"Trông cô hình như đã hoảng sợ." Vẫn giọng nói bình thản, cười đến thực khiêu khích.

"Buồn cười! Có cái gì để hoảng sợ?" Nàng sắc mặt tối sầm, hối hận vừa rồi mình đã không kiềm chế được "A" lên một tiếng, tuy rằng tiếng rất nhỏ, nhưng đã làm cho nàng khó xử.

Hắc Ứng nghiêng ngả cùng nàng đầu vô mồm. "Từ một nơi cao như vậy nhảy xuống, cho dù là một người đàn ông to lớn gan dạ cũng sẽ sợ tới mức nước tiểu ra quần."

"Đó là gã đàn ông chết nhất!"

"Cô có sợ chết không?" Cẩn thận vuốt ve sợi tóc mai của nàng.

Hần vẫn đè nặng nàng, hai tay để hai sườn, vây nàng ở bên trong, hai mắt bình tĩnh khóa trụ nàng, không gian giữa hai người vô cùng mờ ám.

"Không có gì để sợ, cùng lắm thì chết."

Nàng không thích như vậy, chính mình đang ở phía dưới, sát gần với thân thể hắn như thế, ngay cả khí thể trong giọng nói cũng bắt đầu yếu dần, Nhược Băng dùng sức định đẩy thân thể hắn ra nhưng vô ích, và hắn dường như hoàn toàn không có ý định muốn ngồi dậy.

Mỗi lần nhìn thấy Hắc Ưng, đều là vào ban đêm, trong này tối đến mức giờ tay lên cũng không thấy, nhưng mà hôm nay ngoài cửa sổ ánh trăng sáng mờ ảo, nói không chừng nàng có thể nhân cơ hội này có thể nhìn thấy được bộ mặt thật của Hắc Ưng.

Nhưng nàng cảm thấy bây giờ nên cách hắn xa một chút dường như an toàn hơn.

"Nếu anh đã không định giết tôi, xin mời buông tôi ra, sát thủ tiên sinh."

"Sát thủ tranh giành con mồi, không thể để cho người khác có cơ hội đoạt được. Cũng giống như, sát thủ cứu một người, cũng không phải không cần đền đáp."

"Có ý gì?" Nàng phản ứng thật nhanh, trừng mắt nhìn vào đôi mắt sáng quắc của hắn.

"Tôi cứu cô, cũng phải có giá của nó, mà cô, phải trả cho tôi."

"Buồn cười! Anh nói trả là trả à!"

"Với tình hình trước mắt, cô nói thử xem có trả hay không?"

Giọng nói bình tĩnh nhưng đầy vẻ uy hiếp làm người ta cảm thấy sợ hãi, Nhược Băng có chút nhát gan, nàng cũng không phải sợ hắn, nhưng hành vi của hắn như thế làm cho người ta khó có thể đoán, không biết hắn bước tiếp theo muốn làm cái gì, vẫn là không nên chọc cho hắn tức giận.

"Muốn tiền đúng không? Bao nhiêu?"

"Tiền? Cô so với tiền có giá trị hơn nhiều." Ánh mắt của hắn thâm trầm bỗng nhiên lóe lên sáng ngời.

"Đừng nói đùa."

"Không phải vui đùa, tôi muốn thưởng thức hương vị của cô." Ý tứ của hắn thật rõ ràng, hắn muốn thân thể của nàng.

"Tôi không ——"

Lời kháng nghị còn chưa nói hết thì đã biến mất vì Hắc Ưng thỉnh linh đoạt lấy, hắn bắt đầu công kích môi lưỡi của nàng.

Một trận đau đớn làm cho Hắc Ưng nhanh chóng rời khỏi đôi môi của nàng, hắn liếm tợ máu nơi khóe miệng, nở nụ cười tàn khốc, cô gái này vẫn ương ngạnh như thế, nhưng mà, hắn thích, bởi vì như thế này mới có thể khơi mào đã tâm muốn chinh phục của hắn.

Hắn không khách khí bắt đầu dùng đôi môi của hắn cắn loạn trên cổ nàng, khi thì ôn nhu khi thì cuồng dã, mùi vị của nàng đặt biệt mê hoặc hắn.

Nhược Băng dường như là không dễ dàng chịu khuất phục như vậy, nàng rút từ tóc ra một cây kim bạc, đó là vũ khí đặc biệt mà Kiều Mã Ly đã giúp nàng thiết kế —— để dùng khi nguy cấp, có thể khiến đối phương hôn mê trong vòng ba giây, không đã thương người lại có thể khiến người ta trong nháy mắt ngã xuống đất.

Đáng tiếc! Vẫn trốn không thoát khỏi ánh mắt linh hoạt của Hắc Ưng, Hắc Ưng nắm lấy tay của Nhược Băng đang hướng hắn tập kích, dùng một lực nhẹ ngăn chận liền rơi xuống đất.

"Vũ khí của cô đều thực đặc biệt, ở đâu cô có?" Hắn khen ngợi hỏi.

"Chỉ là mua ở ngoài cửa hàng." Đáng chết! Tay nàng bị hắn nắm đau quá.

"Những vũ khí phòng thân trên người của cô, tất cả đều là những công nghệ cao mà tôi chưa thấy qua, có chuyên gia giúp cô thiết kế?"

"Nơi nơi đều có thôi, tùy tiện đặt làm là được, có gì mà ngạc nhiên!" Nàng cố ý quở trách, cố tình không nói cho hắn.

Xa xa tiếng người mơ hồ truyền đến, dường như có người đang đến gần, xem ra hôm nay không phải ngày thích hợp, Hắc Ưng thờnh vào bên tai nàng. "Cô không nói? Tốt, không sao cả, hay dùng phương thức bồi thường khác." Nàng bị hắn xoay người ngược lại, đưa lưng về phía hắn nằm úp mặt trên giường, như vậy càng vô sức phản kháng, đối với nàng càng thêm bất lợi.

"Anh muốn làm gì?" Nàng lo lắng hỏi.

"Lưu lại dấu ấn của tôi."

"Dấu ấn? A, làm cái gì? Dừng tay ——"

Hắn xé quần áo làm tấm lưng trần của nàng lộ ra phần da thịt mềm mại, không quan tâm đến Nhược Băng vừa đá vừa đánh, Hắc Ưng vừa ôn nhu và cuồng dã phủ lên lưng nàng những trận mưa hôn.

Tên chết tiệt này! Nhược Băng giãy dụa quyết liệt, nhưng không thoát được, hấn cứ làm càn phủ những nụ hôn nóng bỏng cuồng nhiệt lên lưng nàng, hấn đã muốn xâm phạm nàng vài lần, nhưng nàng tránh không được sự suồng sã của hấn. Nhược Băng cảm thấy thất bại và nhục nhã, nàng không hề giãy dụa, bởi vì làm vậy chỉ là uống phí hơi sức, võ nghệ của Hắc Ưng cao cường hơn nàng rất nhiều.

Nàng đè nén xấu hổ và giận dữ, không muốn có phản ứng gì trước những nụ hôn đùa cợt của hấn, hấn nghĩ kỹ thuật tán tỉnh của hấn cao siêu lắm sao? Tuy hấn hôn rất lão luyện, những nàng quyết không chịu thui, dùng thái độ lạnh như băng đối với hấn, tỏ vẻ không hề quan tâm đến những nụ hôn của hấn.

Hắc Ưng cảm nhận được sự ương bướng của nàng, đôi mắt càng thâm trầm hơn, vòng tay ôm nàng chặt hơn, nụ hôn càng trở nên nồng cuồng và thô bạo. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Nữ Trinh Thám Và Sát Thủ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 4

"Cô Trâm, cô cô làm sao vậy?"

Cả ngày hôm nay, mỗi người vừa thấy đến nàng, đều đồng loạt hỏi những lời này.

Trên cổ Nhược Băng đầy những vết xanh tím, mỉm cười trước những ánh mắt quan tâm tò mò, nhẹ nhàng giải thích lý do nàng hôm qua "Không cẩn thận bị chạm vào cổ".

Tuy rằng bề ngoài luôn duy trì nụ cười, nhưng trong lòng lại hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Hắc Ưng chết tiệt! Lưu lại vô số những dấu môi hôn trên cổ và lưng nàng, thì ra cái mà hấn gọi là lưu lại ấn ký chính là như vậy

Lưng xanh tím còn có thể mặc quần áo che lấp, còn dấu hôn trên cổ mới là phiền phức !

Bây giờ lại không thể mặc áo cổ cao, đành phải tạm thời trả lời cho qua chuyện, chờ đợi dấu hôn mất đi.

"Nghe nói cổ của cô bị thương?"

Đang trầm tư Nhược Băng đột nhiên hoàn hồn, nhìn thấy trước mặt hiện ra khuôn mặt tươi cười ấm áp khôi ngô, thì ra là n Thác.

"Đúng vậy, ngu sai tư thế nên mới bị." Không tự giác lên cổ, sợ bị nhìn ra cái gì.

"Cần mát xa không? Tôi chính là cao thủ nha."

"Không, không cần." Nàng cũng không muốn gây thù chuốc oán, n Thác trước mắt là đối tượng được toàn bộ những cô giáo độc thân thầm mến, nàng không muốn có quan hệ gì với hấn để nhận lấy sự thù hận từ mọi phía.

"Hình như cô đang trốn tránh tôi?"

"Có sao?" Nàng muốn nói chính là "Rõ ràng như vậy sao?", bởi vì nàng thực sự đang trốn tránh hấn.

"Cô rất chán ghét tôi phải không?" Khi nói những lời này, vẻ mặt của hấn ảm đạm u buồn, nở ra nụ cười đầy chua xót, có vẻ như mất mát trầm trọng làm cho Nhược Băng có cảm giác mình là cô gái xấu xa làm tổn thương người vô tội.

Nàng vội vàng giải thích: "Anh đã hiểu lầm! Tôi làm sao có thể chán ghét anh!"

"Thật ư!" n Thác cầm lấy hai tay của nàng. "Như vậy cô sẽ không phản đối nếu tôi theo đuổi cô chứ?"

Trong lúc Nhược Băng còn chưa kịp phản ứng lời nói của hấn, bốn phía đột nhiên truyền đến âm thanh ủng hộ của các học trò!

Tin tức Nhược Băng bằng lòng yêu n Thác! Chuyện này lập tức như gió thổi lửa, lửa cháy lan ra đồng cỏ truyền khắp mọi góc ngách trường trung học Minh Dương.



Tất cả những cô giáo thăm mến n Thác đều dậm chân tức tối , không thể tin được mình lại bại bởi một cô Trầm Băng nhan sắc bình thường, hội những người ái mộ n Thác xầm xì bàn tán khắp nơi, không thể hiểu nổi bạch mã vương tử tại sao lại coi trọng một cô gái bình thường như thế?

Phụ nữ ghen tỵ thực là đáng sợ, Nhược Băng bây giờ cảm thấy được hơn mười ánh mắt sắc bén ở khắp mọi nơi đang bắn về phía nàng, oán hận có, đau thương có, tò mò có, thậm chí là cả nguyên rủa.

Nhờ phúc của tên n Thác đã làm nàng hoàn toàn trở thành nhân vật được bàn tán sôi nổi nhất ở trường học.

Vì sao lúc ấy nàng không mở miệng cự tuyệt hẳn a? Nhược Băng hao tổn tâm trí ôm lấy đầu, không biết sao, nụ cười của hắn dường như có một ma lực làm cho người ta không thể kháng cự được, luôn làm cho kẻ khác không thể cự tuyệt hẳn.

Không được! Hôm nay dù thế nào nàng cũng phải nói cho hắn hiểu, nàng không phải là một cô gái bình thường, không thể cùng một thầy giáo ở trường kết giao, không thể để cho người khác vì nàng mà lâm vào nguy hiểm, huống chi có rất nhiều người đang muốn giết nàng, nàng không thể giống như một cô gái bình thường có thể nói chuyện yêu đương.

Tâm ý đã quyết, thừa dịp trường học tan học không có ai, nàng tìm kiếm bóng dáng của n Thác, biết hắn luôn luôn về muộn.

" Cô Trầm, xin dừng bước."

Ngô Kiến Khang đột nhiên xuất hiện ở trước mặt nàng, vẻ mặt chăm chú nhìn nàng.

"Có việc gì không?" Tại sao hắn lại ở chỗ này? Không lẽ hắn đã chờ nàng từ lâu ?

"Nghe nói. . . . . n Thác đã tỏ tình với cô, chuyện này có thật không?" Giương mặt hắn, lời nói của hắn có chút không kiên nhẫn.

"Đúng vậy." Nàng lạnh nhạt nói.

"Như vậy. . . . . Cô tính sao?"

"Thực xin lỗi, đây là vấn đề riêng tư."

"Làm ơn nói cho tôi biết, chuyện này đối với tôi rất quan trọng!"

Ngô Kiến Khang mặt đỏ tai hồng và đáng vẻ vô cùng khẩn trương, làm cho Nhược Băng lúc này mới phát hiện hắn bây giờ thực sự ương bướng, nếu không nhận được câu trả lời, chắc chắn hắn sẽ không nhường đường.

"Bất luận tôi có dự tính như thế nào, cũng đâu liên quan gì đến anh?"

"Đương nhiên là có liên quan! Bởi vì tôi đối với cô, đối với cô. . . . ."

Nhược Băng thờ dãi, quyết định nói dối để cho hắn hoàn toàn hết hy vọng.

"Tôi đã có người yêu rồi!"

Ngô Kiến Khang giống như nghe thấy tiếng sét giữa trời xanh, lắc mạnh đầu nói: " Cô gạt tôi!"

"Tôi không lừa anh, anh ấy là cảnh sát, tên là Bạch Thiệu Phàm, có phải sự thật hay không anh đi hỏi thăm sẽ biết." Haiz! Thiệu Phàm nhất định tức chết! Lần nào cũng đều giả vờ nhận nàng làm vợ , giúp nàng tránh khỏi những người theo đuổi dai dẳng! Sau đó chỉ mời hắn một buổi cơm là xong.

" Nhưng mà. . . . . Cho tới bây giờ cũng chưa từng nghe cô nói qua!" Hắn vẫn bán tín bán nghi.

"Cũng không ai hỏi qua tôi a!"

"Nhưng. . . . . Tôi vẫn có thể theo đuổi cô, ít nhất ——"

"Không có khả năng!" Nàng kiên quyết cự tuyệt hẳn."Lòng tôi chỉ có anh ấy, ngoài anh ấy ra tôi không chấp nhận một ai!"

( Quảng Hằng: Chiều nay chị ấy tiêu diệt luôn Phàm ca của ta rồi, chị chơi ác thật mà.)

Nàng nổi da gà khắp người, bất buộc mình nói ra những lời muốn buồn nôn, Thiệu Phàm nghe được không biết là nên khóc hay nên cười?

" Cô. . . . . Thật sự thương anh ta?"

"Đúng vậy, tôi thương anh ấy." Má ơi! Đừng bắt tôi nói những chuyện đáng sợ như thế này nữa, nói nữa chắc bị thiên lôi đánh quá. Nhược Băng âm thầm kêu khổ.

Ngô Kiến Khang nản lòng, vẻ mặt đầy mắt mịt, xẹp xuống giống như bong bóng cao su, làm cho người ta nhìn không đành lòng. Nàng an ủi nói: "Tôi cũng không thích hợp với anh, điều kiện của anh tốt như vậy, nhất định sẽ tìm được cô gái tốt hơn tôi."

"Không! Cô vẫn luôn là đối tượng lý tưởng mà tôi tìm kiếm đã lâu, dịu dàng, hiền thực và vô cùng nữ tính."

"Anh cũng không hiểu biết gì về tôi, sao biết tôi là đối tượng phù hợp với anh?" Nàng hỏi lại.

"Tôi vừa thấy cô là đã biết được tương lai cô nhất định là người vợ hiền mẹ tốt, thật là một người phụ nữ hoàn mỹ."

"Sai lầm rồi! Thành thật nói cho anh biết, đừng để bề ngoài của tôi lừa anh, tôi là người luôn tôn thờ chế độ nữ quyền, tôi , một không. ....không thích chuyện nhà, hai không thuận theo chồng, ba không chịu ngồi yên. Giặt quần áo nấu cơm và trong nom trẻ con tôi cũng không thích, những lời dạy dỗ về tam tòng tứ đức tôi lại cười nhạt! Nếu có người nào muốn theo đuổi tôi, phải chấp nhận tôi như vậy, cũng yêu tôi như vậy, mà không phải thay đổi tôi, cưới tôi về nhà chỉ làm một bà quản gia, anh có thể làm được như vậy không? Anh nghĩ có chịu được haykhông?"

Nhược Băng nói một hơi với hần, mặt đến trợn mắt há hốc mồm, khiến cho hần nhất thời không được lời nào.

"Không thể chấp nhận, đúng không? Điều này chứng minh rằng anh chỉ yêu bóng dáng người phụ nữ khắc họa trong lòng anh, mà bề ngoài của tôi làm cho anh hiểu lầm tôi là đối tượng phù hợp với điều kiện của anh, như vậy tình yêu này sẽ kéo dài được bao lâu?"

Hần vẫn cố thuyết phục."Chỉ cần chúng ta yêu nhau, tất cả mọi chuyện đều có thể vượt qua!"

"Anh chưa từng nghe qua câu yêu nhau thì dễ nhưng ở chung thì khó sao? Quan niệm cùng cá tính là hoàn toàn trái ngược nhau, khi hai người ở cùng một chỗ, chung một nhà sẽ sớm làm tình yêu héo tàn, tôi không phải là người như anh mong đợi đâu, bỏ ý định đó đi!"

Ngô Kiện Khang hoàn toàn không thể phản bác, giờ phút này hần phát hiện Trầm Băng không giống như trước, vẻ mặt vô cùng kiên nghị lạnh lùng không giống vẻ thanh tao lịch sự nhu nhược của trước kia, thay da đổi thịt toát ra khí chất trầm tĩnh kiên cường. Mà trong lời nói của nàng lại vô cùng hợp lý, làm cho hần cảm thấy hoang mang, thật lâu mà cũng không nói được gì.

Hần không khỏi tự hỏi, Trầm Băng là một cô gái như thế nào? Cũng là gương mặt này, sao bây giờ lại cảm giác như đứng trước một người khác, hần hoài nghi không biết có phải là cùng một người không. Nhưng dù thế nào, nàng cũng vô cùng quyến rũ, nhưng sự quyến rũ này thật xa, làm người ta không thể với tay tới được.

"Tôi thật sự yêu cô." Hần cười khổ mà nói.

"Cám ơn anh, nhưng mà anh vẫn còn có một lựa chọn khác, chỉ cần anh chú ý nét tiềm ẩn bên trong của cô gái khác."

"Không có ai tốt như vậy."

" Cái đó cũng không chắc ." Ánh mắt nàng hướng về bóng người đang ẩn ở cuối hành lang

" Cô gái đằng kia thăm mền anh đã lâu, mà anh luôn xem nhẹ sự tồn tại của cô ấy."

Ngô Kiện Khang nhìn theo ánh mắt của nàng, thì thấy Cao Oanh Yến.

Bị người phát giác mình đang trốn ở chỗ này, Cao Oanh Yến cảm thấy vô cùng ngượng ngùng xấu hổ, hơn nữa nghe được những lời cô nói về mình, trong mắt thoáng ngấn lệ, mặt đỏ mọng quay đi.

"Còn không đuổi theo? Nói không chừng cô ấy đúng là người vợ mà trời đã định cho anh ở kiếp này, nếu anh không nắm chắc, tôi dám khẳng định nói cho anh biết, đời này anh thật sự không tìm được cô gái nào tốt hơn cô ấy đâu."

Tìm Ngô Kiện Khang đập một trận mạnh và loạn nhịp, do dự trong chốc lát mới giống như hạ quyết tâm, quay đầu về hướng Cao Oanh Yến đã chạy đi mà đuổi theo

Haiz! Cuối cùng cũng giải quyết được một tên, còn thuận tiện nói dây tơ hồng giúp người khác, Nhược Băng thật vui về sự việc có thể thuận lợi đến như vậy, đó là một dấu hiệu tốt, tin rằng chuyện của n Thác kia sẽ không khó giải quyết lắm, trên mặt không khỏi hiện lên vẻ tươi cười, sung sướng tiếp tục hướng văn phòng đi đến, trong lòng thầm nghĩ cũng nên dùng cách như thế này để đối phó n Thác.

Bởi vì chuyên tâm chìm trong suy nghĩ, hoàn toàn không nhận thấy được n Thác đang đi phía sau lưng nàng, cuộc nói chuyện của nàng và Ngô Kiện Khang hần đã nghe được toàn bộ, n Thác tiến lên khom người nói nhẹ vào tai nàng “ Tại sao lại vui như vậy ?"

Dọa người nha! Nhược Băng cả kinh làm rớt quyển sách trên tay, n Thác nhanh nhẹn đón lấy, làm cho chồng sách vở nặng nề kia không rơi trúng chân của nàng.

"n, Thầy n?" Hần xuất hiện khi nào vậy?

"Trông bộ dáng của cô hình như rất hoảng sợ, tôi dọa cô sao?" Vẫn là vẻ tươi cười mê hoặc lòng người kia.

"Không sao." Nàng nhận lại sách vở, trấn tĩnh lại bản thân, thầm mắng mình tại sao lại chậm chạp đến mức không phát hiện ra hần!

"Cô Trầm, hôm nay đã khuya như vậy rồi, sao cô không về, ở lại có việc gì sao?"

"Không vội, tại vì tôi có việc ."

"Cần tôi giúp gì không?"

" Thật ra tôi đang muốn tìm anh."

"Vây à? Thật sao? Tôi thực cảm thấy vinh hạnh, khó được cô chủ động tìm tôi, có chuyện gì cần tôi cố gắng sức lực vậy?"

Nàng ho khan một tiếng, tự nhắc mình không thể mềm lòng, nhất định phải thừa cơ hội này nói rõ ràng.

"Chuyện là thế này, tôi cảm thấy chúng ta cũng không ——"

"Nguy hiểm!" n Thác đột nhiên ôm lấy nàng né sang một bên, Ngay sau đó nghe được bên cạnh tiếng thủy tinh vỡ vụn, những mảnh vỡ bay tung tóe xung quanh bọn họ.

Hai người té trên mặt đất, Nhược Băng bị n Thác ôm vào trong ngực bình an vô sự, chuyện nguy hiểm như thế này đương nhiên là nhắm vào nàng rồi, chẳng lẽ bọn chúng đã nhận ra được thân thể của nàng. Nếu đúng như này, nàng tuyệt đối không thể để liên can đến người vô tội.

"Trốn mau!" Nàng khẩn trương thúc giục.

"Trốn? Tại sao?" Hấn hỏi.

"Đừng hỏi nhiều như vậy, bây giờ chúng ta rất nguy hiểm, đi mau là được!" Nàng muốn đứng lên, nhưng n Thác đang đè nặng nàng, thật sự quá nặng .

"Chỉ là một quả bóng chày đánh trúng vào cửa kính, vì sao phải trốn?"

Bóng chày? Nhược Băng ngây ngốc sững sờ, nhìn chung quanh tìm kiếm, quả nhiên nhìn thấy một quả bóng chày trên mặt đất, hoàn toàn không phải là đạn tập kích.

Dạo này nàng làm sao vậy? Phản ứng trở nên chậm chạp, nếu n Thác không đẩy ngã nàng, chỉ sợ sớm đã bị những mảnh thủy tinh vỡ làm cho bị thương.

" Cô không sao chứ?"

"Không có việc gì, cảm ơn anh. . . . ." Lúc này nàng mới phát hiện mình vẫn còn trong vòng tay ôm ấp của n Thác , Nhược Băng bối rối thoát khỏi vòng tay của hắn, cũng đồng thời phát hiện cánh tay hắn đang chảy máu.

" Anh bị thương!" Nàng kêu lên.

"À? Không sao, không có gì nghiêm trọng đâu."

Hắn lại cứu nàng một lần nữa, Nhược Băng áy náy nói: " Bị thương không nhẹ đâu, nếu không phải vì cứu tôi. . . . ."

"Đừng lo lắng, May mắn là cô không bị thương, nếu không tôi thật có lỗi ."

Hắn đưa tay vuốt mái tóc rối của nàng , động tác này vô cùng thân thiết làm nàng xúc động mãnh liệt, một cảm giác tê dại đánh úp lại, Nhược Băng dường như cảm thấy đầu óc mê muội.

" Vết thương của anh phải lập tức cầm máu." Nàng mượn cớ cúi đầu xem kỹ miệng vết thương của hắn, sợ bị hắn nhìn thấy hai gò má đỏ bừng.

Không nên như vậy nha! Nàng làm sao vậy? Tại sao lại cảm thấy rung động vậy?

"Đúng rồi, cô không phải tìm tôi có việc sao?"

Nụ cười của hắn dịu dàng thâm tình như thế, trong sáng thánh thiện làm cho nàng nhìn không chớp mắt, những lời định nói bỗng chốc nuốt trọn trở về, tình cảnh này làm sao nàng nói nói ra được?

"Cũng không có chuyện gì quan trọng. . . . . Trước tiên nên lo xử lý vết thương của anh là quan trọng hơn hết, chúng ta đến phòng y tế băng bó đi!"

Hắn gật đầu, hai người đứng dậy đi về hướng phòng y tế, dọc theo đường đi Nhược Băng sợ người ta thấy vết đỏ bừng xấu hổ của nàng, nghiêm mặt lại không dám nhìn mặt hắn, bởi thế nên nàng không thấy n Thác —— cũng chính là Hắc Ứng, đang cười vô cùng thoải mái, hắn vô cùng yêu nét mặt đỏ bừng đáng yêu vì xấu hổ của nàng, đôi mắt sáng tinh anh thu gọn hình ảnh của nàng vào mắt hắn.

Nàng là của hắn, không ai có thể đoạt đi, cho dù người mà trong lòng nàng ngưỡng mộ là Bạch Thiệu Phàm, hắn cũng không cho phép, hắn chẳng những muốn đoạt lấy thân thể của nàng, hắn còn muốn giữ lấy lòng của nàng.

Trên ô cửa sổ của tòa cao ốc khác ở đằng xa, Tuyết Diễm nhìn từ kính viễn vọng thì biết đã hoàn thành nhiệm vụ mà Hắc Ứng giao phó, thu hồi gây phát bóng và kính viễn vọng chuẩn bị rời đi.

Nàng không khỏi tự hỏi, Hắc Ung đang làm trò quỷ gì? Vì sao còn chưa động thủ giết cô gái kia? Càng cảm thấy kỳ quái, tại sao hắn lại trà trộn vào trường trung học Minh Dương làm thầy giáo? Liên tiếp những vấn đề làm cho nàng đoán không ra, hành động của sư huynh luôn quái dị làm người ta nghĩ không ra.

Quên đi! Dù sao chuyện cũng không liên quan đến nàng.

Tuyết Diễm mang theo thiết bị, đi vào tầng hầm bãi đỗ xe của tòa cao ốc, mới đi đến bên cạnh xe, một bóng người im hơi lặng tiếng vọt đến trước mặt nàng.

Đợi đến khi nhìn rõ người đối diện, Tuyết Diễm cả kinh sắc mặt trở nên trắng bệch, thân thể cứng ngắc đứng lạng tại chỗ.

"Đại. . . . . Đại. . . . . Sư huynh. . . . ."

Về mặt tươi cười mà quái của Cảnh Chấn nhìn nàng chăm chú, chậm rãi mở miệng."Sư muội, đã lâu không gặp , rồi khỏi Tây Tạng cũng không nói với Đại sư huynh một tiếng, em cũng biết anh lo lắng cho em đến mức nào a!"

"Bối. . . . . Bối vì rất vội vàng. . . . . Không kịp. . . . . Nói lời tạm biệt với anh. . . . ." Hơi lạnh lan tỏa khắp người nàng, từ sống lưng lên đến đỉnh đầu.

"Chuyện gì mà vội vàng đến mức em rời đi không lời từ giả như vậy?" Hắn càng lúc càng tiến đến gần nàng.

" Chuyện cá nhân. . . . . Việc tư." Nàng bước lui dần về phía sau, nghĩ đường để chạy thoát thân.

"Lâu như vậy không gặp , không ôm một chút?"

"Không. . . . . Chuyện này không cần thiết." Nàng cảm thấy ghê tởm.

Sự chán ghét trên gương mặt của Tuyết Diễm làm cho Cảnh Chấn dâng lên tức giận, hắn tiếp tục tới gần nàng nói: "Sư phụ đã đồng ý hôn sự của chúng ta, theo anh trở về."

"Gạt người!" Nàng quát.

"Em muốn cự tuyệt anh đến khi nào! Anh là đệ nhất cao thủ ở Tây Tạng, em còn có gì không vừa lòng?"

" Em không thích anh đâu, anh bỏ cuộc đi!" Về mặt nàng kiên quyết, quyết định nói thẳng với hắn .

Cảnh Chấn hung tợn hỏi: "Bởi vì Nhị sư đệ, cho nên em mới cự tuyệt anh?"

"Không sai! Võ công của anh ấy mạnh hơn anh, người lại tuấn tú hơn, mặc kệ là cô gái nào cũng sẽ đều lựa chọn anh ấy, anh không cần ép em nữa!"

"Phải không?" Hắn cười đến tà ác, mắt tam giác sắc bén híp lại thành một đường, lạnh lùng nói: " Xem ra anh cần phải mạnh tay hơn một chút."

Cảnh Chấn lập tức đánh về phía nàng, nhưng Tuyết Diễm sớm đã có chuẩn bị, sử dụng hết sức lực cầm đồ trên tay phang thật mạnh vào người hắn, ngăn chặn hành động của hắn.

Nàng chạy nhanh về hướng phát ra âm thanh gần nhất, móc súng lục ra thỉnh thoảng bắn vài phát về phía sau, nếu bị Cảnh Chấn bắt được, nhất định sẽ thất thân ngay tức khắc, nàng không dám tưởng tượng kết cục của mình, chỉ có Hắc Ung mới đánh thắng được Cảnh Chấn, vì thế nàng chạy nhanh về hướng trường trung học Minh Dương, định tìm Hắc Ung cầu cứu.

Nhưng là, không còn kịp rồi. . . . .

\*\*\*\*\*

Bạch Thiệu Phàm mang theo một toán xạ thủ vây quanh khu nhà xưởng, theo tin tức đáng tin cậy mật báo, Mục Phong Cuồng đang ẩn trốn tại nhà xưởng này, từng bước từng bước tiến vào, dần dần thu hẹp phạm vi lại, Bạch Thiệu Phàm ra lệnh cho mọi người vây kín bốn phía nhất là các cửa sổ, tự mình lên vào bên trong tìm kiếm, đi đến trước cửa một gian phòng nhỏ, quả nhiên nghe được tiếng của Mục Phong Cuồng.

"Cảnh huynh, cô gái xinh đẹp này đến từ đâu vậy?"

"Cô ấy là người đàn bà của ta."

Cảnh Chấn đưa đôi mắt دام ô của hắn lướt khắp người của Tuyết Diễm, tia nhìn chăm chú của hắn làm cho Tuyết Diễm cảm thấy có một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng, nàng bị Cảnh Chấn bắt tới nơi này, tứ chi bị dây thừng buộc chặt không thể động đậy.

Bạch Thiệu Phàm từ khe hở cửa nhìn vào kinh ngạc khi nhìn thấy Tuyết Diễm. Đó là cô gái mặc áo đen! Hắn hoàn toàn khẳng định, từ đêm Nhục Bạng và cô ta giao thủ ở trong phòng, trong đầu đã khắc sâu gương mặt của cô ta.

Nhưng mà, tại sao cô ta lại ở chỗ này.

"Ra cửa canh gác , ở đây không có chuyện của cậu." Cảnh Chấn ra lệnh cho Mục Phong Cuồng, ánh mắt nóng rực đã nói lên ý đồ của hắn đối với Tuyết Diễm.

Mục Phong Cuồng đương nhiên hiểu được, thức thời khoát tay nói: " Xong việc , gọi ta một tiếng." Ai, nữ nhân kia thật làm cho hắn khó nhin mà! Khiến cho tâm hắn cũng ngứa.

"Anh muốn làm gì?" Tuyết Diễm hoảng sợ hỏi.

Cảnh Chấn cười sâu xa , cặp mắt nóng bỏng cứ dao động ở trên người nàng.

"Sư muội, sớm hay muộn em cũng là người của anh, chỉ bằng bây giờ chúng ta động phòng ngay đi."

"Mơ tưởng! Anh dám tiến lên một bước, tôi sẽ chết cho anh xem!"

Hắn cuồng tiếu."Hai tay của em bị trói , làm sao tìm chết được? Nên ngoan ngoãn nghe lời anh đi! Anh sẽ trân trọng và chăm sóc em "

"Mơ tưởng!"

Hắn cười càng lúc càng điên cuồng."Đã sớm biết em sẽ không đồng ý, em nghĩ anh sẽ không chuẩn bị sẵn sao?"

Hắn lấy ra một gói thuốc bột màu trắng, hòa vào nước sôi. Tuyết Diễm lập tức nhận ra đó là Nhuyễn Cốt tán, uống vào toàn thân sẽ vô lực, đến lúc đó chỉ có thể mặc người xâm phạm, sắc mặt không khỏi trắng bệch, sợ hãi khẩn cầu.

"Đừng như vậy, sư huynh. . . . . Em bằng lòng quay về Tây Tạng với anh là được, ít nhất chúng ta bồi dưỡng cảm tình trước, có cảm tình đi đến hôn sự cũng không muộn mà!Em luôn luôn rất kính trọng anh, anh sẽ không đối xử với em như vậy, có phải hay không?"

"Đã quá muộn! Sư muội, em lại muốn kéo dài thời gian để trốn anh, hôm nay anh ta tuyệt đối sẽ không sẽ thả em đi, em phải trở thành người của anh."

Vì thế Cảnh Chấn đem cái chén chuyển đến gần miệng nàng, định ép nàng uống.

Đột nhiên một tiếng nổ, Mục Phong Cuồng phá cửa xông vào, trên miệng ứa máu té trên mặt đất.

"Sao lại thế này!" Cảnh Chấn rống to.

"Cảnh sát đây, mọi người đứng yên không được nhúc nhích." Bạch Thiệu Phàm lấy súng chỉ vào bọn họ, đồng thời cũng gọi tất cả cấp dưới theo tới.

Hai mắt Cảnh Chấn nhú lại, nổ súng với tốc độ nhanh đến kinh người, thực ra là hắn định chỉ một phát là lấy mạng, nhưng bị Tuyết Diễm ở bên cạnh đánh bất ngờ, viên đạn xẹt qua bên má của Bạch Thiệu Phàm lưu lại vết máu.

Cảnh Chấn cảm thấy được đùi phải vô cùng đau đớn, Tuyết Diễm đang cắn vào đùi hắn. Hắn giận dữ, đẩy Tuyết Diễm sang một bên, làm cho Bạch Thiệu Phàm có cơ hội phản kích, tiến lên giao đấu cùng Cảnh Chấn.

Đầu đến chiều thứ mười, bả vai của Bạch Thiệu Phàm trúng một đám của hắn, té nằm ở bên cạnh Tuyết Diễm, lúc này những cảnh sát còn lại vọt vào trong phòng , lòi Mục Phong Cuồng đang nằm trên mặt đất về phía ban công, đi vòng quanh phân tán lực chú ý của hắn .

"Mau giúp tôi mở trói!" Tuyết Diễm nhìn hắn nói.

" Cô đừng hòng chạy trốn, tôi cũng muốn bắt cô."

"Muốn bắt tôi lúc nào cũng được, hiện tại chỉ có chúng ta liên thủ mới có thể đối phó được Cảnh Chấn, nếu không các anh không phải là đối thủ của hắn !"

Tình thế trước mắt đúng là như thế, hắn và các thủ hạ của hắn toàn bộ đầu cũng không lại gã đàn ông kia, vì thế Bạch Thiệu Phàm rất nhAnh Bang nàng mở trói.

" Gã kia là ai? Võ công dường như rất cao, cô vừa - kêu hắn là Cảnh Chấn? Là tên của hắn phải không?"

Bả vai chột nhói đau, Bạch Thiệu Phàm kinh ngạc vì mình cư nhiên lại không là đối thủ của gã kia, đang định đứng lên tiếp tục cùng hắn đấu, Tuyết Diễm giữ chặt hắn, đôi mắt to trong veo như nước nhìn hắn, nói: "Yên tâm, hắn không đánh các anh em của anh chết được đâu."

Không hề báo động trước, nàng đột nhiên đưa đôi môi thom ngát của mình lên môi hắn, đôi môi mềm mại áp lên đôi môi của hắn, thời gian dường như ngừng lại, Bạch Thiệu Phàm như là bị dòng điện hai trăm vôn chạm vào, toàn thân cứng đờ bất động, để mặc nàng cố tình bừa bãi xâm nhập.

Cảnh Chấn đột nhiên hét lớn một tiếng đánh về phía bọn họ, hai người nhanh chóng tách ra tránh thoát tập kích của hắn, Bạch Thiệu Phàm cũng nhờ thế mà tỉnh lại.

"Mây dầm hôn người đàn bà của tao!" Gương mặt của Cảnh Chấn xanh mét trông mắt nhìn Bạch Thiệu Phàm, giống như phát cuồng muốn bầm Bạch Thiệu Phàm ra thành trăm mảnh.

"Không liên quan đến anh ấy, tôi thích hôn anh ấy, anh không cần xen vào!" Tuyết Diễm khiêu khích nói, nàng bây giờ đã không còn ràng buộc, sẽ không có gì phải sợ, chỉ tiếc là hôn còn chưa đủ.

"Tuyết Diễm! Người đàn bà đê tiện này, xem tôi tra tấn cô như thế nào!"

"Chỉ sợ anh không có đủ năng lực thôi, anh không thấy mỗi chiêu thức anh sử dụng đều không có lực sao?"

Nghe nàng nói như vậy, Cảnh Chấn mới phát giác mình bình thường chỉ cần dùng hai ba chiêu đã dồn người ta vào chỗ chết, lại cùng những người này đánh đến mười phút, vẫn đánh không chết đối phương. . . . . Hắn bỗng nhiên tỉnh ngộ nhìn nàng chăm chăm.

"Vừa rồi cô cắn chân ta. . . . . Cô hạ độc. . . . ."

"Không sai! Không thể tưởng được ta hạ độc vào răng phải không!" Nàng ăn một viên thuốc màu trắng. "Tôi uống thuốc giải sẽ không có việc gì, còn anh —— chờ thuốc phát tác đi! Không cùng các người đùa nữa, bọn tiểu thư phải đi."

Hiện tại không trốn, còn đợi đến khi nào? Ánh mắt quyền rũ của nàng liếc nhìn Bạch Thiệu Phàm một cái.

"Anh yêu! Lần trước anh sờ soạng ngực tôi, vốn dĩ nên là nên cho anh một bài học. Nhưng ta phát hiện mùi vị của anh cũng rất khá, lần này chỉ Kiss anh một cái, xem anh làm sao đền bù cho tôi? Có cơ hội sẽ gặp lại."

"Từ từ!" Hai nam nhân đồng thời rống to.

Cảnh Chấn tiến lên muốn chặn đứng sư muội, nhưng bị Bạch Thiệu Phàm cuốn lấy, hơn nữa hắn lại trúng độc của sư muội, không thể dùng hết toàn lực, còn như vậy, hắn sớm hay muộn cũng sẽ rơi vào trong tay bọn cảnh sát Đài Loan, xem ra trước hết phải tìm một chỗ giải độc mới được.

Cảnh Chấn dùng hết sức lực cuối cùng, phá vòng vây của những cảnh sát đang bao quanh, bắt một cảnh sát làm con tin để tránh sự truy sát của bọn họ.

"Họ Bạch kia, lần này tạm tha mạng chó của mày, lần tới gặp mặt chính là ngày chết của mày!" Nói xong vặn gãy xương tay của người hắn đang bắt giữ, thừa cơ hội bỏ chạy.

"Chết tiệt! Mau đem cậu ấy vào bệnh viện!"

Bạch Thiệu Phàm đuổi sát phía sau, nhưng người đã bỏ chạy mất dạng, hắn mệnh lệnh cho những người còn lại đem Mục Phong Cuồng mang về. Từ trong miệng hắn không chừng có thể tra ra lai lịch của những người này.

Hắn sờ sờ vết thương trên vai, vẫn hơi hơi đau, không khỏi cảm thấy hoảng sợ trước võ công của Cảnh Chấn. Dựa vào kinh nghiệm luyện võ đã nhiều năm, võ công của Cảnh Chấn chắc chắn là tuyệt học bí truyền của địa phương, xác nhận hắn đến từ khu vực đại lục, diện mạo kỳ dị của hắn, cũng không giống người bản xứ, chẳng lẽ Mục Phong Cuồng cũng có liên quan đến những phần tử hắc đạo của đại lục?

Ngoài ra, còn có cô gái mặc áo đen, tên nàng là Tuyết Diễm? Là địch hay là bạn hắn cũng không rõ lắm. Nàng cư nhiên hôn hắn! Bên môi vẫn còn giữ hương vị của nàng. . . . . Bạch Thiệu Phàm không tự giác liếm đôi môi, bất đắc dĩ cười lắc đầu.

Hắn có cảm giác sẽ gặp lại nàng, đến lúc đó, hắn tuyệt đối sẽ không dễ dàng để cho nàng chạy thoát.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Trinh Thám Và Sát Thủ* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 5

”Đã bắt được Mục Phong Cuồng?”

“Ừm”

Về mặt của Nhược Băng đầy bội phục nói: “Lần này anh đã lập được công lớn, vị thần bộ của giới cảnh sát lại một lần nữa tóm được tên đại gian đại ác – Mục Phong Cuồng, chiến công của anh lại tăng thêm một bậc.”

Bạch Thiệu Phàm đối với sự ca ngợi của Nhượng Băng chỉ là cười khở mà thôi, hoàn toàn không có vui sướng cùng kiểu ngao

“Làm sao vậy? Nhìn về mặt của anh dường như có tâm sự.” Nàng hỏi.

Hắn đem hành động ngày đó cùng toàn bộ quá trình gặp gỡ Cảnh Chấn và Tuyết Diễm nói cho Nhượng Băng nghe, đương nhiên! Ngay cả chuyện bị “Đoạt hôn” hắn cũng nói.

“Đừng cười được không!” Hắn tức giận lắm lắm.

“Ha ha ha...” Nàng cười đến rơi nước mắt. “Kết quả cấp trên và đồng nghiệp trong ngành của anh, đều không khen anh đã anh dũng thiện chiến bắt được Mục Phong Cường, ngược lại chỉ nhớ rõ danh tiếng của thân bộ Bạch Thiệu Phàm khở sở vì bị nữ đạo chích đoạt hôn! Oa ha ha. . . . .”.

Hắn lớn tiếng kháng nghị. “Này, này! Làm ơn biểu hiện một chút đáng về ghen tuông được không!” Thật không rõ mình theo đuổi nàng nhiều năm rồi cuộc là vì cái gì?

”Được rồi! Thực xin lỗi mà! Bởi vì đây là chuyện lạ hiếm có trong ngành cảnh sát, tin tưởng trăm năm sau, mọi người vẫn sẽ nhớ rõ hình ảnh anh tuần của vị cảnh sát này.”

“Đừng trêu anh ! Nói chuyện chính đi, ở trường trung học Minh Dương đã tra được những gì rồi?”

“Đồng sự trưởng của Minh Dương quả nhiên có buôn bán bạch phiến, cũng lợi dụng cơ hội hàng năm đưa học sinh tốt nghiệp sang nước ngoài du học mà vận chuyển bạch phiến và rửa tiền.”

“Chúng có đâu?”

“Văn bản tư liệu đã sao chép được, chỉ còn thiếu hình ảnh, tháng sau Minh Dương sẽ đưa những người tốt nghiệp xuất ngoại, đến lúc đó sẽ chụp hình làm chứng cứ, và đến ngay hiện trường để bắt quả tang.”

Hắn gật đầu nói: “Đến lúc đó anh sẽ xin lệnh cấp trên liên lạc với hải quan bên kia, tăng thêm số người canh giữ ở các cửa khẩu, ôm cây đội thỏ sẽ chờ con cá mắc câu. Đúng rồi, Hắc Ứng có xuất hiện lần nào nữa không?”

Nhắc tới Hắc Ứng, sắc mặt của Nhượng Băng trở nên u ám, nhưng chỉ nháy mắt nàng đã khôi phục lại vẻ bình tĩnh thường ngày.

“Không có.” Trả lời không chút để ý, nàng lén gạt đi việc bị Hắc Ứng lưu lại “Dấu ấn”.

”Như vậy thật kì quái, có tin đồn nếu Hắc Ứng muốn giết ai, thì người đó chắc chắn sống không quá bảy ngày, tại sao tới bây giờ một chút động tĩnh đều không có? Giống như đã biến mất vậy.”

“Nếu là như thế này thì tốt rồi.” Nàng nâng ly trà lên, nghĩ thầm rằng hắn biến mất mới là lạ, uống trà để che dấu sự mất tự nhiên của mình.

“Anh nghĩ em vẫn nên thật cẩn thận, đề ngừa ——”

“Hừ!”

Nàng lấy tay ý bảo hắn im lặng, giống như có ai đang ở gần họ.

Nhượng Băng lén lén chỉ vào phía trên cửa sổ, Bạch Thiệu Phàm gật đầu cũng lặng lẽ di chuyển gần cửa sổ, móc súng lục ra để đề phòng sự cố. Thành linh ba một tiếng mở toang hai cánh cửa —— Không có ai!

Hắn cẩn thận xem xét bốn phía ngoài cửa sổ, nhìn nàng lén lén.

Kỳ quái? Chẳng lẽ là thần kinh nàng quá nhạy? ” Vừa rồi rõ ràng em nghe thấy tiếng động.”

“Có lẽ là tiếng gió, yên tâm đi, không ai. Em không phải còn có việc muốn làm? Anh tiễn em một đoạn đường đi.”

“Làm phiền anh .”

Bọn họ đóng cửa sổ, hai người đang đi ra khỏi phòng, trước khi chui vào trong xe, Nhượng Băng đột nhiên cảm thấy sau gáy tựa hồ dính cái gì, giống như giọt nước mưa thật lạnh lẽo, nàng sờ sờ cổ.

“Làm sao vậy?” Hắn hỏi.

”Không có gì, có thể là giọt sương trên lá cây nhiều xuống.”

Hai người ngồi trên xe nhanh chóng rời khỏi chỗ ở của Bạch Thiệu Phàm, hướng về phía nội thành.

Khi bọn họ rời đi không bao lâu, một bóng đen từ giữa đám cây xuất hiện, ánh mắt của Cảnh Chấn lóe lên tia sáng kì lạ, đôi môi tái nhợt lộ ra ý cười âm trầm. Thì ra người phụ nữ kia là Trầm Nhượng Băng. Hắn đã đem Hàn Hương Lộ, loại hương duy nhất chỉ có ở Tây Tạng, sinh trưởng trên núi cao bốn

vào phía sau gáy nàng. Loại mùi này người thường không thể ngửi được, duy nhất chỉ có những nhân tài từ nhỏ đã sinh sống ở vùng núi cao của Tây Tạng mới ngửi được, hơn nửa bảy ngày vẫn chưa tan. Dù cho Trầm Nhựt Băng có dịch dung như thế nào, hần chỉ cần ngửi được mùi này, sẽ nhận ra nàng tức thì. Chỉ cần đi theo nàng chắc chắn sẽ tìm được nơi ở của Hắc Ưng và Tuyết Diễm, đến lúc đó có thể thực hiện được kế hoạch báo thù của hần, mà Bạch Thiệu Phàm hần cũng sẽ không buông tha!

Trung học Minh Dương! Hần khắc sâu trong đầu hần bốn chữ này, cuối cùng cũng đã có tin tức, từ lúc bị Tuyết Diễm hạ độc, hần mất cả đêm mới kiểm chế được độc tính, nhưng không thể cử động quá sức. Chờ hần hoàn toàn bình phục như cũ, những món nợ này hần nhất định sẽ trả lại gấp bội. Chờ xem đi! Hần nở nụ cười càng thêm thâm trầm tà ác. . . . .

Lớp học đặc biệt ở trường trung học Minh Dương vốn nổi tiếng nghịch ngợm ương bướng, mỗi lần trên vị giáo viên nào đều ghi lại cẩn thận. Học kì vừa rồi đã tiến đưa mười hai vị giáo viên, mỗi lần đều ghi lại những hành động làm giáo sư lùi bước để truyền cho thế hệ đàn em.

Vốn muốn tiếp tục duy trì thành tích huy hoàng, nào ngờ đột nhiên lại xuất hiện một người bề ngoài nhìn như hiền lành dễ chịu, thật ra lại là một nhân tài ẩn mặt Trầm Băng. Thần lẫn, con gián, con chuột đối với nàng như những con vật cung đáng yêu. Những cái bẫy rập trước cửa phòng học, bụi giảng, bàn giáo viên đều bị nàng luôn dễ dàng tránh thoát.

“Lão Đại, cô ấy giống như có tuyệt kỹ, làm sao cũng không trêu được cô ấy.”

“Đúng vậy, đúng vậy! Cô ấy thật khác với những giáo viên khác, thật là lợi hại nha, ngay cả con rết cũng không sợ nữa!”

Lão Đại Đường Dật Trần quát: “Đừng tôn chỉ khí người khác mà triệt hạ uy phong chính mình! Trước khi tốt nghiệp chúng ta nhất định phải đạt tới thành tích tiến mười ba vị giáo viên, hiểu chưa?”

“Nhưng mà. . . . .” Mọi người nhìn nhau, thật sự là không có gì nắm chắc phần thắng. . . . .

“Tốt lắm, cứ theo kế hoạch đã bàn, Tiểu Linh cô đến đợi ở kho dụng cụ ngay góc vườn trường, giả vờ như bị khóa chặt bên trong vừa khóc vừa la. Chúng tôi sẽ dụ cô Trầm đến cứu cô. Lúc cô ấy vừa mở cửa bước vào, cô liền bước theo cửa nhỏ ở phía sau khóa trái lại nhốt cô ấy ở bên trong lại xem như đại công cáo thành.”

“Lão đại ,như thế có được không, phải nhốt cô ấy bao lâu?”

“Tôi sẽ đem chìa khóa giấu trước trong kho, nếu cô ấy nghĩ ra được, sẽ tìm ra chiếc chìa khóa. Kế hoạch này của tôi có tên là “ Cô Trầm mạo hiểm truy tìm bảo vật, thấy hay không?” Hần đắc ý nói.

“ Cái kho chứa đồ kia tôi lắm, tôi rất sợ, có thể đòi người khác được không. . . . .” Tiểu Linh khiếp đảm cầu xin.

“Chính là biết cô sẽ sợ mới tìm cô, ngu ngốc! Như vậy mới giống thật.”

“Được rồi. . . . .” Nàng cúi đầu, không dám cự tuyệt mệnh lệnh của Đường Dật Trần, ai bảo chính mình thâm mến hần.

Sau khi giấu xong chiếc chìa khóa, bỏ Tiểu Linh ở lại kho dụng cụ, cả bọn chạy đi tìm Nhựt Băng.

” Cô ơi! Nguy ! Diệt Tiểu Linh bị nhốt tại kho dụng cụ ra không được!”

“Vậy sao?” Nhựt Băng đang xem bài tập, ngẩng đầu lên nhìn chăm chú bọn Đường Dật Trần.” Tại sao không tìm nhân viên tạp vụ đi mở cửa?”

“Đi tìm ! Nhưng ông ấy không có chìa khóa , Tiểu Linh hiện tại vừa khóc vừa nháo, cô ấy vốn nhất gan, một mình cô ấy bị nhốt tại kho chứa, mời cô nhanh đi cứu bạn ấy!”

Bọn họ lại muốn làm cái trò gì? Nhựt Băng nghiêng ngẫm dò xét bọn chúng, đang diễn rất thật nha, các giáo viên khác có thể tin hành động của bọn chúng, nhưng không thể qua được ánh mắt của nàng. Muốn đùa sao? Được rồi! Xem bọn chúng muốn diễn trò gì!

Trên đường đến gần kho chứa đồ, rõ ràng nghe được tiếng khóc của Tiểu Linh, Nhựt Băng sắc mặt khế biến, đó là thật sự tiếng khóc, nàng biết đã xảy ra chuyện, Vội vã chạy nhanh hơn.

Đường Dật Trần và đám người đang xem, nhìn không được cười trộm, không thể tin được Tiểu Linh lại hành động thật đến như vậy, ngay cả bọn họ cũng đều cảm thấy được là thật, cũng chạy nhanh lên phía trước.

Nhựt Băng đẩy thử cửa kho, khóa mở không ra, bọn Đường Dật Trần cảm thấy không thể hiểu được, vừa rồi rõ ràng không có khóa , tại sao lại. . . .

“Mọi người tránh xa một chút.” Nàng ra lệnh, nín thở mím môi lúc sau dùng sức phá tan cửa gỗ, ánh mặt trời chiếu sáng mọi thứ bên trong, ngoại trừ Tiểu Linh quần áo không tề chỉnh ra, còn có một gã đàn ông âm trầm quái dị đang ôm lấy Tiểu Linh, dường như đang định cưỡng hiếp nàng bị phá đám chuyện tốt của hần.

Bọn Đường Dật Trần lúc đầu là kinh ngạc sững sờ ngây ngốc đứng im tại chỗ, rốt cục lấy lại tinh thần nổi giận rống to: ” Buông cô ấy ra!” Nói xong lập tức xông lên phía trước liều mạng cùng gã kia, nhưng lại bị Nhựt Băng nắm lại, nàng lạnh lùng ra lệnh “ Các em không phải là đối thủ của người này, mau chạy nhanh ra ngoài cầu cứu.”



Nàng nhìn gã đàn ông quý dị kia hỏi: ” Anh là ai?”

“ Cô không nhận biết tôi, nhưng tôi lại nhận ra cô, Trầm —— Nhược —— Bằng ” Cảnh Chấn âm trầm tươi cười làm cho người ta sờn cả tóc gáy.

Người này có thể nhận ra nàng! Thuật dịch dung của nàng đã bị phát hiện, hẳn là sát thủ sao?

“Buông cô bé kia ra, một người đàn ông lại đi uy hiếp một cô bé, nếu truyền ra bên ngoài sẽ tổn hại thanh danh của anh, không phải sao?”

“Hắc hắc, lão tử đã nhiều ngày nay không có đàn bà, thật sự rất thèm khát, nếu muốn cứu cô ta, tiến lên đây cứu đi!”

” Cô ơi . . . . ” Những người khác biết đã gây ra đại họa nên sắc mặt trắng bệch.

“Đi mau!” Nàng ra lệnh cho chúng, vẻ mặt lạnh lùng nghiêm túc đến mức làm bọn Đường Dật Trần hoảng sợ, chưa gặp qua biểu hiện như thế này của nàng bao giờ,

khiến cho bọn chúng không dám cãi lời, vội vàng hướng phòng học chạy tới.

Không hề báo động trước, Cảnh Chấn ra tay đánh lén, Nhược Bằng mạo hiểm xông tới, nàng cảm giác được chính mình không phải đối thủ của hắn, phải dùng trí thắng.

Bọn Đường Dật Trần chạy nhanh về phía trường học để hô to cầu cứu, cũng đã chia nhỏ ra, có đứa chạy đến tất cả các lớp học, có đứa phụ trách đến phòng giáo viên, cuối cùng cũng đã làm kinh động đến hiệu trưởng ra mặt.

Đường Dật Trần thỉnh linh ở chỗ rẽ đứng vào một khối tường đồng vách sắt, nếu không có người giữ chặt hắn, chỉ sợ sẽ té chổng gọng. Đường Dật Trần thống khổ vượt cái mũi, nhìn về phía người tới.”May quá, Thầy n!”

” Xây ra chuyện gì?”

“Không tốt, Cô Trầm Bằng đã xảy ra chuyện, có một. . . . . Một gã đàn ông quái dị khủng bố. . . . .”

Trong ánh mắt của Hắc Ung thoáng hiện lên nét kinh hoàng, là Cảnh Chấn! Hắn biết, không hề chần chừ, hắn giống như một con gió nhanh chóng chạy đi, Nhược Bằng cũng không phải đối thủ của Cảnh Chấn, nhưng điều mà hắn không rõ chính là, tại sao Cảnh Chấn lại tìm được nơi này?

Đang lúc mọi người trên đường đến kho chứa đồ, hai bóng người xẹt qua trước mắt bọn họ, đúng là Trầm Nhược Bằng cùng Cảnh Chấn.

Nhược Bằng võ công vô cùng cao cường mạnh mẽ xuất hiện ở trước mặt mọi người. Từ một cô gái hiền thực dịu dàng, phút chốc biến thành nữ cường nhân động tác vô cùng linh hoạt, làm hiệu trưởng phải lau mắt kính, giáo vụ chủ nhiệm xem ngây người, thầy Lý, Thầy ngô Kịên Khang và toàn bộ giáo viên khác đều ngây ngốc nhìn.

Nhất là thành viên của lớp học đặc biệt đều cứng họng, thì ra cô giáo của bọn họ lại uy dũng mạnh mẽ như vậy, không khỏi phẩn chấn bắt đầu hô to cổ lên.

Nhược Bằng quan sát tình thế, nhiều người ở đây rất nguy hiểm, vì tránh cho liên can đến người vô tội, nàng quyết định đem đối phương dụ đến nơi khác.

“Có gan thì đến đây!”

” Ả đàn bà thói tha! Tôi nhất định sẽ tra tấn cô cho đến chết!” Nếu trên người hắn không bị trúng độc, thì đã sớm bắt được người phụ nữ này rồi.

Nhược Bằng chạy ra vườn trường, sau đó lên vào ngõ tắt nhỏ, rồi trốn ở một lớp học bỏ trống thờ dốt, vừa thờ hào hển được mấy cái, lập tức phát hiện gã đàn ông quý dị cũng theo kịp và đang đánh về phía nàng. Trong lúc chỉ mình treo chuông, nàng khẩn cấp lấy ra phát minh mới nhất của Kiều Mã Ly- đạn ma thuật. Bề ngoài là hình dáng của quả lựu đạn, , dùng để dọa lui địch nhân, kỳ thật là sẽ phát ra âm thanh bom nổ cùng với khói mù mịt, làm cho địch nhân nghĩ đến có người nổ súng mà không dám tiến lên, thừa cơ hội đó mình có thể nhân lúc sương khói tràn ngập mà bỏ trốn mất dạng, ước chừng có khoảng thời gian là một phần mười.

Quả nhiên làm cho nàng thoát khỏi sự truy đuổi của gã kia, nàng nhẹ nhàng thờ ra, chạy đến đường lớn nhiều người đang ngồi ở ghế trên nghi ngại. Chắc là an toàn , nàng nghĩ như vậy, nhưng không vượt qua ba mươi giây, Cảnh Chấn xuất hiện ở sau lưng nàng, móc súng lòn vào áo khoác của nàng, uy hiếp nói: “Ngao ngoãn theo tôi đi, nếu không tôi sẽ bắn lưng bụng cô.”

Nhược Bằng sắc mặt trở nên trắng bệch, tại sao lại biết hành tung của nàng?

” Anh đã bỏ ám khí gì trên người của tôi?”

“Tôi không cần làm gì cũng có thể biết hành tung của cô, đừng đùa giỡn nhiều nữa, tiến về phía trước đi!”

Bọn họ rời xa đám người, đi vào một tầng hầm ngầm u ám không người.

” Anh muốn làm cái gì?” Nàng hỏi.

“Đương nhiên là giết cô”

“Là ai phái anh tới giết tôi?”

“Hắc hắc, tôi cũng không phải là loại sát thủ tầm thường này, tôi với cô cũng không oán không cừ, muốn trách thì trách Hắc Ưng đi.”

“Hắc Ưng?”

“Không sai! Cô là mục tiêu mà Hắc Ưng nhắm bắn, nhưng đến bây giờ hắn vẫn còn chưa xuống tay, có thể thấy được trong lúc đó các người đã phát sinh quan hệ.” Người phụ nữ này dung nhan kiều mỵ xinh đẹp, đúng là lực hấp dẫn trí mạng của một người đàn ông!

“Đừng đem tôi và hắn gộp chung lại với nhau, tôi không chết là bởi vì hắn giết không được tôi.”

” Cô nghĩ rằng tôi sẽ tin tưởng chuyện ma quỷ của cô? Cho dù giết không được cô, nếu tôi giết cô, đủ để khiến cho hắn mất hết mặt mũi. Thân là sát thủ, mục tiêu nhắm bắn lại chết ở trong tay một sát thủ khác, hắn sẽ mất danh xưng đệ nhất sát thủ, cả đời trở thành đối tượng cho giới sát thủ nhạo báng!”

“Anh có thù oán với hắn?” Nàng khẳng định như vậy, người này giống như hận Hắc Ưng thấu xương.

“Không sai! Cho nên cô ngoan ngoãn nạp mạng đi.”

Khẩu súng kéo cò làm Nhược Băng hoảng hốt, xong rồi! Nàng nhắm mắt lại.

Tiếng súng vang lên, nàng cũng không có ngã xuống đất, dường như chỉ trong khoảng khách một giây, trong lúc nàng còn chìm trong mơ hồ không rõ ràng thì đã bị một người khác ôm bay đến bên tường, bên tai vang lên tiếng súng bắn nhau.

“n Thác! Cuối cùng cậu đã xuất hiện !” Cảnh Chấn rống to, tiếng hô vang vọng cả tầng hầm ngầm, tiếng vang dội lại làm người khác đình tai.

n Thác? Nàng nhất định nghe lầm ! Người cứu nàng sao có thể là n Thác? Nhưng cảm giác từ cánh tay này, nàng biết ôm chính mình chính là Hắc Ưng, thì ra tiếng súng vừa rồi là của Hắc Ưng bắn ra, cho nên nàng không có việc gì. Nhược Băng nhô đầu ra từ trong ngực hắn, nàng muốn hỏi hắn vài câu, tại sao người có cừ oán với hắn mà lại tìm đến nàng?

Bất quá, người đàn ông trước mắt lại làm cho nàng ngây dại.

“n . . . . . Thác. . . . . Là anh . . . . .” Nàng lắp bắp, nói không nên lời.

“Không có việc gì chứ ?” Hắn cười thật dịu dàng, vẫn là nụ cười tươi mê hoặc chết người không đến mạng kia.

” Anh, anh. . . . . Là Hắc Ưng?”

Hắn tháo kính mắt xuống, lộ ra một đôi mắt thâm thúy kỳ càn, nàng vĩnh viễn nhớ rõ cặp mắt sáng như chim ưng này, đúng vậy! Đúng là hắn —— Hắc Ưng!

” Nhìn bộ dáng giết mình của cô, miếng há ra, nghĩ muốn khiêu khích tôi sao? Thời gian như thế này rất hiếm thì phải”

“Nhảm nhí, nói bậy bạ gì đó!”

Nàng tức giận đến mắt nóng lên, n Thác lại là Hắc Ưng, Hắc Ưng chính là n Thác! Nàng thật sự trăm vạn lần cũng không nghĩ tới, kinh ngạc này quá lớn, làm cho nàng trở nên hỗn loạn.

Thuật bắn súng của Hắc Ưng vẫn luôn hơn Cảnh Chấn, hắn nhắm vào cây trụ xi măng bên cạnh mà đối phương đang trốn, trụ xi măng bị bắn trúng làm cho đá cát văng ra tung tóe bắn vào hai má của Cảnh Chấn. Cho dù đối phương trốn đi, hắn vẫn có biện pháp làm cho đối phương bị thương.

Cảnh Chấn rất kiêng nể kỹ thuật bắn súng của n Thác, không dám tiến gần về phía trước

"Tên đó giống như không dám tiến đến gần?" Nhược Băng hỏi.

"Bởi vì hắn biết, cho dù trong bóng đêm, tôi cũng có thể từ từ nhắm ở giữa hai mắt nổ súng."

"Hừ! Ngông cuồng!" Nàng không phục, tuy rằng nàng đã từng lĩnh giáo qua, nhưng vẫn là không phục.

Chết tiệt! Hắn ẩn núp ở bên cạnh mình lâu như vậy, mà mình hoàn toàn không hề phát hiện, bây giờ cuối cùng nàng đã hiểu được vì sao lúc ấy nàng tự dưng bị té ngã, vì sao lại chậm chạp không phát hiện được hắn đến gần nàng.

Hắc Ưng cười khe khi nhìn thấy mỹ nhân tức giận đến nổi hai gò má đỏ bừng, thừa lúc nàng không phòng bị, hôn vội vã lên đôi môi như cánh hoa thơm ngát của nàng, nuốt luôn tiếng kêu nhỏ nhỏ của nàng, hấp thụ mật ngọt ở trong miệng nàng.

Nhược Băng dùng tay đánh mạnh vào hắn, nhưng mà thân hình của hắn cứng rắn giống như sắt thép, tay của nàng đánh vào đối tượng mà nói là hoàn toàn không có tác dụng, cứ như đang mát xa cho hắn vậy!

Hắn hôn vừa khí phách lại cuồng dã, không để cho nàng có cơ hội cự tuyệt. Hắn không ngừng trêu chọc tìm kiếm, khiêu khích, hôn mãi đến khi nàng không thể hô hấp mới thôi.

n Thác vừa rời khỏi đôi môi của nàng, đã thấy Nhục Bạng hít thở dồn dập, hắn vừa lòng nhìn nàng bị hắn hôn mà hai gò má đỏ bừng lên.

Nhục Bạng tức giận quay sang trừng mắt nhìn hắn, cái gì cũng có thể làm được. Toàn bộ thế giới này chắc cũng chỉ có hắn dám cuồng ngạo bá đạo như vậy, ở giữa thời khắc nguy hiểm như thế này cư nhiên còn có tâm tình chiếm tiện nghi của nàng!

Vì để ngừa hắn đánh lén lần nữa, Nhục Bạng dùng hai tay che miệng lại, thanh âm nghèn nghẹt hỏi: "Hắn ta là ai vậy?"

"Sư huynh đồng môn của tôi, tên Cảnh Chấn."

"Tôi với hắn không thù không oán!" Nàng đang trách hắn, ý muốn nói là tất cả họa là do hắn gây ra.

"Nhưng hắn lại đối với tôi có thù sâu như biển."

"Việc đó không liên quan gì tới tôi à!" Nàng kháng nghị, không tự giác buông hai tay đang che miệng.

"Em là người của tôi, đương nhiên là có liên quan." Hắn nói giống như chuyện đương nhiên.

Ai là người của hắn ! Nhục Bạng còn muốn kháng nghị tiếp, nhưng bị tiếng kêu gào của tên kia làm gián đoạn.

"n Thác! Tại sao lại biến thành con rùa đen rút đầu ? Đây không giống tác phong của mày! Đi ra đấu với tao một trận sống chết, đừng trốn tránh ở bên trong, mày sợ sao? Vì một ả đàn bà, lại không dám bước ra đối mặt!"

"Tên kia là kẻ điên sao?"

Nàng đối với sự kêu gào của Cảnh Chấn cảm thấy bất mãn, không biết tại sao, nàng cư nhiên thực để ý sự phê bình của hắn đối với Hắc Ưng.

"Đây là chiêu khích tướng, hắn muốn chọc giận tôi đi ra ngoài cùng hắn quyết đấu, sau đó thừa cơ bắt em để uy hiếp tôi."

"Nói đùa à, tôi sẽ không thừa dịp này chạy trốn sao?" Nàng không phục.

Hắn chỉ là mỉm cười, võ công của Nhục Bạng tuy rằng không kém, nhưng khi đấu với Cảnh Chấn quả thật như gà con đấu với sói, hắn cũng không phải không nắm chắc cứu nàng thoát khỏi nơi này, nhưng mà Cảnh Chấn vô cùng âm hiểm, hắn không thể không đề phòng. Người này giỏi nhất là sử dụng kỹ môn độc thuật (dùng độc), nhất là dùng thủ đoạn đề tiện hạ mê dược, võ nghệ của hắn tuy rằng có thể thắng Cảnh Chấn, nhưng cũng không thể không đề phòng hắn hạ độc thủ với Nhục Bạng, hắn tuyệt không cho phép bất luận kẻ nào thương tổn đến một cọng tóc của nàng.

Hắn quay đầu hỏi nàng: "Trên người em còn có vũ khí bí mật gì để chạy trốn không?"

Nàng lấy vòng cổ trước ngực ra, đưa cho hắn xem.

"Cũng chỉ còn có vòng cổ phi châm này! Anh lần trước đã lĩnh giáo rồi."

"Tốt lắm. Như thế này, lúc tôi chạy ra bắn nhau với hắn, em hãy chạy theo hướng kia, tôi sẽ che chắn cho em chạy thoát, chẳng may hắn bắt ngờ đánh đến em, em liền phóng phi châm ở vòng cổ, hiểu không?"

Nàng gật gật đầu, cũng không biết tại sao bản thân lại ngoan ngoãn nghe lời hắn, nhưng mà nàng tin tưởng, có Hắc Ưng ở bên cạnh, nàng tuyệt đối an toàn. Nàng đột nhiên cảm thấy buồn cười, người đàn ông trước mặt nàng vốn là người muốn giết nàng, nhưng hắn lại cứu nàng mấy lần, thật ra hai người bọn họ là đối địch hay là. . . . . Cái gì đây?

"Thừa dịp này, nhanh!" Hắn mệnh lệnh, nói xong cũng nhanh chóng lao người ra.

Trên mặt đất của tầng hầm vang vọng tiếng ầm ầm của mưa bom bão đạn. Nhục Bạng, dưới sự che chở của Hắc Ưng, nhanh chóng chạy sang đến bên kia trốn, Cảnh Chấn phát hiện bóng dáng của nàng, xoay người nhắm vào nàng, nhưng viên đạn của Hắc Ưng đã nhanh hơn, bắn rơi khẩu súng trên tay hắn.

Hai người đều biết đối phương đã không còn đạn, Cảnh Chấn lấy ra một ống tiêu, thổi ra độc châm bắn về phía Nhục Bạng, lại không biết từ khi nào Hắc Ưng đã tiến lên chặn lại.

Hắn không khỏi kinh ngạc, Hắc Ưng lại có thể mạo hiểm ngăn cản độc châm của hắn, tất cả sư huynh đệ muội đều biết, độc châm của hắn cực kỳ nguy hiểm chết người, chỉ cần bị đâm một chút, trong vòng hai mươi bốn giờ không có thuốc giải tất nhiên toàn thân sẽ bị thối rữa mà chết, Hắc Ưng từng suýt chút nữa vì vậy mà chết ở trong tay hắn, vậy mà bây giờ hắn lại vì cô gái này. ....

Kỳ lạ! Thật kỳ lạ ! Chẳng lẽ cô gái này đối hắn quan trọng như vậy sao?

"Thế nào? Anh chỉ có bấy nhiêu năng lực sao ? Sư huynh." Hắn cười mỉa.

"Tốt lắm, cậu càng ngày càng không sợ chết , chúng ta liền đấu một trận sống chết đi!"

Hai người đều tay không chiến đấu kịch liệt, đương nhiên! Cảnh Chấn tự biết kỹ năng bắn súng cùng công phu quyền cước lúc nào cũng dưới tay Hắc Ứng, hôm nay là không có biện pháp đánh thắng hắn, muốn giết chết hắn chỉ có thể dùng mưu kế, hắn tuyệt đối sẽ không quang minh chính đại quyết đấu cùng Hắc Ứng! Xem ra, trước hết phải nghĩ ra biện pháp đề chuẩn.

Nhược Băng chạy khoảng hai mươi phút, khi hòa tan vào dòng người tấp nập, biết mình đã an toàn , quay đầu nhìn lại phía sau, đã nhìn không thấy tầng hầm ngầm bỏ hoang kia nữa rồi.

Nàng đi lang thang không định hướng, tạm thời không thể quay về trường học, sợ Cảnh Chấn lại đuổi tới trường học làm tổn thương những học sinh vô tội, hay là trước mắt nên đi tìm Thiệu Phàm.

Vì thế nàng gọi một chiếc tắc xi, đang chuẩn bị lên xe, đột nhiên Hắc Ứng đứng lúc xuất hiện bên cạnh nàng.

"Chạy đi." Hắn ra lệnh cho tài xế, không để ý đến Nhược Băng đang ngơ ngác nhìn hắn.

"Tại sao anh lại tìm được tôi?" Người này thật là rất thần bí nha!

"Cho dù em đi đến đâu, tôi cũng nhất định sẽ tìm được." Hắn cười vừa tàn khốc lại vừa thần bí.

Nhược Băng dù sao cũng không phải là một cô gái bình thường, nàng có trí tuệ trình thám nhậy bén.

"Anh tìm được tôi, Cảnh Chấn cũng tìm được, trên người tôi nhất định có manh mối gì để các anh dựa vào, cho nên dù tôi có cố gắng trốn tránh anh ta như thế nào, cuối cùng vẫn bị anh ta bắt kịp."

Hắn vẫn cười không nói, trên mặt hiện lên vẻ tàn thương.

Nàng tức giận nói."Nói cho tôi biết nguyên nhân nào khiến các anh đối với hành tung của tôi rõ như lòng bàn tay?"

"Có quan trọng lắm không?"

"Đương nhiên! Tôi cũng không dư hơi mà chơi trò mèo vờn chuột với các anh!"

"À! Thì ra em là một con chuột bé nhỏ xinh đẹp a?"

Nàng tức giận đến không nói nên lời, biết Hắc Ứng cố tình đùa cợt nàng, hỏi lại cũng là uống phỉ, chỉ đơn giản tựa đầu sang hướng bên kia.

Xe chạy xuôi chạy ngược trên đường , không có phương hướng nhất định , Hắc Ứng bảo tài xế cứ lái vòng vòng, cũng không nói mục đích, nàng biết đây là vì tránh né sự truy kích của Cảnh Chấn.

Trên đường đi bọn họ thay đổi mấy chiếc xe, cuối cùng Hắc Ứng mang nàng đi đến một nơi xa lạ.

"Đây là chỗ ở của anh?" Nàng hỏi.

"Không sai."

"Không sợ tôi gọi là cảnh sát?"

"Xin cứ tự nhiên."

Người này thật sự ngông cuồng nha! Nàng quay đầu đi hướng cửa.

"Đi đâu?" Hắn che ở phía trước, hai tay dựa vào tường ngẩng đầu lên, ánh mắt vừa tà mị vừa tàn khốc nhìn nàng chăm chú, tuy rằng làm ra vẻ thờ ơ nhưng đã có một cỗ khí thế uy hiếp.

"Chân là của tôi, tôi muốn đi đâu thì đi a."

"Em không muốn biết tại sao tôi Cảnh Chấn luôn biết hành tung của em à?"

"Anh sẽ nói sao?" Nàng đương nhiên muốn biết, nhưng giả vờ như không quan tâm.

Hắn cười, nhìn vẻ mặt quật cường của nàng, đi đến bên tủ, mở ngăn kéo ra, lôi ra một cái khăn mặt đưa cho nàng.

"Đi tắm rửa."

"Tắm rửa?" Nàng không hiểu, trừng mắt hắn.

"Cánh Chấn sở dĩ tìm được em, là bởi vì hần đã bắn lên người em một loại mùi Hàn Can (cực lạnh) của Tây Tạng, tôi cũng dựa vào mùi này mới tìm được em."

Nhược Băng nhìn thân thể, cẩn thận ngửi ngửi.

"Tôi không ngửi được hương vị gì đặc biệt a?"

"Chỉ có người từ nhỏ sinh trưởng ở Tây Tạng mới ngửi được."

"Ra là vậy. . . . ." Nàng lại học được một môn tri thức, thì ra theo dõi người còn có loại phương pháp ngửi mùi này, nàng đã từng đọc qua, một số chủng tộc ở Châu Phi chính là dùng hương vị chà lau ở trên người bộ tộc của mình, dựa theo hương vị tìm được đồng tộc hoặc đưa con, không thể tin được Tây Tạng cũng có phương pháp này.

"Nếu em còn muốn chạy, chỉ sợ không đi được một dặm, đã bị Cánh Chấn đuổi tới, đến lúc đó tôi cũng không thể nào cứu được em đâu."

Hừ! Kê thức thời mới là trang tuấn kiệt, nàng mới không lấy tính mạng mình đem ra đùa đâu. Không để ý tới Hắc Ứng đang mỉm cười khiêu khích, nàng chần bịt đi về hướng phòng tắm.

"Tắm xong thì hãy thoa cái này lên." Hần ném cho nàng một cái chai.

"Đây là cái gì?" Nàng cầm lấy, tò mò hỏi.

"Để tẩy mùi, phòng ngừa sau khi tắm rửa xong vẫn còn lưu lại mùi, thứ nước trong chai này có thể tẩy được mùi hương của Hàn Can."

"Biết rồi."

Nàng đang muốn đóng cửa phòng tắm, đột nhiên nghĩ đến cái gì, ló vẻ mặt nghiêm túc ra hỏi: "Anh sẽ không nhìn lên chứ?"

Nàng không quên Hắc Ứng đã lợi dụng cơ hội chiếm tiện nghi nàng đến cỡ nào, cho nên nàng không thể không đề phòng.

"Nếu tôi muốn xem, cho dù khóa mười cánh cửa, tôi cũng xâm nhập được."

"Anh dám!"

"Nếu em muốn, tôi có thể tắm cùng em"

"Anh đi chết đi!"

Nàng dùng sức đóng cửa lại, cố gắng không đi nghe tiếng cười cuồng ngạo không kiêng nể gì của Hắc Ứng, nàng nhất định là điên rồi, sao lại có thể cho một người đàn ông muốn giết mình vào tắm chung chứ, và lại cuộc đối thoại vừa rồi giống như liếc mắt đưa tình.

Buồn cười chính là, nàng hoàn toàn không sợ chút nào cả, ngược lại còn cảm thấy rung động, nàng nghĩ, nàng nhất định điên thật rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Trinh Thám Và Sát Thủ* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 6

Nhược Băng đệ đơn xin từ chức ở trường trung học Minh Dương, nếu hành tung đã bị kẻ địch phát hiện, nàng phải nhanh chóng rời đi để phòng ngừa tổn thương đến người vô tội, hơn nữa lần trước cùng Cánh Chấn giao thủ, đã xuất hiện ở trước mặt toàn bộ học sinh và giáo viên bằng bộ mặt thật, đương nhiên càng không có lý do lưu lại.

Huống chi mạnh mẽ về việc làm trái pháp luật của Viên nghị viên cũng đã tra ra, may mà chưa bại lộ tên thật, cho nên trước khi người của Viên nghị viên biết nàng trà trộn vào trường trung học để nằm vùng, phải mau chóng rời đi.

Nàng phải rời khỏi trước khi tin tức lan rộng ra, lớp học đặc biệt luôn luôn tìm cách để giáo viên phải rời đi, sau sự kiện lần này, luyện tiếu nàng rời khỏi.

Mọi người vây quanh nàng hỏi: "Cô giáo à, cô thật sự phải đi?"

"Đúng vậy, không đi thì làm sao các em ghi vào sổ sách thành tích đuổi được mười ba giáo viên trong một học kì?"

Các học trò đỏ mặt le lưỡi, lộ ra vẻ mặt xấu hổ.

Trong đó có một học sinh nữ nói: "Thầy n Thác vừa mới đi, ngay cả cô cũng muốn rời khỏi trường, thật là buồn quá!"

"n Thác. . . . Thầy n? Thầy ấy từ chức?"

"Nghe nói là đã chuyển sang một trường trung học khác."

A! Động tác của hắn thật là nhanh! Ngay cả phương pháp rời đi so với nàng cũng cao tay hơn, nàng phải tốn rất nhiều nước bọt mới nói với hiệu trưởng cho nàng từ chức!

"Chuyện xảy ra lúc nào?" Nàng hỏi.

"Sáng hôm nay."

Khó trách cả ngày hôm nay không thấy bóng dáng của hắn đâu cả.

"Chuông học reo rồi, các em mau vào lớp đi."

"Cô ơi!" Mọi người lưu luyến không rời lời kéo nàng, dùng ánh mắt đằm đằm đáng yêu ngóng nhìn nàng.

"Vào lúc các em tốt nghiệp, cô sẽ trở về thăm các em." Nàng an ủi nói, trước những đứa bé nghịch ngợm nhưng thiện lương này, nàng đột nhiên cảm thấy lưu luyến.

Bỏ ra những tình cảm không nên có này, nàng nhẹ nhàng đi về hướng cổng trường, cũng không phát hiện lão đại Đường Dật Trần của lớp học đặc biệt đang đứng tựa vào cánh cổng, khoác áo khoác chờ nàng.

Nàng mỉm cười đến gần nó.

"Chờ cô?"

Nó gật đầu.

"Tại sao không vào học cùng các bạn khác? Cô còn đang nghỉ, vừa rồi các học sinh vây quanh giáo viên lưu luyến không rời, tình tiết thật cảm động, tại sao lại thiếu một mình em?"

"Em là lão Đại, làm việc đương nhiên phải khác họ rồi!"

"À! Cho nên chờ ở đây để từ biệt cô?"

"Không chỉ như thế, em còn có một thắc mắc khác."

"Thắc mắc?" Nàng nhíu mày.

"Cô không phải là giáo viên dạy thay bình thường? Khí chất của cô không giống với các giáo viên bình thường khác, giống như người đã được rèn luyện kĩ năng đặc biệt ấy."

"Các em không phải đã sớm biết sao?"

"Không, ý của em là cô không phải là một giáo viên, mà là giống như một đặc vụ, mang tên tuổi giả ẩn thân ở trường học, bởi vì ngày đó tên xấu xa kia đã gọi tên khác của cô."

Hãy da! Đứa nhỏ này không đơn giản, rõ ràng có một sức quan sát sâu sắc đến như vậy.

"Có lẽ vậy." Nàng cười thần bí.

Đường Dật Trần hưng phấn hỏi: "Em đoán đúng rồi sao?"

Nàng cười mà không đáp, chỉ vỗ bờ vai của hắn nói: "Trong tương lai em nhất định là một nhân vật không đơn giản." Nàng phát hiện phong thái của đứa bé này và Bạch Thiệu Phàm có chút giống nhau.

"Sau này cô định sẽ làm gì?"

"Đương nhiên là tiếp tục nhiệm vụ kế tiếp!"

"Chúng ta còn có thể gặp lại nhau không?"

"Cô tin sẽ có cơ hội."

Nàng nháy mắt mấy cái với nó, tặng nó một nụ cười đích thực của Trầm Nhực Băng, tất cả ý cười đều hòa tan trong đôi mắt đẹp, hóa thành thông minh trong suốt long lanh ánh nước, Đường Dật Trần nhìn thấy mà mê hoặc.

Nàng rời khỏi Minh Dương, Đường Dật Trần vẫn nhìn theo nàng, bóng dáng của Nhực Băng càng lúc càng xa, mãi đến khi biến mất ở một chỗ rẽ, tuy rằng nàng đã rời đi, nhưng ở trong lòng Đường Dật Trần, đã khắc sâu hình bóng mê người thần bí kia.

Đêm đã khuya lắm rồi, mà Bạch Thiệu Phàm vẫn còn ngồi trầm tư trước màn hình máy vi tính để xem tư liệu, đã xác thực được ngày giờ và chuyến bay mà nhóm người của Viên nghị viên vận chuyển bạch phiến. Theo như tư liệu mà Nhực Băng cung cấp, kế hoạch của bọn họ là nhân danh nghĩa đưa học sinh tốt nghiệp đến Mỹ du học sẽ mang theo bạch phiến xuất ngoại.

Chỉ cần mai phục thật kĩ, quăng một mẻ lưới, đợi thời cơ đến, lấy được chứng cứ phạm tội sẽ tóm gọn bọn chúng.

Trong lòng hắn vô cùng hào hứng, cùng Nhực Băng theo dõi vụ án bạch phiến này lâu đến như vậy cuối cùng cũng đợi đến ngày này, bắt được bọn Viên nghị viên chỉ là vấn đề sớm hay muộn.

Nhưng mà còn vụ án sát thủ vẫn không có gì tiến triển, làm cho hắn lúc nào cũng lo lắng.

Bạch Thiệu hàm hồ lên vết thương ở trên vai, hôm trước, trong lúc bắt Mục Phong Cuồng, có giao thủ với một tên cao thủ kỳ lạ tên Cảnh Chấn, chịu một đâm của hắn, dù chuyện đã qua nhưng hơi thở của hắn vẫn làm cho người khác bất an, còn có cô gái tên Tuyết Diễm kia nữa, có quan hệ thế nào với Hắc Ưng? Giống kẻ địch rồi lại coi như không phải kẻ địch, mọi việc càng ngày càng phức tạp.

Đột nhiên màn hình máy tính phản xạ ra hình ảnh ngoài cửa sổ ở sau lưng, làm cho hắn nhận thấy được sự khác thường ngoài cửa sổ, có người đang định lên xâm nhập.

Hắn làm bộ đứng dậy đi về hướng phòng tắm, đứng nép vào một góc khuất của cửa sổ, giả vờ như đóng cửa phòng tắm lại, sau đó đứng chờ đợi người sắp tiến vào.

Quả nhiên, nhìn thấy một bàn chân nhỏ đang bước vào, không kịp nghĩ ngợi hắn liền vội phóng đến chụp lấy người đang đến, xoay người này một cái.

"Ui da!" Một giọng nữ cất lên.

Là phụ nữ? Hắn kinh ngạc nhìn rõ người vừa tới, lại là Tuyết Diễm! Nhưng không còn kịp rồi, mắt thấy thân thể của nàng sẽ té chổng vó, dưới tình thế cấp bách hắn đành ôm lấy nàng lăn tròn mấy vòng trên mặt đất, giúp nàng giảm bớt tốc độ va chạm mạnh, lại làm khô chính thân xác của mình.

Hắn nổi giận quát: "Lần này là tự cô đưa đến cửa, chết tiệt, có chấp cánh cũng không thể bay!"

Tuyết Diễm liếc mắt đưa tình nhìn hắn, nhìn thấy hắn ra tay nhanh nhẹn để bảo vệ nàng mà nàng như mở cờ trong bụng, nhỏ nhẹ nói: "Tôi quả thật tự mình dâng đến cửa, cho dù có cánh tôi cũng sẽ không bay đi."

Cô gái này rõ ràng phóng điện với hắn, hắn trấn tĩnh đẩy nàng ra quát: "Đừng bày trò trước mặt tôi! Tôi không ăn cô đâu!". "Không ăn mới là lạ.

"Hừ! Nếu không ăn, vì sao còn đặt tay trên ngực tôi?"

Hắn cúi đầu liền phát hiện tay phải rõ ràng đang đặt trên bộ ngực mềm mại của nàng, giống như điện giật lập tức rút tay về, rời khỏi nàng, cùng nàng duy trì khoảng cách thích hợp.

Nhìn vẻ mặt và dáng vẻ xấu hổ của hắn, làm cho Tuyết Diễm thấy buồn cười, hai mắt nhìn thẳng vào hắn, vẻ mặt quấy rối mang nụ cười, to gan lớn mật phóng điện với hắn. (Quinn: Có ai không biết phóng điện là gì không ^0^)

Bạch Thiệu Phàm ho khan một tiếng, nghiêm túc nói: "Biết rõ tôi muốn bắt cô, còn tự động chạy tới, cô có ý đồ gì?"

"Tôi thấy là anh có ý đồ với tôi thì đúng hơn!"

"Nói bậy! Tôi là cảnh sát, cô là trộm, tại sao tôi lại có ý đồ đối với cô?"

"Trộm?" Vẻ mặt của nàng như bị xúc phạm. "Ai nói tôi là trộm, cái loại vai diễn mặt mặt này tôi mới không thèm làm đâu!"

"Vậy à?" Hắn khoanh tay ở trước ngực, khí thế cao ngạo hỏi: "Như vậy tiểu thư thích loại vai diễn cao cấp nào? Tôi thật muốn thỉnh giáo."

"Tôi là sát thủ, biệt danh "Chồn Đen"!"

"Chồn Đen? Cô là nữ sát thủ được đồn đại chuyên môn sử dụng độc để giết người, thủ pháp gian ác sâu hiểm khó lường —— Chồn Đen?"

"Không phải vậy đâu! Chuyên môn dùng độc là sư huynh của tôi, tên Cảnh Chấn, hắn mới thật sự là người có thủ pháp gian ác sâu hiểm, còn tôi thì chỉ chuyên dùng độc làm người ta tê liệt mà thôi, độc tính không cao, hoàn toàn không thể đẩy người ta vào chỗ chết! Anh đừng có vu khống cho tôi!"

"Cảnh Chấn là sư huynh của cô? Vậy còn Hắc Ứng thì sao?"

Nàng đang muốn trả lời, đột nhiên dường như tỉnh ngộ, ngậm miệng cười không nói, nheo mắt nhìn hấn.

"Muốn giải bày tôi? Không dễ dàng như vậy."

Nha đầu kia quả nhiên lạnh lợi, bị nàng nhìn thấu ý nghĩ. Nhưng mà hấn cũng không phải là người ngu ngốc.

"Tôi đã từng nghĩ cô không phải là kẻ dối địch, nhưng xem ra cô và bọn họ là cùng một bọn, tất cả đều là động vật máu lạnh giết người không chớp mắt, nếu không còn chuyện gì khác, cô đi đi! Trước khi tôi đổi ý muốn bắt giam cô, mau chóng biến mất đi!" Nói xong liền giả vờ như không thèm để ý đến nàng.

Tuyết Diễm chu cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi ra, biết rõ hấn cố ý, nhưng cũng không cam lòng cứ rời khỏi như vậy.

"Anh đừng dùng phép khích tướng, đối với tôi cũng vô dụng thôi, nếu không phải vì báo đáp ơn cứu mạng lần trước của anh, tôi mới không thèm nói cho anh biết chuyện của Hắc Ứng và Cảnh Chấn đâu!" Đương nhiên, chuyện quan trọng nhất là trong lòng nàng vốn luôn ngưỡng mộ hấn.

"À! Vậy tại sao cô không nói sớm!" Thì ra là nàng tới đây là muốn cung cấp tin tức cho hấn, vấn đề đã lật ngược, trên gương mặt hấn chuyển thành nụ cười tươi, rót ra hai ly rượu nho, nói: "Tôi mời cô uống rượu, chúng ta từ từ nói chuyện."

"Anh thay đổi thật là nhanh." Nàng trừng mắt nhìn hấn.

"Cô nhân có câu, đại trượng phu có được dân được (biết ứng phó thích hợp với tình hình cụ thể), không phải sao?"

Muốn hoàn thành tốt tất cả những hành động, Nhữc Băng và Bạch Thiệu Phàm thường hay thảo luận rất cận kề, có khi thảo luận mãi đến khuya, Nhữc Băng còn ngủ lại ở chỗ của hấn, sau đó rời giường lại tiếp tục bàn luận vấn đề còn đang dở.

"Nhữc Băng, may mà có cô, lời của người xưa thật không sai chút nào, bên cạnh một vị đại tướng lúc nào cũng có một vị quân sư trí dũng song toàn, sẽ giống như hồ mộc thêm cánh, hiện tại tôi chính là có loại cảm giác này."

"Có thể làm cho thần bộ của giới cảnh sát ca ngợi như thế, tôi thật là có vinh dự a."

"Mỗi một lần gặp phải vụ trọng án nào khó đều nhờ vào trí tuệ thông minh của cô mà vấn đề được giải quyết thật dễ dàng."

"Đừng có trêu tôi, nếu không phải là gan anh đủ lớn, phản ứng linh hoạt, hơn nữa võ công cao cường, làm sao có thể thuận lợi phá án chứ?"

"Cho nên tôi mới nói, chúng ta hợp tác thật ưng ý." Hấn cười khẽ, điểm nhẹ lên chóp mũi của nàng.

"Đúng vậy!" Nàng cũng quay về phía hấn mỉm cười xinh đẹp.

Mỗi lần hai người hợp tác, luôn phối hợp hoàn mỹ không tỳ vết, bọn họ rất ăn ý, hiểu biết tâm tính lẫn nhau, có khi Nhữc Băng cảm thấy được nàng và Bạch Thiệu Phàm còn thân thiết hơn cả tình yêu nam nữ nữa, đó là tình cảm anh em, thậm chí không có chút gì kiêng kỵ.

Nàng không khỏi tự hỏi chính mình, một người đàn ông hoàn mỹ như Bạch Thiệu Phàm vậy, tại sao nàng lại không gả cho hấn?? Kiều Mã Ly nói, người đàn ông giống như Thiệu Phàm đã sắp tuyệt chủng hết rồi, đốt đuốt cũng không tìm thấy được một người đàn ông như vậy, lại còn yêu nàng tha thiết, nàng còn có điểm nào không hài lòng?

Nàng nhìn không được nhớ tới một người đàn ông không nên nhớ —— Hắc Ứng, đôi mắt sắc bén lợi hại kia thật là nguy hiểm, thật là quý dị, nhưng cũng ... Làm kẻ khác mê muội, quyến rũ khiến người như vậy...

Không được! Nàng suy nghĩ cái gì vậy? Nhữc Băng ra sức lắc mạnh đầu, như muốn xua đuổi bóng dáng hấn.

"Làm sao vậy?" Thiệu Phàm khó hiểu hỏi.

"Không có gì, cổ em hơi cứng, em chỉ vận động thôi."

"Đến đây, Anh Băng em mát xa."

"Ừm." Nàng xoay người, để cho hấn giúp nàng xoa bóp, tiếp tục thảo luận chi tiết vụ án.

Bây giờ, khi hai người đang thảo luận tới trọng điểm của vụ án, chuyên chú đến mức cái gì cũng không quan tâm, cái gì cũng không ngại nữa, Nhữc Băng đã ở lại chỗ của Thiệu Phàm mấy ngày nay, không mang theo quần áo để tắm rửa, đơn giản mặc luôn quần áo của hấn. Người khác nhìn vào còn tưởng rằng hai người là tình nhân đang trong giai đoạn yêu đương cuồng nhiệt!

Ít nhất, ở trong mắt Hắc Ứng chính là như thế.

Ngồi trên cây cách khuôn cửa sổ không xa là n Thác, hai mắt nhìn chăm chú vào đối phương, ánh mắt toát lên tia nhìn âm trầm, toàn thân phát ra một cỗ



khí thể nguy hiểm làm cho người ta sợ hãi.

Hắn tuyệt đối không cho phép trong lòng người phụ nữ của hắn có bóng dáng người đàn ông khác, hắn giống như đầu một con chim ưng khổng lồ, đôi mắt rực lửa trong bóng đêm lờ lờ tỏa sáng, lạnh lùng nhìn đôi nam nữ trong phòng đang say đắm trong tình yêu. Khóe môi nở ra một nụ cười lạnh lùng, giống như có thể đóng băng thời tiết nóng bức dưới ánh nắng hè chói chang vậy. ( QH: Ghê quá...)

Hắn đã muốn người phụ nữ nào, thì dù người đó có trốn đến chân trời góc biển nào cũng tuyệt đối thuộc về hắn, nếu hắn không thể đoạt được nàng, thì nàng hãy cùng hắn xuống địa ngục đi!

Nhược Băng trở lại phòng, vừa nhìn thấy chiếc giường, cả người tựa như chiếc bong bóng xì hơi, nằm phịch xuống, mấy ngày nay vận động đầu óc quá nhiều, hơn nữa thức đêm làm cho nàng cảm thấy đặc biệt mệt mỏi, buồn ngủ dần dần chiếm cứ ý thức, nặng nề đi vào mộng đẹp.

Không biết ngủ bao lâu, nàng chậm rãi mở to mắt, vừa tỉnh lại thì hình ảnh đầu tiên đập vào mắt nàng đó chính là Hắc Ưng đang ngồi trên sofa dù bạn vẫn ung dung nhìn chằm chằm nàng.

Có điều nàng vẫn không giật mình, vẫn duy trì tư thế ngủ, miễn cưỡng nói: “ Xem ra công trình do một người bạn đóng cửa cả tháng cố gắng nghiên cứu phát minh thiết bị chống xâm nhập mới nhất lại bị anh dễ dàng phá giải.”

"Tôi nói rồi, cho dù em có dùng bất cứ phương tiện phòng vệ nào, chỉ cần tôi muốn vào, không có gì có thể ngăn cản được tôi."

Hừ! Luôn cuồng ngạo như vậy, nhưng nàng. . . . . Cũng không chán ghét.

Nàng ngồi dậy: "Tìm tôi có việc? Hay là, quyết định muốn giết tôi?" Giọng điệu của nàng thờ ơ.

Hắn đi đến trước mặt nàng, nhìn bao quát toàn bộ dung nhan của nàng, thanh lệ mà tuyệt mỹ, tìm không thấy một tia e ngại.

"Nếu bây giờ tôi nói muốn giết em, em sợ không?"

"Người đàn ông nói muốn giết tôi đâu chỉ có một mình anh, tại sao tôi phải sợ? Ngược lại là anh, tại sao vẫn chần chừ chưa xuống tay?"

Hắn chăm chú nhìn thật lâu vào đôi mắt đẹp của nàng, cúi đầu đến gần hơi thở nàng, cách đôi môi nàng không đến một tấc, nàng ngẩng đầu muốn tách rời khỏi chuyện kể tiếp hắn sắp làm, nhưng nhanh hơn, Hắc Ưng hòa vào gương mặt của nàng đoạt lấy hai phiến môi đỏ mọng kia, đem nàng đặt ở trên giường không thể động dậy.

Nụ hôn của hắn giống như chiếm đoạt nàng, khi thì cuồng dã mãnh liệt làm nàng không thể hô hấp, khi thì trở nên dịu dàng treu đùa, muốn khơi dậy nhiệt tình của nàng, muốn nàng vì hắn lâm vào tình trạng mê muội không thể thoát ra được.

Nhược Băng biết mình nên cố gắng giãy dụa, nàng kinh ngạc vì bản thân rõ ràng lại có cảm giác với hắn, mà nếu nàng không cố gắng giãy dụa, sau này chắc nàng sẽ xấu hổ đến chết mất, nhưng nàng càng giãy dụa ra khỏi hắn thì nụ hôn của Hắc Ưng càng thêm sâu, giống như hòa tan thân thể nàng cùng với ngọn lửa nhiệt tình của hắn.

Tay hắn ở trên người nàng dao động, luồn sâu vào váy vuốt lên phần da thịt mịn màng của nàng, đụng chạm này làm cho thần trí của Nhược Băng bình tĩnh, giống như chạm phải điện giật, lập tức nắm lấy bàn tay còn muốn lấn sâu hơn của hắn lại.

"Anh muốn hiếp trước giết sau sao?"

"Em biết điều tôi muốn nhất là gì không?"

"Tôi không biết."

"Tôi muốn biến em thành người đàn bà của tôi."

"Không thể nào."

Hắn cười lạnh nói: "Trong từ điển của tôi không có ba chữ này."

"Tôi đánh không lại anh, chỉ có thể mặc anh xâm chiếm, cho dù anh đoạt được tôi, thì đã sao?" Thì ra tất cả những người đàn ông đều giống nhau, đều muốn chiếm đoạt.

"Em không chịu theo tôi, là bởi vì Bạch Thiệu Phàm sao?"

Giọng nói của hắn nhẹ nhàng mà đầy uy hiếp, ản dấp sát khí, nếu nàng thừa nhận, chỉ sợ sẽ chọc giận hắn, thậm chí sẽ liên lụy Thiệu Phàm, không khí có vẻ hết sức căng thẳng.

"Anh ấy không phải là người đàn ông của tôi." Giọng nói của nàng kiên định.

Hai người cùng nhìn nhau im lặng, như thi đua với nhau, ai cũng không chịu nhận thua. Một lúc lâu sau, Hắc Ưng chậm rãi mở miệng: "Hôm nay tôi bỏ qua, nhưng em đừng quên, ngoài tôi ra, những người đàn ông nào muốn tiếp cận em, chỉ có con đường chết."

Nói xong Hắc Ưng liền mở cửa phòng rồi đi, bỏ lại Nhựt Băng vẫn còn đang sốc, vỗ về trái tim đang bất ổn của nàng, nàng tin tưởng, cuộc đối thoại vừa rồi nếu hơi có sơ xuất một chút, chỉ sợ tánh mạng Thiệu Phàm sẽ không còn, nàng tin rằng Hắc Ưng nói được sẽ làm được.

Ông trời! Nàng rốt cuộc chọc phải dạng đàn ông gì đây? Chết tiệt, tim nàng đập dữ dội không phải bởi vì sợ hãi, mà là đối với sự cuồng bạo cướp lấy nhiệt tình của hần làm nàng có phản ứng này.

Vuốt ve đôi môi vừa rồi bị hần hôn đến phát đau, cảm giác cuồng dã vẫn còn lưu lại, chỉ là một nụ hôn thôi tại sao lại làm cho lòng nàng dao động, Tại sao tim lại đập nhanh như vậy? Nhất định là bởi vì lo lắng hần sẽ gây ra điều gì bất lợi cho Bạch Thiệu Phàm nên mới có thể như vậy, nàng tự nói với chính mình như vậy.

Nhưng mà. . . . . Mỗi khi hần xuất hiện, đều làm cho nàng có chút chờ mong. . . . .

Không! Không được! Nàng là một trinh thám phấn đấu vì chính nghĩa, tuyệt đối không thể cùng một sát thủ có quan hệ gì, hai người bọn họ giống như hai đường thẳng song song, vĩnh viễn sẽ không có điểm chung.

Vứt tình cảm không nên có qua một bên, nàng bắt đầu mơ màng chìm trong giấc ngủ nặng nề. . . . .

\*\*\*\*\*

Thiết bị báo động phòng vệ trong phòng nếu đã bị Hắc Ưng phá giải, liền mất đi ý nghĩa phòng vệ, tuy rằng thân thủ của Hắc Ưng là nhất nhì trên thế giới, có thể nói là ngoại lệ, nhưng Nhựt Băng định cũng nên báo cho Kiều Mã Ly biết một chút.

Nàng có thể tưởng tượng khi Kiều Mã Ly nghe tin tức này, gương mặt sẽ xanh mét như rùa. Nghĩ thế, nàng không khỏi bật cười, nói không chừng còn có tác dụng ngược lại làm cho Kiều Mã Ly căng vui đầu vào nghiên cứu vũ khí lợi hại hơn, để giúp nàng giảm bớt nhục khí của Hắc Ưng.

Chiếc xe chở người đi đến gần khu vực rừng núi, rời xa nơi nội thành ồn ào náo nhiệt. Gió mát lạnh thổi phàn phật, cùng với phong cảnh hai bên đường duyên dáng hợp lòng người. Làm cho Nhựt Băng có loại cảm giác muốn vứt bỏ hết những phiền phức của thế tục, vào ẩn cư chốn núi rừng, hòa mình vào giữa cảnh đẹp của thiên nhiên, cũng bởi vì vậy mà lo lắng sự phòng bị, không phát hiện từ đầu đến cuối có một chiếc xe vẫn theo dõi nàng.

Kiều Mã Ly đợi gần một giờ, vẫn không thấy được bóng dáng của Nhựt Băng, trực giác cảm thấy có điều kỳ quái.

Thời gian ước hẹn với Nhựt Băng đã trôi qua khá lâu, theo lý mà nói, nếu Nhựt Băng có việc đến chậm, tất nhiên trước đó sẽ gọi điện thoại báo cho mình biết, không thể đến lúc này vẫn không có tin tức.

Nàng đi ra bên ngoài xem xét, nhìn xa cuối đường, ngay cả một bóng ma cũng đều không có, khi đang định quay về bên trong, bỗng nhiên nhìn thấy từ trong rừng cây xa xa, mơ hồ có sương khói bầy màu đầy nguy hiểm.

Trong lòng Kiều Mã Ly cảm thấy ngạc nhiên, vội vã quay về phòng nghiên cứu, đoán Nhựt Băng có thể đã xảy ra chuyện!

Nàng nhận ra loại sương khói bầy màu kia, đó là một trong những đạn khói mà nàng nghiên cứu phát minh ra, dùng làm vũ khí phòng vệ để chạy thoát sự truy kích của kẻ địch, Nhựt Băng nhất định là gặp phải nguy hiểm mới có thể sử dụng nó.

Không một chút do dự, nàng lấy những vũ khí to nhỏ trong phòng nghiên cứu của mình, vội vã lái xe chạy về hướng phát ra đạn khói.

\*\*\*\*\*

Bạch Thiệu Phàm xem kỹ hồ sơ trong đĩa, căn cứ manh mối mà Tuyết Diễm cho hần, đối với thân thể thần bí của Hắc Ưng cùng với sự biến hoá kỳ lạ của Cảnh Chấn, làm cho hần có phương hướng để điều tra. Được sự hỗ trợ của tất cả các đồng nghiệp trinh thám từ Trung Quốc đại lục đến nước Mỹ, nắm giữ được không ít tư liệu của hai người này.

Không thể tưởng được Hắc Ưng lại là một người con lai Nhật- Trung, cha là người Nhật Bản, và mẹ là người Tây Tạng, sau khi sinh ra hần, sau đó cha hần đã chết nơi đất khách quê người, không có cách để nuôi hần nên mẹ hần mới giao hần cho một dì nhân Tây Tạng là Hoắc Lão Đồng dạy dỗ.

Bạch Thiệu Phàm nhìn kỹ tư liệu, phát hiện Hắc Ưng mỗi khi tiếp nhận một vụ giết người, tất cả đều một phát bắn trúng mục tiêu không chút lưu tình, hơn nữa không hề lưu lại chút manh mối gì để điều tra.

Có điều,so sánh với vụ án gần đây, hần phát hiện một hiện tượng vô cùng kì lạ.

Nếu ngay cả lão đại của giới hắc đạo, được bảo vệ vô cùng nghiêm ngặt mà Hắc Ưng cũng chỉ trong vòng ba ngày đã xử lý, tại sao đến bây giờ vẫn chưa ra tay với Nhựt Băng? Chẳng lẽ. . . Hần giống như đã hiểu, sau đó lại lắc đầu phủ định sự suy đoán của chính mình.

"Không thể nào! Tại sao mình lại nghĩ Hắc Ưng tình ý đối với Nhựt Băng chứ, hoang đường. . . ." Hần lập tức phủ định, tự nói với chính mình.

"Nói không chừng anh đoán đúng rồi." Hắc Ưng ở một bên đáp.

Bạch Thiệu Phàm mở to hai mắt nhìn về phía vừa người tới, ngoài văn phòng có bảo vệ vô cùng nghiêm ngặt, người đàn ông xa lạ này tại sao có thể đi vào văn phòng của hần vậy? "Anh là?"

"Tôi là người mà anh đang điều tra ở trên máy tính." Hắc cười đến nhàn nhã, ánh mắt cũng rất nguy hiểm.

Bạch Thiệu Phàm kinh ngạc hỏi: "Anh là Hắc Ứng?"

"Đúng vậy."

Hắc móc súng ra rất nhanh, nhưng Hắc Ứng so với hắc còn nhanh hơn.

"Đừng kích động." Súng của hắc chỉ vào Bạch Thiệu Phàm, trong khi đầu ngón tay của Bạch Thiệu Phàm chỉ mới vừa đụng tới súng mà thôi.

"Anh muốn thế nào?"

"Có việc thỉnh giáo."

"Thỉnh giáo?" Hắc buồn bực.

Về mặt của Hắc Ứng trong nháy mắt chuyển từ mỉm cười sang đông lạnh, để lộ ra khí thế điển hình của sát thủ.

"Anh cùng Nhược Băng là có quan hệ gì? Bằng hữu? Tình nhân?"

"Anh hỏi chuyện này làm gì?"

"Trả lời tôi." Hắc mệnh lệnh, giọng nói lãnh đạm, về mặt kiên định khiến người khác hiểu được không thể làm trái ý, nếu không —— Giết không tha.

Đối mặt với hòng súng của sát thủ, Bạch Thiệu Phàm cũng không nhịn được đổ mồ hôi lạnh đầm đìa, người tôi cũng không có thiện ý.

"Chúng tôi chỉ là bạn thân thôi."

"Thân đến mức nào?"

"Chuyện này. . . . ."

Hắc phát hiện Hắc Ứng đối với Nhược Băng vô cùng đặc biệt, chẳng lẽ Hắc Ứng thật sự có tình ý đối với Nhược Băng, cho nên đến bây giờ vẫn chưa xuống tay giết nàng. Mà lần này hắc đến thăm vấn quan hệ của hai người bọn họ, nếu bản thân trả lời sơ xuất một chút, có khi không thể thấy được ánh mặt trời vào ngày mai rồi cũng nên?

Không khí căng co, tính mạng của Bạch Thiệu Phàm lúc nào cũng có thể gặp nguy hiểm, nhưng vào lúc này, điện thoại reo lên đánh vỡ sự căng co trầm mặc này.

"Có cho phép tôi nhận điện thoại không?"

"Bật loa lên." Hắc ra lệnh.

Bạch Thiệu Phàm vâng lời ấn vào nút phát âm lượng, trong lòng cầu nguyện hy vọng người gọi điện đến có thể cứu hắc thoát khỏi cảnh nguy hiểm.

Đầu dây điện thoại bên kia truyền đến giọng nữ gấp rút.

"Thiệu Phàm! Tôi là Kiều Mã Ly! Nhược Băng đã xảy ra chuyện, anh mau tới đây nha!"

Hai người đàn ông nghe được, đồng thời thay đổi sắc mặt, Bạch Thiệu Phàm vội vàng hỏi Kiều Mã Ly sao lại thế này, nàng nói khái quát chuyện đã xảy ra, cũng đem nơi phát hiện chiếc xe của Nhược Băng bị hủy hoại nói cho hắc, bảo hắc phải nhanh chóng chạy đến.

"Tôi lập tức đến ngay, cô chờ tôi, không được tự tiện hành động!"

Ngắt điện thoại, hắc vốn định cùng Hắc Ứng đàm phán để cho hắc rời đi tìm kiếm Nhược Băng, không thể tưởng được quay người lại, Hắc Ứng sớm đã không thấy bóng dáng, vô công người này đến vô ảnh đi vô tung làm cho hắc kinh ngạc, bội phục không thôi.

Chẳng lẽ, Hắc Ứng đi cứu Nhược Băng sao? Không có nhiều thời gian để tự hỏi, hắc lập tức triệu tập người theo hắc lên đường.

Chỉ mong Nhược Băng bình an vô sự, trong lòng hắc thầm cầu nguyện.

\*\*\*\*\*

Rừng rậm mù mịt giống như một cái mê cung vây chung quanh Nhược Băng, làm nàng đi mãi không ra, càng lúc càng tiến sâu vào mờ mịt.

Cảnh Chấn theo đuổi không buông, làm cho nàng trốn vào trong rừng rậm, vì tránh liên lụy cho Kiều Mã Ly, nàng cố ý trốn hướng ngược lại, một mặt phóng ra đạn khói che mắt đối phương, cố gắng tránh thoát móng vuốt lang sói của Cảnh Chấn, nàng không biết bản thân đang ở nơi nào, chỉ biết là đi

càng ngày càng xa phòng nghiên cứu của Kiều Mã ly.

"Nha đầu chết tiệt kia! Lăn ra đây cho tôi!"

Cảnh Chấn tức giận chửi ầm lên, không thể tưởng được trên người của người phụ nữ này đem theo nhiều vũ khí như vậy, nếu võ nghệ hần không cao, thì đã sớm bị sương khói kỳ quái kia nàng làm cho hôn mê. Không biết tại sao mùi vị Hàn Hương Lộ trên người nàng không còn? Khẳng định là Hắc Ứng đã giờ trò ma quỷ! Hại hần phải mất rất nhiều ngày để truy tìm hành tung của nàng, mai phục ở gần bên tìm cơ hội xuống tay, hôm nay hần nhất định phải bắt cho được nàng!

"Ngoan ngoãn đi ra bỏ tay chịu trói, nếu không bị lão tử bắt được, cô sẽ chịu khổ!"

Nhược Băng trốn ở trên cây, nghĩ kế thoát thân, lúc này tốt nhất nên dùng kế "Đương đông kích tây" phân tán lực chú ý của hần, sau đó thừa cơ phóng ra kim gây tê.

Chờ khi Cảnh Chấn đi đến gần nàng, nàng đem một quả bom nhỏ, ném sau lưng hần, âm thanh quả bom nổ quả nhiên dẫn đường Cảnh Chấn chuyển hướng cũng đưa lưng về phía nàng, Nhược Băng thừa cơ nhắm phía sau gáy hần bắn ra kim gây mê.

Kêu lên một tiếng, ba giây sau Cảnh Chấn liền ngã xuống đất, Nhược Băng nhảy xuống, động gân cốt một chút, thả lỏng chính mình, cuối cùng cũng giải quyết được phiền phức lớn này.

Cảnh Chấn nằm trên mặt đất trợn mắt trừng mắt nàng, hừ! Nàng mới không sợ đâu.

"Thuốc gây tê này này đủ để anh nằm yên trong ba giờ, ngoan ngoãn chờ cảnh sát đến đây đi." Nàng thông dong tự nhiên nói, định quay về trên xe lấy điện thoại gọi Thiệu Phàm, nhân tiện gọi xe đến lôi cái xe đã hư hỏng nặng của nàng.

Mới quay người lại, đột nhiên cảm thấy cái gáy va chạm đau đớn, nàng thiếu chút nữa ngã, còn không kịp phản ứng, hai tay liền bị Cảnh Chấn kèm chặt hai bên.

Nàng giờ chân đá móc ngược sang bên hông, nghĩ muốn giãy dụa ra khỏi sự kiềm chế của hần, lập tức cảm thấy cổ bị đâm một châm.

"Anh làm gì tôi vậy?" Nàng kinh hoàng hỏi.

"Yên tâm, chính là giúp cô tiêm một châm mà thôi."

"Tiêm?"

"Để cho cô an phận, giảm bớt rắc rối cho tôi."

"Anh không phải trúng kim gây tê, tại sao lại có thể. . . . ."

"Hắc hắc! Cô có biết vì sao giới hắc đạo mọi người đều xưng tôi là 'Hắc Độc Sát' không? Bởi vì tôi giỏi nhất là sử dụng độc giết người, đồng thời cũng là chuyên gia giải độc, một mũi kim thuốc tê nho nhỏ làm sao tôi để vào trong mắt, không ai có thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay của tôi, cô quá coi thường tôi rồi."

Nhược Băng dần dần cảm thấy tứ chi vô lực, phát giác tình thế thật nghiêm trọng.

"Anh đã tiêm. . . thứ gì vào người tôi?"

"Không có gì, là Nhuyễn cốt tán độc môn bí phương của Tây Tạng chúng tôi thôi, cô có phải là cảm nhận được toàn thân suy yếu vô lực không?"

"Anh. . . . ."

Nhược Băng khụy hai chân xuống, nằm xụi lơ trên mặt đất, nhìn thấy nụ cười đầy vẻ tà ác của Cảnh Chấn, thì biết bản thân đã thảm rồi.

Cảnh Chấn ôm lấy nàng khiêng trên vai, đi vào một căn nhà gỗ ẩn mật, đặt nàng lên giường.

Nhược Băng cố sức nhúc nhích thân mình, cảnh giác hỏi: "Tôi với anh không cừu không oán, vì sao tìm mọi cách hãm hại tôi?"

Cảnh Chấn cười đến âm ngoan, nói: "Bởi vì cô là người phụ nữ của Hắc Ứng."

"Tôi không phải!"

"Nhưng nó rất coi trọng cô, đã lấy sinh mệnh để bảo vệ cô. Tôi phải đâm nhọc cô làm cho hần thống khổ cả đời." Hần cởi áo, lộ ra ánh mắt dâm loạn, nụ cười đầy vẻ dâm tà, làm cho Nhược Băng cực kỳ buồn nôn.

Về mặt của hần hạ lưu tục tĩu, nhìn chăm chăm thân thể của Nhược Băng đích, đánh giá cẩn thận đáng người tuyệt mỹ của nàng.

Nhược Băng cảm thấy toàn thân nổi lên một trận kinh sợ, bị hần cưỡng hiếp còn không bằng tự sát, nhưng Nhuyễn cốt tán làm cho nàng ngay cả sức để

cần lưỡi đều không có.

"Nghĩ muốn tự sát? Không dễ dàng như vậy!"

Hắn từ từ tiến tới gần, hưởng thụ lạc thú sắp sửa làm thịt con son dương, bức nàng lùi dần đến góc tường, móng vuốt sói của hắn dần dần tiến về phía ngực nàng.

"Đừng!" Nàng ngừng hít thở, cảm giác ghê tởm ở dạ dày cứ trào lên.

Mất thấy tay hắn sẽ xé rách quần áo mình, nhưng không ngờ đến là, ngay cả góc áo hắn còn chưa kịp chạm đến, Cảnh Chấn đã bị những viên đạn tấn công liên tiếp làm cho hắn điên cuồng tránh né, xô ngã bàn gỗ làm vật chắn đạn.

"Ai đó?" Hắn rống to.

Một bóng người từ trên trời rơi xuống, che ở trước mặt của Nhược Băng, họng súng của Hắc Ưng nhắm ngay điểm giữa chân mày của Cảnh Chấn, hai người đứng đối diện trừng mắt nhìn nhau.

"Cảnh Chấn, khi nào thì trở thành loại người nhát gan như vậy, lại muốn dùng một người phụ nữ để uy hiếp tôi?" Hắn lạnh lùng trào phúng.

"Hắc! Tìm được nơi này mày quả thật là không đơn giản, tự động đi tìm cái chết sao!"

"Đừng quên, anh vẫn là bại tướng dưới tay tôi."

Hắn giận đỏ mặt. "Bớt nói nhảm đi! Hôm nay không phải mày chết thì là tao chết!"

"Đây đúng là lời tôi muốn nói." Hắn cười lạnh.

Hai người đều chia họng súng vào đối phương, bất luận ai nổ súng trước thì cũng có một người nhất định chạy không thoát, tất nhiên là lưỡng bại câu thương (cả hai đều chịu thiệt).

"Đến ngoài phòng quyết một trận sống chết, thế nào?" Cảnh Chấn đề nghị.

"Đồng ý."

Cảnh Chấn chậm rãi đứng lên, bước lui dần đến cửa, Hắc Ưng hí hai mắt, biết hắn nhất định có quỷ kế.

Ngay khi vừa rời khỏi cửa, Cảnh Chấn lấy tốc độ như sét đánh không kịp bưng tai ném vào trong phòng một quả lựu đạn, cùng lúc đó chạy ra phía ngoài phòng. Hắc Ưng sớm đoán được hắn sẽ sử dụng quỷ kế, gần như cùng lúc đó, trước khi quả lựu đạn rơi trên mặt đất, hắn đã nhảy lên bắt được, ném nó về hướng cửa, quay người lại ôm lấy Nhược Băng lẫn mình nằm xuống sàn gỗ.

Bùm! Một tiếng nổ mạnh làm vỡ nát căn nhà gỗ, thoáng chốc bụi đất bay lên, khói mờ tràn ngập, giường gỗ mà hắn dùng để che chắn cho bọn họ trong phút chốc cũng biến thành gỗ vụn.

Đợi sau khi mọi chuyện ổn định, Nhược Băng lo lắng hỏi: "Hắn đã chết sao?"

"Không dễ dàng như vậy, hắn sẽ chết dưới mũi súng của tôi." Trong mắt hắn nổi lên sát ý lạnh lùng.

"Đừng giết hắn! Hãy giao cho cảnh sát." Nàng không thể đồng ý việc làm của hắn.

"Tôi nói rồi, phạm là những gã đàn ông muốn tiếp cận cô thì chỉ có một con đường chết, hắn có ý đồ xâm phạm cô, giết không tha."

Ba chữ cuối cùng nói với sự lạnh lẽo vô tình, giọng nói không mang theo một tia độ ấm làm cho nàng run mình, bởi vì tác dụng của Nhuyễn cốt tán liên tục tăng mạnh, làm cho nàng hoàn toàn không có sức ngăn cản hắn giết người.

Hắc Ưng thu xếp cho nàng ở dưới giường, sau khi xác định nàng tuyệt đối an toàn, nhảy ra khỏi cửa sổ truy tìm Cảnh Chấn.

Nhược Băng chỉ nghe sau vài tiếng bắn nhau, mọi chuyện lại trở về yên lặng, nàng hiểu được Cảnh Chấn đã chết, cuối cùng lý trí cũng không thắng được ý thức mơ hồ, nàng nhắm mắt lại chìm trong mê man. . . . .

Khi tỉnh lại, Trầm Nhược Băng phát hiện mình đang nằm trên một chiếc giường lớn, dường như đã rời xa khu rừng hắn và Cảnh Chấn vừa bắn nhau. Mà Hắc Ưng đang nằm thật nhàn nhã ở bên cạnh thưởng thức gương mặt đang ngủ của nàng.

"Đây là nơi nào?"

"Phòng của tôi."

Thì ra nàng lại bị đưa đến chỗ ở hắn, nàng nghĩ muốn cách hắn xa một chút, nhưng toàn thân vẫn đang mềm yếu vô lực.

"Có thể giúp tôi giải trừ hiệu lực của Nhuyễn cốt tán không?"

"Không."

Nàng mím miệng, ánh mắt lộ vẻ tức giận.

"Muốn giết tôi thì giết đi, nếu không thì thả tôi ra! Anh ráp tâm muốn đem tôi nhốt ở chỗ này sao?!"

Hắn cười như gió mát mùa thu, không thể kìm chế được, miễn cưỡng trả lời. "Tôi không có giải được, làm sao giúp em giải trừ được hiệu?"

Nàng không tin, cho rằng Hắc Ứng muốn xem bộ dạng thống khổ của nàng, muốn dả kích lòng tự tôn của nàng, nàng tuyệt đối sẽ không cúi đầu cầu xin người khác, nhất là đối với hắn.

Hắc Ứng say đắm thương thức vẻ kiên cường hiện lên trong đôi mắt của nàng, chính đôi mắt này đã hấp dẫn hắn, làm cho hắn thề dù bất cứ giá nào hắn cũng phải bắt bằng được nàng. Không khỏi khẽ vuốt hai gò má nàng non mềm như nước, hôn lên đôi môi cánh hoa của nàng, bừa bãi nhắm nháp.

Nàng vô lực chống cự, chỉ có thể lấy phản ứng lạnh lùng để kháng nghị, vô luận hắn khiêu khích như thế nào, nàng chỉ lấy thái độ lạnh như băng đáp lại.

"Em cho là làm như vậy thì tôi sẽ buông tha cho em sao?"

Hắn cười bỏ nút áo, ý tứ thật rõ ràng.

Mặt Nhược Băng trong thoáng chốc trở nên xanh mét, vẻ mặt bình tĩnh không hề tự nhiên, ánh mắt của hắn chưa từng sâu như vậy, trầm ám mãnh liệt như vậy, trời ơi! Hắn muốn chiếm lấy nàng sao?

Hồ hấp của nàng gấp gáp, cố gắng che dấu sợ hãi cùng bất an trong lòng, bởi vì như vậy sẽ dẫn dắt ham muốn của người đàn ông càng thêm nóng cháy.

"Anh nghĩ muốn bá vương ngành thượng cung? (Nghĩa rộng của cụm từ "Bá vương ngành thượng cung" rất đơn giản, chính là... R.A.P.E. "bá vương" chỉ những người siêu mạnh mẽ, "ngành thượng cung" tạm hiểu là "xuất ra uy lực còn mạnh hơn cung nỏ"; mà "cường cung" thì hiển nhiên sẽ bắn ra "cường tiễn". Từ "cường tiễn" [đọc là "qiang jian"] hài âm hoàn toàn với "cường gian" [aka "rape"]; mà "cường gian" thời xưa là một từ đại kỵ, nên cổ nhân vốn tao nhã vô biên lịch lãm vô vàn, đã dùng năm từ "bá vương ngành thượng cung" để thay thế cho hai từ "cường gian", có vậy thôi... ^0^) Hắc Ứng oai phong một cõi lại là người thừa nước đục thả câu sao?

Nàng muốn dùng từ ngữ châm biếm để đánh mất ý niệm muốn ăn nàng trong đầu của Hắc Ứng, hy vọng có thể khơi dậy sự kiêu ngạo, dập tắt dục vọng của hắn, cho dù lòng của nàng đã nóng như lửa đốt và cực kỳ rối loạn.

"Có gì không thể? Khi nào thì em thấy tôi nhất định phải tuân thủ nguyên tắc làm việc theo đúng trình tự?"

Phản ứng của Hắc Ứng thật là ngoài dự kiến nàng, khi hắn đã cởi bỏ áo. Lộ ra thân thể trắng kiện cứng rắn, nàng thật sự luống cuống, giọng nói đã tiết lộ sự bất an của nàng.

"Anh không sợ làm cho người đời cười nhạo, thì ra Hắc Ứng cũng là một người háo sắc như thế sao."

"Người đời nghĩ như thế nào mặc họ, không liên quan đến chuyện của tôi." Tay hắn bắt đầu đưa đến trước ngực của nàng, bắt đầu gỡ dần quần áo trên người nàng xuống.

"Đừng." Nàng đưa hai bàn tay yếu ớt lên che lấy ngực.

"Tùy vào em sao?"

"Nếu anh dám——" nàng chỉ có thể nói mấy chữ, Hắc Ứng đã mãnh liệt che kín đôi môi của nàng, sau đó di chuyển từ cái cổ trắng nõn mềm mại xuống phía dưới.

"Dừng tay!" Nàng lấy tay đánh hắn, nhưng hoàn toàn không có chút sức lực.

Hắn không hề lên tiếng, vẫn tiếp tục thực hiện hành động, bày tỏ sự quyết tâm phải có được nàng.

Kéo hai tay đang che trước ngực của nàng ra, sau đó cởi quần áo lót, cảnh xuân xinh đẹp xuất hiện trước mắt làm huyết mạch hắn muốn dâng trào. Hắn thừa nhận từ khi nhìn thấy thân thể băng thanh ngọc khiết của nàng đêm hôm đó, hắn đã nổi lên dã tâm đối với nàng.

Nàng là người đầu tiên có thân hình hấp dẫn ánh mắt hắn, nhưng tại sao lại làm cho hắn trở nên điên cuồng như thế? Hắn đã rất mong đợi.

Giống như đang nâng niu một báu vật quý giá, hắn tỉ mỉ rải những nụ hôn khắp trên mỗi tấc da thịt của nàng, vừa khiêu khích lại vừa dịu dàng.

Mỗi một nơi hắn hôn đến, đều như châm lửa trên da thịt nàng, nổi lên một khoái cảm kì lạ mà nàng không kiềm chế được, nàng cố nén nhịn, tự tôn cùng cao ngạo không cho nàng rên lên thành tiếng, cho dù bị bắt, nàng cũng muốn giữ gìn chút tôn nghiêm cuối cùng của mình, nếu không nàng sẽ hận mình cho đến chết.

Người đàn bà cố chấp!

Hắn cười thật thân thiết, vốn dĩ đang hôn hít dịu dàng thâm tình, đột nhiên trở nên cuồng dã cắn mút nàng.

Nàng kêu sợ hãi ra tiếng, lại giãy dụa, Hắc Ung vừa cười vừa đàn áp nàng.

"Anh phải để em cảm nhận được sự đụng chạm của anh, tất cả những gì của em đều thuộc về anh, em không được coi thường."

Nàng nhắm chặt hai mắt, quật cường kháng cự lại những hành động khơi gợi hân nhen nhóm lên trên cơ thể nàng, nàng tuyệt đối không khuất phục, cho dù thất thân cũng không thể mất cả tâm.

Hắn giống đánh chiếm thành trì, bàn tay to mạnh mẽ sờ loạn trên khắp thân thể nàng, hưởng thụ cảm giác kì ảo trên mỗi tác lãnh địa huyền bí của nàng, cứ mỗi khi chiếm lĩnh một tác, lại làm cho hắn sợ hãi không thôi, thân thể nàng quả nhiên khơi gợi nơi hắn sự sung sướng vô hạn!

Nhược Băng từ đầu đến cuối vẫn giữ thái độ lạnh như băng, khuôn mặt quật cường của nàng càng trêu chọc dục vọng nam tính nơi hắn, khiến chúng càng thêm thâm trầm mà cuồng dã.

"Hãy nhìn anh!" Hắn đưa mặt áp sát vào mặt nàng. "Nhớ kỹ vuốt ve của anh, sự đụng chạm của anh, đời này em nhất định là người đàn bà của n Thác, anh!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Trinh Thám Và Sát Thủ* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 7

Trong lúc Bạch Thiệu Phàm đang dẫn dắt anh em cấp tốc truy tìm tung tích của Nhược Băng, thì nàng đã trở về nhà. Rất nhiều cảnh sát lùng sục khắp các khu vực rừng núi, phát hiện ra thi thể của Cảnh Chấn. Thông qua lời nhắc lại của Kiều Mã Ly, Bạch Thiệu Phàm mới biết được tin Nhược Băng đã bình yên vô sự trở về nhà. Ra lệnh cho cấp dưới phong tỏa hiện trường và báo với pháp y đến khám nghiệm tử thi, hắn vội vã chạy đến nhà của Nhược Băng.

“Lúc nhận được điện thoại của Kiều Mã Ly, anh thật lo lắng muốn chết! May mắn là em đã bình an vô sự, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

"Em bị Cảnh Chấn bất ngờ phục kích, lớp xe bị hắn phá hủy mất thăng bằng đụng vào tảng đá lớn ven đường, sau đó em chạy vào khu rừng cây để trốn, vào lúc đó tình thế nghiêm trọng, cho nên em không kịp báo cho anh hay."

Nàng giải thích. "Sau đó thì sao?"

"Như anh thấy đó, em đã giải quyết hắn."

Nàng ra dáng như một mối, trên người vẫn còn choàng khăn vừa mới tắm, mái tóc rối bù, giọng nói thực sự không có tình thần.

"Em không sao chứ? Nhược Băng!" Hắn nắm lấy hai vai của nàng, khó nén được sự lo lắng.

"Em không sao, chỉ là mệt chết đi được, nếu phải làm báo cáo, có thể để ngày mai nói sau được không? Em muốn được nghỉ ngơi."

"Yên tâm, anh sẽ xử lý, chúc em ngủ ngon, ngày mai anh sẽ đến tìm em?"

Nàng gật đầu.

Sau khi Bạch Thiệu Phàm vừa rời khỏi được một lúc, Nhược Băng lẳng lặng ngồi một mình ở trước gương, mở rộng áo tắm để lộ da thịt. Trên làn da trắng như tuyết bây giờ đã có vô số vết xanh tím, tất cả đều là "Án ký" của Hắc Ung. "Em là người phụ nữ của tôi!" Lời tuyên bố của hắn vẫn còn vang vọng bên tai.

Nhược Băng lấy chăn gấu bao chặt lấy mình, những cảm xúc của Hắc Ung trên cơ thể nàng vẫn còn hiện hữu, vừa chân thật lại khắc thật sâu, làm cho nàng nghĩ muốn quên cũng quên không được. Hận! Nàng hận hắn! Nhưng mà không có thật sự ý nghĩ hận hắn. Không dám tìm tòi nghiên cứu chính nội tâm mình, nàng cảm thấy bản thân cần thời gian để bình ổn lại tâm tình của mình, để cho lần sau nếu nàng có gặp lại hắn, sẽ không sợ khi nhìn thẳng vào ánh mắt của hắn. Thất thân thì đã sao! Từ ngày đầu tiên nàng tham gia công việc trinh thám nguy hiểm này, sớm đã không để ý, phải làm nhiệm vụ bất hết bọn tội phạm, nhất định sẽ có một sự hy sinh nào đó. Chính là nàng không thể tha thứ chính mình, cuối cùng cũng bị rơi vào vòng hoan ái của nam nữ, lại để mặc cho hắn xâm nhập mà không thể tự kiềm chế. Nàng biết thân thể nàng có phản ứng đối với hắn, cũng bởi vì vậy nàng không thể tha thứ

chính mình. Qua hôm nay, nàng tự nói cho chính mình, vào ngày mai, khi ánh sáng mặt trời bắt đầu ló dạng, nàng nhất định sẽ hồi phục lại là một Trầm Nhược Băng lạnh lùng tự tin, nhất định sẽ như vậy! Cứ như vậy, nàng cứ mãi chìm trong những suy nghĩ hỗn loạn và bất an, chìm sâu vào giấc ngủ đầy mộng mị....

Trưa ngày hôm sau, đang ngủ say Nhược Băng bị tiếng chuông cửa làm bừng tỉnh.

"Ai?" Nàng nhảy xuống giường đi vào bên cạnh cửa, cẩn thận hỏi.

"Là anh, Thiệu Phàm."

Nàng nhẹ nhàng thở ra, mở cửa để cho hắn tiến vào.

"Bây giờ là mấy giờ rồi?" Nàng ngã vào sô pha.

"Đã gần giữa trưa, ngủ ngon không?"

"Ngon lắm."

Thiệu Phàm ngồi xuống ở đối diện nàng, có chút đắm chiêu nhìn chăm chăm nàng.

Nhược Băng phát hiện vẻ mặt trầm tự của hắn, liền hỏi: "Làm sao vậy?"

"Vụ án giết người ngày hôm qua, chúng tôi đã phát hiện nguyên nhân cái chết của Cảnh Chân là do một viên đạn bắn xuyên qua thái dương của hắn, trải qua nhiều cuộc kiểm tra của anh, anh xác định là viên đạn kia không phải của em."

"Vậy sao?" Lời đáp lại của nàng như không chút để ý.

"Anh muốn nghe lời giải thích của em."

"Em sẽ đi điều tra, có thể có kẻ thù khác đuổi giết hắn."

"Nhược Băng! Tại sao lại gạt anh."

"Đâu có? Em tại sao phải gạt anh?" Nàng cố tình tỏ vẻ không hiểu.

"Biết tin em gặp chuyện không may, ngoài anh và Kiều Mã Ly, còn có Hắc Ung! Mà viên đạn trong đầu của Cảnh Chân đúng là của Hắc Ung, là hắn giết Cảnh Chân, em tại sao không nói cho anh biết?"

Nghe được hai chữ Hắc Ung, trong lòng của Nhược Băng cảm thấy rung mình, cố nén trấn tĩnh hỏi: "Cảnh Chân là Hắc Ung giết, thật sao? Em đã nghĩ hắn chết lúc lựu đạn phát nổ, hai người này tại sao lại tự giết lẫn nhau?" Bạch Thiệu Phàm rút cuộc nhìn không được, nắm lấy hai vai của Nhược Băng ra sức lay mạnh, vội vàng hỏi han: "Em là làm sao vậy? Nhược Băng! Chúng ta đã cùng vào sinh ra tử nhiều năm như vậy, chẳng lẽ anh còn không hiểu tính cách của em sao! Đừng đóng kịch nữa, nói cho anh biết rốt cuộc ——" Hắn ngậm chặt miệng lại, không thể tin nổi nhìn chăm chăm vào cổ của Nhược Băng, vì bị lay động nên đã làm cho cổ áo tẩm (áo tẩm ở đây là áo choàng dài được mặc sau khi tắm) của nàng bị xóc lên, phát hiện ra nhiều dấu vết xanh tím. Sắc mặt Nhược Băng thay đổi, vội vàng che cổ áo lại, cảm thấy hốt hoảng khi để lộ dấu vết.

"Sao lại thế này?" Hắn biết, đó là dấu hôn.

Nàng liên tục vuốt tóc.

"Nhược Băng! Sao lại thế này?" Hắn quát.

"Không liên quan đến anh, đừng chạm vào em!"

"Tại sao lại không liên quan đến anh! Nói cho anh biết! Nhược Băng! Chẳng lẽ là Hắc Ung, . . . ."

"Không phải! Đây là vết thương lúc đánh nhau, anh đừng đoán bậy." Nàng đưa lưng về phía hắn.

Giống như có một mũi dao nhọn đâm xuyên qua trái tim Bạch Thiệu Phàm, hắn không thể tin được Hắc Ung cư nhiên dám chạm vào người phụ nữ mà hắn yêu thương nhất! Thoáng chốc con giận như dâng lên đến tận ngực, một con giận điên cuồng bỗng bùng phát ra, hắn ôm lấy Nhược Băng "Thiệu Phàm?"

"Anh muốn giết hắn!"

Đau lòng và ghen tị làm cho hắn như mất đi lý trí, vòng tay siết chặt lấy nàng.

"Anh làm đau em, Thiệu Phàm!"

Phút chốc! Hắn làm càn hôn nàng, một người hắn mà hắn bảo vệ và yêu say đắm nhiều năm, lúc nào cũng xem nàng như báu vật lúc nào cũng tôn trọng,



không bao giờ muốn tạo áp lực cho nàng. Đối với hành động bất thành linh của Thiệu Phàm, Nhược Băng từng sốt ba giây, lập tức như vừa chợt tỉnh cơn mơ vội vã nắm lấy cánh tay của hắn."Đừng như vậy, Thiệu Phàm!"

Ảnh vi điển cuồng của hắn làm cho nàng sợ hãi, như thế này thật không giống hắn, không giống cử chỉ nho nhã ngày thường, không còn là một Bạch Thiệu Phàm hài hước khôi hài, giờ phút này hắn trở nên xúc động cuồng dã."Thiệu Phàm!" Trời ơi! Nàng không có sức lực bằng hắn

"Buông cô ấy ra!"

Một hòng súng lạnh lẽo để ngay thái dương của Bạch Thiệu Phàm, thoáng chốc chặn đứng ngay hành động của hắn.

Mặt Nhược Băng tái nhợt nhìn về phía chủ nhân của hòng súng—— Hắc Ưng ánh mắt lạnh lẽo của hắn tràn ngập sát ý, giống như ánh mắt hôm qua trước khi giết Cảnh Chân. Hắn đem Nhược Băng kéo vào trong lòng ngực, hòng súng hắn sâu trên thái dương của Thiệu Phàm, lưu lại một dấu đỏ chói Bạch Thiệu Phàm giờ hai tay chậm rãi quay sang hướng hắn."Anh dám giết cảnh sát?"

"Chỉ cần kẻ nào chạm đến người của tôi, tôi tuyệt đối không tha! Cho dù là cảnh sát cũng giống nhau." Hắn chuyển động khẩu cò súng.

"Đừng giết anh ấy!" Nhược Băng kinh hoàng cầu xin hắn.

"Em giúp hắn cầu xin? Là bởi vì em thương hắn?" Gương mặt của Hắc Ưng trong nháy mắt đông lạnh như được tạc từ băng, hung hăng nhìn chằm chằm Bạch Thiệu Phàm.

"Không phải!" Nàng vội vàng phủ nhận."Anh ấy là người bạn thân nhất của tôi, nếu anh ấy chết, tôi sẽ không tha thứ cho mình Hắc Ưng vẫn là đề hòng súng ngay mi tâm (điểm giữa hai đầu lông mày) của Bạch Thiệu Phàm, ánh mắt lạnh lẽo sắc bén như ngàn mũi dao nhọn bắn về hướng Bạch Thiệu Phàm.

"Xin anh. . . ." Nàng thể hiện bộ dáng yếu đuối van xin chưa từng có , gương mặt Hắc Ưng thoáng chút động lòng.

Vì nàng, hắn có thể ngoại lệ.

"Xoay người lại." Hắn ra lệnh.

Bạch Thiệu Phàm nghe theo lệnh, khí phách của Hắc Ưng làm cho hắn kinh sợ, hoàn toàn cảm nhận được người đàn ông này có thể nói được làm được, chỉ cần có một chút sai sót thì sẽ lập tức mất mạng. Hắc Ưng bất thành linh đánh mạnh vào sau gáy của hắn, Bạch Thiệu Phàm lập tức bất tỉnh, ngã xuống đất.

"Thiệu Phàm!" Nàng sợ hãi kêu lên.

"Đi theo tôi!"

Không cho nàng có cơ hội phản kháng, Hắc Ưng ép buộc nàng bước đi.

Một lát sau đã đi đến chỗ ở của hắn, Nhược Băng lập tức giẫy khỏi vòng ôm áp của hắn, tức giận hỏi: "Vì sao lại làm anh ấy bị thương?"

"Mạng hắn lớn, nên anh không giết hắn , nếu không phải em ‘ xin anh ’, giờ này hắn đã đi gặp Diêm Vương rồi." Hắn tới gần nàng, ôm nàng xoay nàng lại đối diện với hắn, hai mắt sáng ngời nhìn chằm chú nàng, giọng nói đầy vẻ ghen tị . "Anh không cho phép bất cứ người đàn ông nào chạm vào em, chứ đừng nói đến người đàn ông nào muốn hôn em!" Bị bao quanh bởi hơi thở mãnh liệt của hắn, Nhược Băng cảm thấy khó nhìn thẳng vào ánh mắt hắn, mà trên người nàng vẫn còn mặc nguyên bộ áo tắm, nàng lại càng cảm thấy áp lực hơn. Nhìn đến dấu môi hôn trên da thịt trắng nõn nà của nàng, đôi mắt của Hắc Ưng chuyển sang thâm trầm, hắn lại xúc động muốn có nàng. Ánh mắt hắn đã để lộ ra ý đồ của hắn, Nhược Băng kinh hoàng nắm chặt áo.

Không cho nàng có cơ hội né tránh, Hắc Ưng ôm lấy nàng đi hướng phòng ngủ, môi lưỡi lập tức tấn công.

"Không—— muốn!" Hắn hôn làm cho kháng nghị của nàng đứt quãng.

"Em ‘ muốn ’ hay không? Không thành vấn đề!"

Nhược Băng xấu hổ và giận dữ đánh hắn, đá hắn, nhưng chỉ là uống phí sức lực. Chỉ cần hắn muốn, hắn tuyệt đối không cho phép nàng cự tuyệt. Lưu loát gỡ xuống áo tắm của nàng, da thịt xinh đẹp lại bày ra trong đáy mắt, hắn dùng đôi tay mạnh mẽ của hắn đem nàng khóa chặt vào trong lòng ngực cứng rắn. Cho dù nàng có né tránh như thế nào, vẫn không trốn tránh được sự chiếm đoạt ngang ngược của hắn. Lúc này Nhược Băng đã không còn cách nào để giữ được bình tĩnh trước sự đối đãi của hắn, xấu hổ và giận dữ làm hai gò má nàng đỏ ửng, cố gắng bảo vệ thân mình trần trụi, trốn sang góc giường bên kia, nàng không muốn bị thua trước hắn lần nữa chứ. Nhưng dù sao thân thể của nàng cũng không nhanh nhẹn bằng Hắc Ưng. Hắc Ưng ôm eo nàng từ phía sau, cảm giác điên cuồng bỗng dưng chiếm lấy thân thể hắn, ngọn lửa nóng cháy đang thiếu đốt hắn, làm đáy bụng lên dục hỏa của hắn, hắn lại hoàn toàn có được nàng, dùng khí phách cuồng dã mà chiếm giữ, bao phủ lấy nàng.

Một lúc sau, Nhược Băng bị vấy ở khuỷu tay của hắn, dư vị hoan ái sau cơn mưa vẫn vấy quanh nàng, chỉ có thể vô lực mặc hắn tiếp tục ở trên chính thân thể mình hạ xuống những nụ hôn tình tế trần quý. Nàng hiểu được Hắc Ưng đã chiếm lấy hoàn toàn cuộc sống của nàng, mặc kệ nàng "Muốn" hay "Không muốn" , thì cả đời này, người đàn ông này cũng sẽ không bao giờ buông tha nàng. Mà nàng, nên giải quyết thế nào đây?

"Suy nghĩ cái gì?" Hắn hỏi, ánh mắt sắc bén.

Nàng xoay người đi, im lặng không nói.

Hắc Ứng nắm lấy nàng xoay lại đối diện với đôi mắt hắn.

"Đừng nghĩ trốn khỏi anh, đời này em chỉ có thể đi theo anh. Thiếu chút nữa anh đã quên em là nữ trinh thám thông minh, không ít sát thủ đều thất bại dưới tay em, nhưng đừng bao giờ thử tìm cách trốn thoát khỏi anh, cho dù chân trời góc biển anh nhất định sẽ tìm được em."

"Nếu đã biết em là một trinh thám, thì anh cũng nên biết, trinh thám là người đại diện cho chính nghĩa, không thể giao du kết thân với một sát thủ hai tay dính đầy máu tanh."

"Dính đầy máu tanh, chính nghĩa như em cảm thấy là anh tà ác?"

"Không sai."

Hắn cười vô cùng ngông cuồng, khinh thường nói: "Chính nghĩa cùng tà ác trên thế giới này là khó có thể phân biệt được, rất nhiều người nhìn như chính nghĩa lại thường hay làm ra những chuyện tà ác, chẳng qua bọn họ ngại trang, phải nói là ngại trang rất tốt, lừa bịp ánh mắt của người đời. Muốn duy trì chính nghĩa đôi khi cũng phải sử dụng những thủ đoạn tà ác." "Anh không thể nói như vậy! Tà ác làm hại những người lương thiện không thể có cuộc sống bình yên, phạm tội phá hoại trật tự xã hội, nếu không phải có rất nhiều người xả thân giữ gìn chính nghĩa, thế giới chẳng phải rối loạn sao? Đừng nên tôn vinh những điều xấu xa tà ác đó, tất cả đều là nguy hiểm!" "Không có tà ác nào có thể trợ giúp cho chính nghĩa sao? Cho dù duy trì chính nghĩa, cũng đôi khi phải mượn dùng thủ đoạn đặc biệt, nếu không thì không thể làm nên việc lớn."

Nàng phản đối: "Chẳng lẽ giết người cũng có thể được coi là chính nghĩa?"

"Cảnh sát bắt được tội phạm, nếu ở sau lưng người đó có một thế lực lớn mạnh làm chỗ dựa, cho dù quan tòa duy trì chính nghĩa đến mấy cũng không thể định được tội của hắn, chỉ phải dựa vào lấy ác chế ác, cũng từ đó mà sinh ra những giao dịch giết người, những chuyện đại loại như vậy nhiều đến không thể đếm hết, chỉ là người bình thường không biết thôi."

"Chuyện này hoàn toàn là hai chuyện khác nhau, nói nhiều như vậy, cũng không có thể đem trắng và đen để gộp chung. Tóm lại, tôi với anh là chính tà bất lưỡng lập (chính tà không thể cùng tồn tại)!" Hắn cười điên cuồng! Cười cực kỳ thoải mái.

Nhược Băng giật mình trước phản ứng của hắn, hắn đang cười to, cười đến cuồng vọng mà không kèm chế được, nhưng cũng vô cùng mê người trí mạng đến như vậy. Hắn cười thật đẹp, thật ra từ trước đến nay nàng vẫn luôn nghĩ thế, cho dù là hắn chỉ tươi cười hay tà cười, tất cả đều như có một sức hấp dẫn vô hình làm say đắm lòng người. Nụ cười của hắn làm cho nàng xem đến mê mẩn.

Mãi đến khi ánh mắt sáng ngời của Hắc Ứng nhìn chăm chú nàng, Nhược Băng mới phát hiện mình không tự giác đã để lộ ra tâm tư, nàng xấu hổ nhắm mắt lại. Cố né tránh đôi tay bá đạo của hắn đang ôm lấy gương mặt nàng, để cho nàng đối diện với ánh mắt của hắn.

"Em đang thẹn thùng?"

"Không có!"

"Thế tại sao lại quay mặt đi chỗ khác?"

"Tôi thích thế."

"Nói dối!"

"Tôi không có!"

"Vẻ mặt của anh khi cười có phải rất đẹp trai hay không?" Hắn tà ác hỏi.

"Phách lối!"

Hắn lại ôm nàng cười to, giọng nói trầm thấp của hắn ní non bên tai nàng: "Một ngày nào đó, em nhất định sẽ yêu thương anh."

Buổi tối khi quay trở về nhà, Nhược Băng đứng trước tòa cao ốc nhìn vào hàng cây bên đường, thì nhìn thấy vẻ mặt tiêu tụy của Bạch Thiệu Phàm. Có vẻ như hắn vẫn canh giữ ở nơi đó chưa từng rời đi. "Vẫn còn đứng đây đợi em?"

Hắn gạt đầu, ánh mắt u buồn si ngốc nhìn nàng, vẻ tiêu tụy mệt mỏi làm cho nàng nhìn thấy không đành lòng.

"Sao không quay về nghỉ ngơi?"

"Lo lắng cho em."

"Yên tâm, em không sao."

Hai người lại lặng im không nói, ai cũng không nhắc tới chuyện của Hắc Ứng.

"Muốn lên nhà ngồi một chút không?" Nàng hỏi.

Hắn lắc đầu. "Đã trễ rồi, không quấy rầy em nghỉ ngơi."

"Vậy thì . . . . Ngủ ngon."

"Ngủ ngon."

Nhược Băng lướt qua hắn đi về hướng tòa cao ốc, trước khi bước vào cửa là lúc Thiệu Phàm nhìn không được gọi nàng lại.

"Nhược Băng!"

"Chuyện gì?" Nàng quay đầu lại.

"Thật xin lỗi, tha thứ cho sự quá đáng của anh. . . . ."

"Người nên xin lỗi phải là em."

"Không! Là anh nhất thời xúc động, mất đi lý trí, chính anh cũng không hiểu được tại sao bản thân lại làm như vậy. . . . ."

"Em không trách anh, quên chuyện này đi."

"Nhược Băng, nói cho anh biết, Hắc Ưng đối với em mà nói là cái gì?" Hắn vẫn là nhìn không được thốt nên lời, nếu đêm nay Nhược Băng không cho hắn một đáp án, hắn tuyệt đối không thể nào ngủ được.

"Không là cái gì cả." Nàng bình tĩnh trả lời.

"Đừng gạt anh! Anh đã nhìn thấy được, giữa hai người không thể nào có chuyện bình thường được, có phải là em đã yêu hắn đúng không?"

"Em không có!"

Bạch Thiệu Phàm lộ ra nụ cười khổ, giọng nói tràn ngập chua xót.

"Nhược Băng, chúng ta quen biết nhau đã bảy năm, chưa bao giờ gặp em tỏ thái độ nhút nhát với bất cứ người đàn ông nào, nhưng hôm nay trước mặt Hắc Ưng em lại tỏ ra nhu nhược, điều mà anh chưa bao giờ gặp qua."

"Em vì anh nên mới cầu xin hắn, tình thế bất buộc mà." Nàng cực lực phủ nhận.

"Nhưng thái độ và biểu hiện của em lại giống như biểu hiện của một cô gái."

"Đừng nói nữa! Thiệu Phàm, hôm nay tâm trạng của anh không được tốt, em không muốn nói tiếp chuyện này nữa."

Nàng vào cửa, muốn đóng cánh cửa bằng thủy tinh lại, định chấm dứt cuộc đối thoại này.

"Nhược Băng!" Hắn đưa tay chặn lại, nhìn thẳng vào nàng.

"Còn có chuyện gì?"

"Chúng ta vẫn còn là bạn bè chứ?"

"Đương nhiên." Nàng mỉm cười. "Đã trễ rồi, trở về nghỉ ngơi đi."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Trinh Thám Và Sát Thủ* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 8

Tin tức truyền thông bốn phía đều tập trung tường trình về việc cục hải quan đã phá được một kế hoạch buôn lậu thuốc phiện lớn nhất từ trước đến nay, phá vỡ kế hoạch buôn lậu thuốc phiện không ngờ, điều làm kẻ khác khiếp sợ nhất chính là những phần tử bất hợp pháp lợi dụng cơ hội trường

trung học Minh Dương nhân dịp thưởng cho những du học sinh xuất ngoại du học, ý định mang theo bạch phiến ra khỏi cửa khẩu, che mắt các hình cảnh hải quan.

Nếu không phải Bạch Thiệu Phàm đã biết được tin tức, cùng hải quan hợp tác với một số các cơ qua khác ngòiom cây đọt thỏ, chỉ sợ đã để lọt lưới nhưng tên xảo quyệt qua mặt sự kiểm ytra nghiêm ngặt của hải quan mà tiếp tục làm xằng làm bậy .

Ngoài những tang chứng lấy được ở ngoài, cũng thu thập được thêm chứng cơ trái pháp luật của Viên nghị viên. Nhược Băng và Bạch Thiệu Phàm đã trải qua hơn mười tháng điều tra vụ án Viên nghị viên cấu kết với bọn hắc đạo buôn lậu thuốc phiện, rốt cuộc cũng đã tra ra manh mối mà phá vụ án này. Nhưng là đồng thời, đã xảy ra một việc làm cho hai người nổi lên dự cảm bất hảo.

"Mục Phong Cường bị giết ." Bạch Thiệu Thâm ở trên điện thoại khẩn cấp cho biết, báo cho nàng.

"Ai giết?" Nàng hỏi.

"Không biết, còn đang điều tra. Căn cứ tin tức đáng tin cậy , là bang hội Nhật Bản làm."

"Nhật Bản? Là bởi vì chuyện của Cung Bản Kien bị bắt ?"

"Không tồi! Hình cảnh Nhật Bản đã theo dõi bang hội này đã rất lâu rồi, vẫn luôn muốn đánh ngã bang chủ Thần Điền Cơ, nay Cung Bản Kien sa lưới hiện tại đối với tổ chức của bọn họ vô cùng bất lợi, cũng cho hình cảnh Nhật Bản một manh mối hữu ích."

Nhược Băng suy nghĩ lúc sau nói: "Bởi vì sai lầm của Mục Phong Cường, làm hại Cung Bản Kien bị bắt, hơn nữa chứng cơ vô cùng xác thực, đã làm cho bang hội của Nhật Bản một trận đã kích lớn."

"Cho nên bọn họ giết Mục Phong Cường để báo thù." Hần có kết luận.

Nhược Băng cũng không gạt bừa. "Mặt ngoài nhìn như báo thù, nói không chừng là giết người diệt khẩu."

"Giết người diệt khẩu?"

"Em cuối cùng cảm thấy được sự có kỳ hoặc, em đang định đi Nhật Bản để điều tra một lần nữa cho rõ ràng, nói không chừng vụ án giết Mục Phong Cường sẽ cho chúng ta được manh mối gì đó."

"Trực giác của em lúc nào cũng chính xác, anh đồng ý với em, nhưng mà mọi chuyện hãy nên thật cẩn thận."

"Đã biết."

Buông điện thoại xuống bàn, Nhược Băng lập tức liên lạc bạn bè ở Nhật Bản. Chỉ cần trong lòng có điểm đáng ngờ, không điều tra cho rõ ràng nàng không thể bỏ qua, đó là trách nhiệm của nàng, bởi vậy, nàng quyết định tự mình đi Nhật Bản một chuyến.

Anh Bang là một trong bang hội hắc đạo lớn nhất Nhật Bản, bang chủ Thần Điền Cơ nghe nói người chẳng những có ngoại hình đẹp mê người, thủ đoạn lại vô cùng âm ngoan hiểm độc, ngay cả nam nhân cũng cảm thấy không bằng ..., lĩnh đạo hơn ba nghìn người, bang hội này khống chế toàn bộ thị trường của giới hắc đạo. Những kinh doanh từ sòng bạc, buôn bán thuốc phiện, kỹ nữ mại dâm... Vẫn là bang phái mà giới hình cảnh Nhật Bản đau đầu nhất, muốn diệt trừ nhất.

Trong tổng hội của bang hội Anh Bang, một bồn tắm tinh khiết theo phong cách của Nhật Bản, một mỹ nữ xinh đẹp đang tắm trong đó, tuổi chừng bốn mươi, lại vẫn duy trì được nét tươi trẻ xuân sắc của các cô thiếu nữ mới đôi mươi.

"Bang chủ, Trúc Hạ sứ giả cầu kiến." Một nữ tỳ hầu hạ giúp nàng tắm nhìn nàng thông báo.

"Gọi hắn tiến vào."

"Dạ"

Trong chốc lát, một gã dung mạo tựa như Phan An, mỹ nam tử Trúc Hạ bước vào cách bồn tắm của nàng hướng nàng vấn an. "Bang chủ, ngài gần đây vẫn khỏe."

"Trúc Hạ, nhiều ngày không gặp, nghe nói anh gần đây thường ra vào khách sạn, mê đắm một cô gái phong trần, có chuyện này không?"

"Bang chủ, đừng nghe người ta nói bậy, tôi là vợ vàng giúp người tuần tra khắp các nơi của bang hội, nhìn xem có thuộc hạ nào có gan muốn làm chuyện điên rồ gì hay không? Khách sạn tôi có đi qua, nhưng là giám sát bình thường, ngài đừng bao giờ tin lời gièm pha của kẻ khác."

"Nếu muốn người không biết, trừ phi mình đừng làm, ai lại nhảm chán như vậy để nói chuyện của anh!" Giọng điệu ghen tức của nàng như cổ nén giận

Trúc Hạ Anh là một trong chín tên đại tướng của nàng, đồng thời cũng vì sự tuần dật của hắn được nàng sủng ái nhất, mỗi khi đêm dài yên tĩnh, Trúc Hạ Anh là bạn chôn phòng the của nàng, chuyện này tất cả mọi người trong bang hội đều biết.

Trúc Hạ Anh dùng thanh âm từ tốn trấn an nói: "Người khác không tin tôi cũng được, bang chủ nếu không tin, tôi mấy ngày nay vất vả ở trên phố điều tra

tin tức cũng đã uống phí ." Hân giả vờ thờ dài thật sâu .

"Nga? Có tin tức gì?" Nàng nhin không được tò mò hỏi.

"Là có tin từ cơ quan phía Đài Loan."

Thần Điền Cơ mị nhãn sáng ngời, nhắc tay ý bảo mọi người lui ra, mềm mại ra lệnh."Anh, anh vào đây."

"Đa"

Trúc Hạ Anh y lệnh bước đến gần bồn tắm giúp nàng đứng lên, hai mắt thẳng ngoác ngoác nhìn chăm chăm vào thân thể lỏa lồ của nàng. Thần Điền Cơ cũng không kiêng dè địa đứng lên, phủ thêm áo tắm ngồi ở một bên, hỏi: "Có tin tức gì, nói nghe thử một chút."

"Có người đang điều tra Anh Bang, thù đoạn vô cùng cao minh, tư liệu của Cung Bản Kiện cùng Đài Loan đáp login đã rơi vào trong tay của đối phương."

Thần Điền Cơ mị nhãn nhú lại, sắc mặt tối sầm.

"Cung Bản người này thành sự thì không được, bại sự có thừa, bị hình cảnh bắt được thì không nói, cư nhiên còn để lại chứng cứ để cho người khác điều tra! Đối phương là ai?"

"Trình thám tử Đài Loan tới, tên là Trầm Nhược Băng. Nghe nói Cung Bản sở dĩ sa lưới, là bởi vì có cô ta nhúng tay vào."

"Nga? Một nữ trình thám nho nhỏ có lớn chuyện đến như vậy không."

"Không chỉ như thế, nghe nói —— cô ta vô cùng xinh đẹp."

Thần Điền Cơ ngao nghể liếc mắt hân một cái, không hồn giận cảnh cáo."Lại có đầu óc đen tối? Cẩn thận tôi thiên anh!"

"Ngài cam lòng sao không?"

Tay hân bắt đầu lún sâu vào trong áo tắm của nàng, làm cho nàng một tiếng, nháy mắt đôi mắt trở nên mơ màng hồn dỗi kháng nghị."Chết —— cùng!"

"Tôi cũng rất muốn chết cùng em."

Trúc Hạ Anh lột áo tắm của nàng ra, tận tình hầu hạ thỏa mãn của nàng.

"Anh. . . . . Hãy phái một người. . . . . Thu thập tin tức. . . . . Nữ trình thám. . . . . A. . . . ." Nàng thờ phỉ phò, hưởng thụ Trúc Hạ đốt hỏa lên da thịt của nàng.

"Yên tâm, việc này giao cho tôi làm đi, tôi đã nghĩ ra một kế sách."

"Anh là người đáng tin nhất của tôi."

"Đó là đương nhiên!"

Kế tiếp chỉ nghe những tiếng rên rỉ vang vọng, tràn ngập khắp phòng tắm.

Ở một khách sạn "Tuyết Chi Hạc Liệu " là một trong những chỗ kinh doanh của bang hội Anh Bang, kì thực là vô ngoài để hắc đạo Anh Bang làm nơi giao dịch.

Một vị lao công già yếu đang cầm chổi và khăn lau, một gian một gian lại lau sạch các hàng ghế, khách ra vào tòa khách sạn này toàn là những nhân vật cao cấp, không ai rảnh rỗi đi chú ý lão lao công già này.

Nhưng ai cũng không nghĩ tới, lão lao công lưng còng xấu xí này chính là Trầm Nhược Băng giả trang, khi nàng nhận được điện báo đêm nay Anh Bang sẽ gặp gỡ một người khách mới đến từ Đài Loan, liền dịch dung thành một lão già lao công trà trộn tiền vào, dùng hệ thống nghe lén, nghe được cuộc đối thoại ở bên trong.

"Thời gian giao dịch và phương thức liên lạc đều bắt đầu tại đây.

Trúc Hạ Anh đem một phần bạch phiến giao cho đối phương —— Nanh sói đến từ Đài Loan và năm người khác đi cùng.

"Cảm tạ Thần Điền bang chủ đã dành ưu ái." Đối phương nhận lấy lúc sau, lấy ra hai cái cặp da lớn. "Một phần này nhờ ngài giúp dâng cho Thần Điền bang chủ làm lễ mọn, phần khác là tặng cho Trúc Hạ tiên sinh cùng các vị đại ca ."

Cặp vừa mở ra, những sấp đồ la dày đặc xếp ngay ngắn hiện ra trước mắt.

Trúc Hạ Anh mân ý cười, vừa lòng nói: "Các cũng thật biết nhìn xa trông rộng, hiểu được tặng ‘ đại lễ ’ nịnh bợ, chỉ cần các anh hảo hảo ‘ bán bột mì ’(

bạch phiến thuật ngữ ) ta bảo đảm nguồn lợi của các anh sẽ dồi dào không dứt. Nhưng là —— cũng đừng bao giờ giống như Mục Phong Cường làm đổ vỡ chuyện buôn bán, sẽ có kết cục giống như hấn a!"

Ai cũng đều biết Thanh Long Bang Mục Phong Cường cũng vì để lộ tin tức của bạch phiến và bị tóm gọn. Hơn nữa còn liên lụy Cung Bản Kiện, khiến cho Anh Bang tổn thất một vị đại tướng còn bị phía trung ương hình cảnh Đài Loan gắt gao điều tra, cuối cùng phải chết một cách thảm khốc kì lạ trong nhà ngục.

Tuy rằng Đài Loan cảnh sát chưa tra ra chứng cứ xác thực, nhưng mọi người trong lòng đều biết, vụ án giết người này là do bang hội Nhật Bản ra tay để tránh để lộ bí mật mà giết người diệt khẩu.

Trong lời nói của Trúc Hạ Anh hàm chứa cảnh cáo làm cho đối phương lông tơ không khỏi dựng đứng, thẳng hướng hấn cam đoan nhất định làm việc cẩn thận , tuyệt không xảy ra sai lầm gì .

Tiếp theo đoàn người uống rượu cụng ly, chúc mừng bước đầu giao dịch thành lập.

"Nói cho mụ mụ Tang, tìm mấy em gái nhan sắc xinh đẹp đến bồi mọi người." Trúc Hạ Anh mệnh lệnh nói.

"Dạ" nữ phục vụ sinh canh giữ ở một bên y lệnh rời đi.

Vừa nghe sẽ có nữ nhân đến giúp vui, các nam nhân không khỏi tâm thần nhộn nhạo, trong cơ thể rục rịch.

"Nghe nói phụ nữ Nhật Bản bề ngoài diễm lệ, nhưng phần bên trong lại làm cho các gã đàn ông tiêu xác mất hồn."

"Những phụ nữ của chúng tôi, công phu hầu hạ đàn ông là số một, cũng nên để cho các anh ném trái kiến thức một chút."

Nói xong liền có năm người phụ nữ tiến vào, lập tức giống như những con rắn uốn lượn vào trong lòng ngực của đám người nanh sói, mỗi người đều mềm mại liếc mắt đưa tình, lời nói mềm mại yếu điệu, từng tư thế ngấm sâu vào lục phủ ngũ tạng khiến bọn họ thiếu chút nữa mất hồn.

Trúc Hạ Anh nhếch lên một nụ cười tà mị, ra mệnh lệnh."Chuẩn bị năm phòng, để cho các vị đại gia đây được sáng khoái."

Vì thế bọn Nanh Sói cùng nhóm thuộc hạ khoái trá ôm lấy nữ nhân của mình rời khỏi, vội vàng địa đi hưởng thụ cá nước thân mật.

"Có động tĩnh... gì lạ không?" Trúc Hạ Anh hỏi bọn thuộc hạ phụ trách an toàn chung quanh.

"Tất cả đều thuận lợi, đều ở trong tầm kiểm soát."

"Thông báo với mọi người tiếp tục đề phòng, cẩn thận kiểm tra tất cả mọi phần tử đáng nghi, đêm nay những người giao dịch và tất cả tư liệu nhất định không thể để lọt vào tay bọn trịnh thám kia được."

"Dạ!"

Nói mới nói xong, đột nhiên Nanh Sói tên cầm đầu và một gã nam tử chạy ngã xiêu vẹo mà vào, hô to : "Trúc, Trúc Hạ tiên sinh! Nguy rồi!"

"Xảy ra chuyện gì!"

"Bạch phiến, bạch phiến không thấy ."

"Sao lại thế này?" Gương mặt của Trúc Hạ Anh vốn tuấn mỹ lập tức biến thành đáng sợ thất sắc.

"Bạch phiến tôi vẫn mang ở trên người, chỉ có lúc làm chuyện kia mới tạm thời buông tay, nhưng ánh mắt của tôi vẫn không rời khỏi cái cặp da, căn bản không có khả năng mất được! Có khi nào ở chỗ của tiên sinh có nội gián hay không? Hấn nghĩ muốn đem trách nhiệm này giao hoàn toàn cho Trúc Hạ.

Người phụ nữ đang hầu hạ Nanh Sói cũng bị dẫn theo tiến vào.

"Trúc Hạ tiên sinh. . . ." Nữ nhân sợ hãi quỳ xuống .

Trúc Hạ Anh không lưu tình chút nào quăng cho cô ta một cái tát thật mạnh, ở trên mặt cô ả phút chốc bị sưng đỏ lưu lại dấu tay, bên môi rỉ máu đỏ tươi chính là im lặng thừa nhận, mọi người đều kinh sợ trước cơn giận dữ của Trúc Hạ mà không ai dám lên tiếng.

"Ta đã huấn luyện người như thế nào, lại dám để mất bạch phiến!"

Thì ra tất cả đám nữ nhân này đều đã trải qua huấn luyện tình dục, chứ không phải là kĩ nữ bình thường, đám Nanh Sói âm thầm kinh ngạc không thôi.

"Thuộc hạ thật sự không biết bạch phiến tại sao lại không cánh mà bay, vẫn không có người xâm nhập phòng, ngoại trừ. . . ." Nàng giống đột nhiên xúc động giống như vừa chợt hiểu, nói: "Ngoài một lão giúp việc có đi vào một lần."

Trầm Nhược Băng? Ngay lập tức cái tên này hiện lên trong đầu của Trúc Hạ Anh, mọi người đều đồn đãi người phụ nữ này tinh thông thuật dịch dung. Một gã lao công già cơ bản không thể nào tránh được sự truy xét cặn kẽ của đám thuộc hạ dày dặc kia, cơ hồ là không có khả năng! Trừ phi lão già kia

là Trầm Nhược Bắg giả dạng!

Đôi môi hắnh nhếch lên một góc thành một ý cười, thì thầnh truyền lệnh xuống khắp mọi nơi. “Báo động với tất cả mọi người giám sát chặt chẽ tất cả cửa ra vào, bắt lấy tất cả những lão giả, một người cũng không buông tha. Báo mọi người chú ý kĩ, lão giả này là một cô gái giả dạng, đừng xem thường võ công của đối phương, nhớ kỹ! Ta muốn sống.”

Trên hành lang ồn ào xôn xao, làm cho Nhược Bắg cảnh giác chuyện có thể bại lộ, đối phương dường như đã phát hiện ra bạch phiến đã mất.

Nàng thay bộ đồ lão giả lao công ra, sửa cách ăn mặc thành những kĩ nữ, đem bộ đồ vừa thay giấu vào tủ đựng chén, sau đó mặc vào mình bộ ki-mô-nô đi ra ngoài, thừa cơ hội bước đến đỡ lấy một vị khách nam đang say mềm, đỡ hắnh đi về hướng cửa.

"Mỹ. . . . . Mỹ nhân, lại lấy. . . . . Rượu đến. . . . . Ta còn muốn. . . . . Uống. . . . ." Mùi rượu nặnh nồng của người khách nói vào bên tay của Nhược Bắg

Nàng dùng tiếng Nhật lưu loát bịa chuyện.

“Khách nhân, chúng ta đến nhà khác uống tiếp, ngài vừa rồi đã nói muốn dẫn tôi đi ra ngoài hưởng gió mát, cần phải giữ lời nha!”

"Cáp. . . . . Không có hỏi. . . . . Đi! Hiện tại liền. . . . . Đi!"

Hắnh! Không nghĩ tới chuyện lại có thể thuận lợi như vậy, Nhược Bắg nhanh chóng đỡ lấy vị khách say mềm kia bước xuống đường, nghĩ thắnh may mà hắnh lúc này say thật chỉ cần bước được lên xe sẽ an toàn.

"Đứng lại!"

Một tiếng khiển trách ngăn bước chân của bọn họ lại, cũng làm cho Nhược Bắg cảm thấy kinh ngạc, tâm lại đề cao cảnh giác.

Lập tức ba mươi mấy tên mặt mang kính rắnh, mặc trang phục toàn một màu đen, vung tay thủ thế vây quanh bọn họ. Tám phía đều bất động thanh sắc đắnh độ, vừa nhìn thấy đã biết mỗi người bọn họ đều là cao thủ được chuẩn luyện nghiêm ngặt.

Không thể tưởng được nơi này lại được phòng bị nghiêm ngặt như thế, đại chí đại điều ! Tại sao lại bị phát hiện a?

Tiếp theo, nàng thấy đám cao thủ kia nhùng ra một khoảng trống, bọn cao thủ kia cung kính vây quanh một tên khí độ thắnh trầm đang tiến lên phía trước, ánh mắt lợi hại của hắnh, nhìn nàng từ trên xuống dưới .,

"Tiểu thư, đem bạch phiến giao ra đây."

"Thực xin lỗi, tôi không biết các anh đang nói cái gì, vị khách này muốn uống rượu, tôi đang muốn đừu hắnh lên xe!"

Trong đó một gã nam tử quát: "Đừng giả vờ ! Cô cư nhiên không biết Trúc Hạ tiên sinh, quả nhiên là nghệ kĩ giả dạng.

Thì ra tên này là một trong chín tên đại tướng dưới tay của Thần Điền Cơ – Trúc Hạ Anh! Nàng phát hiện tình thế nguy hiểm, xem ra thân phận đã bại lộ.

"Mau đem bạch phiến ngoan ngoắnh giao ra đây bỏ tay đầu hàng, nếu ta cao hứng nói không chừng còn có khả năng tha chết cho cô." Hắnh chậm rãi uy hiếp, không vội mà bắt nàng.

"Cái gì bạch phiến? Các anh tìm lầm người rồi."

Trúc Hạ Anh lấy ra một cái nhỏ truy tung khí, khề cười nói: "Thuật dịch dung của các hạ đích quả nhiên cao minh, cô là Trầnh Nhược Bắg à, trước thì giả dạng làm một lão giả phụ trách quét dọn, bây giờ lại hóa trang thành một nghệ kĩ xinh đẹp, thật sự là làm cho ta mở rộng tầm nhìn. Nếu không phải trước đó ở bạch phiến ta đã bỏ sẵn một máy phát tín hiệu mini, nếu không chỉ e là giờ này chúng ta còn đang truy tìm, vĩnh viễn cũng sẽ khoồg tìm được cô."

Trong mắt của Nhược Bắg thoắnh lên vẻ hoảng sợ, thì ra trong gói bạch phiến kia, có giấu máy phát tín hiệu, nhưng mà, tại sao nàng lại không phát hiện ra được? Nếu vẫn mang theo gói bạch phiến trên người, cho dù chạy ra khỏi chỗ này, bọn họ cũng có thể lập tức theo tín hiệu mà đừu theo. Thực không xong! Nàng rất khinh địch !

"Bắt lấy cô ta!" Trúc Hạ Anh hạ lệnh, mọi người lập tức ủa lên.

"Muốn bắt được ta còn sớm a!"

Nàng rất nhanh chóng phóng ra lựu đắnh khói ma thuật, thoắnh chốc tiếng súng nổi lên, sương khói tràn ngập.

Đội sương khói tan đi lúc sau, bọn họ mới phát hiện họ đã bắt nhầm tên tửu quỹ say khướt kia. Tiếng súng kia là giả, là từ trong quả lựu đắnh khói kia có một loại máy phát âm cực kì nhỏ phát ra tiếng vang như tiếng súng, tạo hắnh loạn cho kẻ địch hoảng sợ. Mà Trầnh Nhược Bắg, sớm đã không thấy bóng người.

Trúc Hạ Anh xanh mét rắnh to: "Mau đừu theo! Ngựng!"

Cởi ra kì-mô-nô của nghệ kĩ, Nhược Băng ngồi trên tắc xi đảo tẩu. Nàng phải lợi dụng thời gian tìm ra máy phát tín hiệu từ gói bạch phiến này,nếu không rất nhanh sẽ bị Trúc Hạ Anh đuổi theo.

Chết tiệt! Loại khoa học kỹ thuật này nàng không hiểu, nếu có Kiều Mã Ly ở đây thì tốt rồi.

Xe đột nhiên dừng lại, là m đầu của nàng thiếu chút nữa đã ngã bật vào lưng ghế dựa phía trước.

"Tại sao lại dừng? Tài xế! Vì sao đột nhiên ——" Tiếng nói bất chợt dừng ở giữa câu,Nhược Băng ghen hống nhìn trần trời ra ngoài cửa sổ xe, thấy gương mặt hồ ly tươi cười của Trúc Hạ Anh rơi vào mi mắt của nàng, xe chung quanh đều bị vây quanh, tài xế xoay người lấy súng chỉ vào nàng.

Thì ra ngay cả tài xế cũng là người của Trúc Hạ Anh , nàng căn bản là thượng kẻ trộm thuyền, lại nhớ đến thì ra đây là địa bàn của hắn.

Trúc Hạ Anh cười đến biến hoá kỳ lạ khó lường, nhẹ giọng ra lệnh."Làm cô ta hôn mê, đưa đến phòng ta."

Không biết bị nắm đến địa phương nào, Nhược Băng từ từ tỉnh lại sau đó, cảm thấy đầu đau muốn nứt ra, đồng thời phát hiện thân thể nàng đang nằm thành hình chữ Trĩnh, hai tay, hai chân bị trói bốn cây trụ ở trên giường .

"Cô tỉnh rồi sao?" Trúc Hạ Anh đang uống hồng rượu ngồi ở trên ghế tà khí nhìn chằm chằm nàng không thể cử động thân thể .

"Đây là làm sao?" Nàng lạnh lùng hỏi.

"Nơi này? Là phòng mà bốn khách sạn dùng để chiêu đãi khách quý hưởng thụ tình thú với nữ nhân."

"Anh muốn thế nào?"

"Đương nhiên là giết cô miễn trừ hậu hoạn."

Nhược Băng thần kỳ trấn định, không có vẻ kinh sợ, đối với lời đe dọa của hắn thờ ơ.

"Lá gan không nhỏ, chết đã đến nơi mặt vẫn không đổi sắc."

"Sợ chết sẽ không đến đây."

Hắn hít mắt đánh giá nàng, người phụ nữ này hoàn toàn không có vẻ gì sợ hãi ,chẳng phải đã mất đi lạc thú thương thức con mồi giẫy dụa trước khi chết sao?

"Không sợ chết? Tốt lắm, ta thích nhất là đùa với loại phụ nữ như thế này."

Trước khi Nhược Băng kịp phản ứng, bá một tiếng,quần áo đã bị hắn xé tan tành,chỉ còn lại trên người bộ đồ lót.

Nàng động dung thất sắc, đối với biểu hiện dâm loạn của Trúc Hạ Anh hoàn toàn cảm thấy ghê tởm. Tại sao lại như thế này, không lẽ nàng đã chọn nhầm tên sắc quỷ, loại đàn ông này trước khi giết phụ nữ, chẳng lẽ thật muốn lãng nhục nữ nhân một phen mới thích thú sao!

"Ác? Đã cảm thấy sợ sao ?"

Hắn lột luôn lớp quần áo che đậy cuối cùng trên thân thể nàng,ánh mắt mê đắm nhìn lướt khắp toàn thân của nàng, dường như hắn muốn nhìn thấy sự sợ hãi của nàng.

Nàng yên lặng thừa nhận sự vũ nhục của Trúc Hạ Anh,không có thét chói tai, không có cầu xin. Không hiểu sao, lúc này, nàng nghĩ đến Hắc Ứng, nếu hắn có mặt ở đây,nhất định sẽ không để cho người đàn ông khác chạm đến nàng!

Giờ này khắc này, nàng thật đúng là chờ mong nhìn thấy hắn!

Nàng nhắm chặt đôi mắt, không muốn nhìn đến gương mặt ghê tởm của Trúc Hạ Anh, nhưng ngoài dự đoán của nàng, không có hai bàn tay ghê tởm của hắn sờ loạn trên người nàng, chỉ cảm thấy những giọt lạnh băng như nước mưa đang nhỏ giọt trên bụng nàng.

Nhược Băng chậm rãi mở mắt ra, hình ảnh rơi vào đáy mắt của nàng làm nàng kinh ngạc không thôi, nói không nên lời.

Một dòng máu đỏ tươi từ giữa mi tâm của Trúc Hạ Anh đang chảy thành dòng rơi xuống bụng của nàng.Ngay sau đó hai mắt của hắn lại liên tục bị bắn xuyên qua, một bàn tay to nắm lấy đầu hắn giống như rác rưởi đẩy sang một bên.Không có giẫy dụa, không có kêu la, Trúc Hạ Anh chết ở khẩu súng giảm thanh của Hắc Ứng.

"Ngoài anh ra, những tên đàn ông nào nhìn thấy thân thể của em, đều bị bắn xuyên qua tròng mắt."

Nhược Băng khiếp sợ nhìn thẳng Hắc Ứng, hắn thật sự đến đây! Là kinh tâm động phách như vậy, làm cho nàng đã quên chính mình vẫn trần như nhộng.

Mãi cho đến khi NHược Băng hoàn hồn, thì đã nằm trong vòng ôm ấp của Hắc Ứng, hắn ôm nàng dưới áo khoác màu đen rộng thùng thình, mãi đến khi



cách xa địa bàn của Anh Bang hơn mười dặm (1 dặm ~ 1,6km).

"Anh giết Trúc Hạ Anh!" Nàng rút cục thanh tinh, cầm lấy áo hắn hỏi.

"Người nghĩ muốn xâm phạm người phụ nữ của anh, giết không tha!"

"Anh không nên giết hắn, tại sao không đánh bất tỉnh hắn là tốt rồi?"

Cánh tay đang ôm nàng đột nhiên căng thẳng, ánh mắt hắn nguy hiểm, giọng nói đầy vẻ uy hiếp. "Em luyện tiếu hắn?"

"Không phải vấn đề này! Anh cũng biết, Trúc Hạ Anh là đại tướng mà Thần Điện Cơ sủng ái nhất, anh giết hắn, cũng đồng nghĩa với đối chọi với tất cả bang hội Anh Bang, bọn họ sẽ không bỏ qua cho anh!"

"Em lo lắng cho anh?" Thấy ánh mắt của nàng chuyển sang nóng cháy.

"Nào có!" Nàng cảnh giác trừng hắn, chán ghét đôi mắt thăm dò thâm thúy của hắn.

"Một khi đã như vậy, tại sao phải khản trương?"

"Vì anh cứu tôi một mạng, nên tôi cảnh cáo anh thôi!"

"Nói dối!"

Hắn mãnh liệt kéo lấy cái gáy của nàng lên gần hắn, hạ xuống một nụ hôn nóng bỏng.

Hắn luôn như thế bá đạo mà kiên quyết, nụ hôn của hắn đầy chiếm hữu, nhưng cũng dần dần trêu chọc được sự nhiệt tình của nàng, nụ hôn này! Hoàn toàn không giống với nụ hôn của Bạch Thiệu Phàm.

Lúc Thiệu Phàm hôn nàng, chỉ có cảm giác kinh ngạc; mà khi Hắc Ưng hôn, lại có thể làm sống dậy tình cảm của nàng, cảm nhận được sự kích động mất hồn, cả thân mình dần dần hòa tan. . . . .

"Không được!" Nàng cố gắng lấy lại tinh thần.

Đây bên ngoài bãi cỏ nha! Hắn cứ nhiên nghĩ muốn ở trong này muốn nàng!

"Anh nói rồi, em không được từ chối anh!"

"Không! Please, không cần ở trong này!" Nàng che lại phần áo đã bị hắn cởi ra phần nửa, trên mặt tràn đầy ngượng ngùng.

"Sao rồi, thẹn thùng?" Giọng nói hắn đầy vẻ đùa cợt.

Nàng nhếch đôi môi không nói, trên mặt ửng hồng tiết lộ nàng giờ phút này vô cùng ngượng ngùng, là khó được như vậy, lại say mê người chết người như vậy. Đây là lần đầu tiên nàng không có quật cường giãy dụa, nhưng là vẻ ần nhẫn ủy khuất này đã làm lay động tâm tư của hắn.

Ánh mắt Hắc Ưng trở nên mãnh liệt mà thâm trầm, làm người khác ngoài ý muốn, hắn đình chỉ động tác, giúp nàng mặc áo, dùng áo khoác bao nàng lại ôm sát vào trong ngực.

Nàng kinh ngạc vì hắn bỗng dừng đồng ý dừng lại, đôi tay hắn ở sau lưng nàng nhẹ nhàng ve vuốt, như vừa thương tiếc vừa trấn an. Sự ôn nhu như vậy làm cho tim nàng đập thình thịch, giống như một con cừu nhỏ, im lặng thuận theo, tựa vào trong lòng ngực của hắn.

Cảm giác kỳ diệu gần bó hai người, trầm mặc không tiếng động càng hơn dùng những lời nói hoa mỹ để diễn đạt, là trân quý mà rung động như vậy, nàng để mặc cho đôi tay to lớn của hắn ôm sát nàng, tâm thần có chút hoảng hốt, không biết bắt đầu từ khi nào, nàng lại đối với bờ ngực này nổi lên cảm giác không muốn xa rời. ....

Tin tức Trúc Hạ Anh đã chết truyền đến trong tai của Thần Điện Cơ, cô ta giống như nổi điên hét lớn thất thanh. Bọn thuộc hạ Anh Bang không ai dám lên an ủi, sự phẫn nộ của cô ta làm cho cô ta phát điên tiện tay chém vào tên thuộc hạ đến báo cáo tin dữ, máu tươi còn tuôn lênh láng vô cùng thê thảm.

Qua đi, cô ta dị thường bình tĩnh, hai mắt tơ máu che kín, lạnh lùng ra mệnh lệnh. "Truyền lệnh xuống cho tất cả thuộc hạ Anh Bang, chẳng phân biệt giai cấp nam nữ, chỉ cần ai có thể lấy được đầu của Hắc Ưng đến gặp ta, tiền thưởng một ngàn vạn, địa vị được tăng ngay năm cấp."

Mệnh lệnh vừa ra, chín bang hội lớn nhỏ của Anh Bang toàn bộ điều động mọi người ra tay, ngay cả bảy tên đại tướng công phu cao thâm cũng đồng loạt xuất động, không chỉ vì tiền thưởng hấp dẫn người. Mà là những thù hận của bang hội này đều là những thuộc hạ tận trung đến chết, giống như Ninja thời đại Chiến quốc, cống hiến cho quân chủ không tiếc mạng sống, đồng thể sống chết sẽ hạ sát Hắc Ưng.

Tin tức bang hội Anh Bang truy sát Hắc Ưng được tung ra, Nhược Băng nhìn không được lo lắng cho hắn, đáng giận nhất là người đàn ông trước mắt này lại không thêm để ý, một chút cũng không thấy có phản ứng, ngược lại còn nhàn hạ tán tỉnh nàng.

Nhược Băng rút cục nhìn không được hỏi: "Anh không định trốn sao? Người của Anh Bang sớm hay muộn sẽ tìm tới đây."

"Chạy trốn? Từ trước đến nay chỉ có anh đuổi giết mục tiêu, chứ không có chuyện anh phải chạy trốn."

Tay phải của hắn ôm cái eo nhỏ của nàng, tay trái thường thức mái tóc của nàng, hưởng thụ từ sợi tóc bay tới từng trận hương thơm ngát.

Nhược Băng cố đè nén sự vội vàng xao động trong lòng, bình tĩnh nói: “Bây tên đại tướng của Anh Bang toàn bộ xuất động, định hợp tác lại để đối phó với anh. Cho dù có giỏi đến như thế nào, một mình anh chung quy cũng không thể đấu lại thiên quân vạn mã."

"Phương pháp nghênh chiến địch nhân có rất nhiều, sẽ đối phó thiên quân vạn mã, đương nhiên mỗi người có cách đánh bại khác nhau."

"Thủ hạ của Thần Điện Cơ có thể nói là có mặt khắp đất nước, anh làm sao có thể giết sạch hết? Huống chi bọn họ đều là trải qua huấn luyện nghiêm khắc, tất cả đều là điện cuồng không sợ chết, cho dù hy sinh tánh mạng không hoàn thành nhiệm vụ là không thể được."

Hắn vẫn là một mặt không thêm đề ý tươi cười, phun ra những lời nói tràn đầy vẻ cao ngạo không ai bì kịp.

“Trong từ điển của anh không có từ ‘trốn’, nếu muốn giữ được tánh mạng, cách tốt nhất là tiêu diệt kẻ thù.” Ý của hắn đã quá rõ ràng, hắn nhất định sẽ theo chân bọn họ đấu đến cùng.”

Nhược Băng rốt cục thiếu kiên nhẫn gầm nhẹ: "Anh tại sao không chịu trốn đi? Không nên theo chân bọn họ tranh đấu đến kẻ mất người còn như vậy!"

Hắn ngừng đầu, dùng miệng chế nhạo nàng. “Em không phải vẫn luôn mong anh chết sao, như thế này chính là hợp với ý em?”

Nàng tức giận đến ngừng thở, không muốn sẽ cùng hắn nói tiếp, tức giận đứng bật dậy rời khỏi vòng tay ôm ấp của hắn, lại bị hắn dùng lực kéo mạnh trở lại thật nhanh.

"Buông!"

"Dáng vẻ tức giận của em thật đẹp." Hắn mừng rỡ cùng nàng dây dưa.

"Để cho những người đó đem anh đi bầm thây vạn đoạn là được rồi."

"Ha ha! Cho dù phải chết, cũng muốn trước khi chết cùng em!"

Lưỡi của hắn nhanh chóng chiếm miệng của nàng thật nồng nàn. Hắn lưu loát dỡ bỏ lần quần áo của nàng xuống, đôi tay sờ loạn trên da thịt trắng nõn mềm mại của nàng, sự cuồng nhiệt của hắn rất nhanh làm dấy lên ngọn lửa trong cơ thể nàng, giống như thiêu cháy thân thể nàng hầu như không còn!

Nàng giận chính mình tại sao lại nhàn rồi đi lo lắng cho người đàn ông này! Để mặc sự nhiệt tình của hắn đang dần thiêu đốt mình, nàng hòa tan cùng với hắn, rơi vào cõi trầm luân.

Nàng không cần hắn thật sao? Đó là tự lừa dối mình!

Hắc Ưng không thấy .

Giữa trưa tĩnh lại, Nhược Băng nhìn không thấy bóng dáng Hắc Ưng đâu cả, nửa giường bên kia lạnh lẽo, chứng tỏ hắn đã đi thật lâu rồi .

Hắn sẽ đi đâu? Không khỏi bắt đầu nhớ hắn.

Lơ đãng , nàng thoáng nhìn thấy bạch phiến ở trên bàn, Nhược Băng bước lên cầm lấy gói bạch phiến, đây chẳng phải là bạch phiến mà nàng trộm từ chỗ của Trúc Hạ Anh sao? Thì ra Hắc Ưng không chỉ phá hủy bang phái của Trúc Hạ Anh, mà còn giúp nàng đoạt lại bạch phiến.

Muốn bảo toàn được tánh mạng, biện pháp tốt nhất chính là tiêu diệt kẻ thù! Nhược Băng nhớ lại câu nói mà hắn nói tối hôm qua, không khỏi trong lòng chấn động!

Chẳng lẽ hắn thật sự đi tổng bộ của Anh Bang ? Ý tưởng này làm cho nàng sợ hãi, nàng rất nhanh lấy ra một phong thư, đem bạch phiến cất vào phong thư , viết địa chỉ gửi cho cục điều tra của Nhật Bản.

Nhặt lên quần áo tán loạn trên mặt đất, nàng nhất định phải theo xem đến tận cùng, bởi vì, tim của nàng đang đập thật nhanh! Một loại cảm giác không tốt đang trào dâng trong bụng nàng. . . . .

Nhược Băng dịch dung lên vào phạm vi thế lực của Anh Bang, nghe đến tin tức Hắc Ưng và bảy tên đại tướng của Thần Điện Cơ bắn nhau kịch liệt, mấy nhân vật đi đầu nhìn như là đại ca, bàn tán với nhau về bấy rập mà Thần Điện Cơ đã bày ra làm cho Hắc Ưng mắc mưu, sau đó hạ lệnh mọi người dùng toàn lực dồn Hắc Ưng vào kho chứa vũ khí, sau đó dẫn thuốc nổ nổ chết hắn. Kể từ đó, cho dù bản lĩnh của Hắc Ưng có cao đến đâu, cũng không ngăn cản được uy lực của thuốc nổ.

Lòng của Nhược Băng căng thẳng, lập tức bước nhanh hơn đi về phía kho hàng hoang vắng, nàng phải đến để báo cho Hắc Ưng hay, bảo hắn ngàn vạn lần đừng mắc mưu, nếu lỡ thực sự vào kho hàng kia...Úc! Nàng không dám nghĩ tới!

Dự cảm bất an thúc giục đôi chân của nàng bước nhanh hơn, không dám dừng lại một chút, đi nhanh đến mục tiêu.

Nhưng ngay khi nàng vừa mới tiến đến gần nơi đó, vừa lúc truyền đến ầm vang một tiếng nổ mạnh, sức lực cực mạnh công phá làm vỡ nát lòng của nàng! Sẽ không, Hắc Ưng sẽ không có việc gì!! Nàng vẫn còn ôm một tia hy vọng.

Ở hiện trường, đám thuộc hạ của bang hội Anh Bang vây quanh kho chứa vũ khí đã nổ tan tành thành mảnh nhỏ, Thần Điện Cơ hạ lệnh. "Nhất định phải tìm cho được thi thể của hắn, ta muốn thấy xác hắn."

"Dạ!" Thủ hạ ở bốn phương tám hướng lên tiếng trả lời.

Không lâu, bốn người đã lôi ra từ trong đồng đồ nát một thi thể không lành lặn, có kẻ cầm chân có kẻ cầm tay, còn có nửa thân mình. Mãi đến cuối cùng một người lôi ra nửa người trên kéo đến trước mặt Thần Điện Cơ.

Thần Điện Cơ mặt không đổi sắc thưởng thức cái xác máu thịt lẫn lộn kia, đối với thi thể nở một nụ cười lạnh.

"Đây là kết cục mà mày dám chộc đến tao, tất cả những người dám đối nghịch với tao đều chết không toàn thây!" Cô ta cao giọng hạ lệnh. "Đem thi thể đốt! Nhân lúc trước khi cảnh sát tới, rửa sạch hiện trường!"

"Dạ! Bang chủ!"

Nhược Băng ngồi chồm hổm ở một góc, đầu óc của nàng trống rỗng, một nỗi đau đánh sâu vào huyết mạch toàn thân của nàng, một đám mây đen từ đầu ập đến bao phủ lấy nàng, như nàng đang lạc vào một ngọn gió lốc cuồng bạo làm nàng không thể thở được.

Hắn đã chết! Ba chữ này giống như một tia sét đánh thẳng vào ngực của nàng, đẩy nàng rơi thẳng vào đáy vực sâu thăm thẳm.

Anh không chết từ tế được!

Đêm hôm đó, khi nàng gặp Hắc Ưng lần đầu tiên, nàng đã từng nguyện rửa hận như vậy.

Em không phải vẫn luôn mong anh chết, như vậy đã hợp ý em rồi?

Đêm qua về mặt tự nhiên của hắn chế nhạo nàng, mà nói một câu như vậy.

Không phải! Nàng lắc đầu. Nàng căn bản không hy vọng hắn chết!

Vì sao trên mặt lại có nước? Nhược Băng lấy tay vuốt vuốt khuôn mặt, đó là nước mắt! Không biết khi nào nước mắt đã che kín hai gò má.

Nàng rút cục đối chính mình thừa nhận —— nàng yêu hắn!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Trinh Thám Và Sát Thủ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 9

Trở lại Đài Loan, Nhược Băng tự nhốt mình trong nhà. Phần lớn thời gian, nàng luôn nằm ở trên giường ngơ ngác nhìn trần nhà như mất hồn, mai đến khi màn đêm buông xuống mà nặng nề chìm vào giấc ngủ. Đến buổi sáng khi ánh mặt trời lộ dạng nàng tỉnh lại, nàng mới phát hiện chính mình còn sống trên đời.

Thời tiết trời trong nắng ấm như thế, ánh mặt trời vẫn là chói mắt như thế, tiếng chim hót, hương thơm của cỏ hoa, mọi thứ vẫn chưa biến mất. Nhưng là, lòng của nàng đau quá, thần kinh của nàng rối rắm, nỗi đau xót trộn đời ngăn cách cư nhiên như thử thấm vào ruột gan, so với chết còn thống khổ hơn, thống khổ đến mức toàn thân như không còn sức lực, ngay cả sức để rơi lệ cũng không còn.

Tiếng chuông cửa vội vã vang lên, cứ vang mãi làm Nhược Băng rút cuộc đầu hàng ráng ngồi dậy bước ra mở cửa.

"Nhược Băng! Cảm ơn trời đất em không có việc gì, tại sao mấy hôm nay không liên lạc, cũng không điện thoại báo với anh đã trở về? Làm cho anh vội muốn chết, còn tưởng rằng em đã gặp phải vấn đề gì?" Bạch Thiệu Phàm nhìn nàng một lúc lâu, nhẹ nhàng thở ra.

"Em không sao." Nàng bình thản trả lời, về mặt có chút mệt mỏi.

“Em có xem báo không? Chính phủ Nhật Bản đang quy mô lùng bắt bang hội hắc đạo Anh Bang, nghe nói có một người nặc danh, gửi bạch phiến và

các chứng cứ đến cho cục điều tra, đã tạo cơ hội cho cảnh sát Nhật Bản nắm lấy danh sách phần tử Anh Bang không hợp pháp, trong đó có liên can đến bọn Nanh Sói ở Đài Loan, thì ra bọn họ và Anh Bang có mối nối với nhau, cái người nặc danh kia, có phải là em không?" Hấn đem tờ báo để trước mặt nàng.

Nàng nhún vai, âm thầm cười, ngã ngồi ở sofa thượng.

"Người gọi là em, nhưng người lấy được bạch phiến là Hắc Ứng, là anh ấy đưa cho em."

"Hắc Ứng? Tại sao lại như vậy?" Hấn không thể tin. "Anh ấy và em đến Nhật Bản? Giúp em làm tình báo?"

Nàng nở ra nụ cười thống khổ, trong mắt lộ vẻ trống rỗng. Thiệu Phàm ngồi xổm xuống chăm chú nhìn vẻ mặt mất mát của Nhượng Băng, lo lắng hỏi: "Sao lại thế này? Tinh thần em trông có vẻ không tốt lắm, em bị bệnh sao?"

"Anh ấy đã chết."

Bạch Thiệu Phàm giật mình sửng sốt, như chưa hiểu kịp.

"Em nói cái gì? Ai đã chết?"

"Hắc Ứng. . . . . Đã chết. . . . ."

Hấn kinh ngạc không thôi, Nhượng Băng đem những chuyện đã trải qua đại khái thuật lại cho hấn nghe. Bạch Thiệu Phàm cầm tay nàng, nhẹ giọng hỏi: "Em yêu anh ấy?"

Nàng vô lực gật đầu, ngã ra phía sau tựa lưng vào ghế,, thống khổ nói: "Khi anh ấy chết, trong nháy mắt em mới phát hiện ra là em đã yêu anh ấy sâu đậm..."

"Nhượng Băng, em còn có anh. . . . ."

Nàng lắc đầu. "Thiệu Phàm, chúng ta không có khả năng."

"Anh biết. . . . . Anh vĩnh viễn sẽ không thay thế được địa vị của anh ấy ở trong lòng em, nhưng là. . . . . Anh sẽ chờ em."

"Tội gì đâu! Thiệu Phàm."

"Em yên tâm, anh sẽ không làm em phải khó xử thêm đâu, nếu có na một ngày, em lại gặp được người đàn ông trong mộng của em, anh sẽ chúc phúc cho em"

Nhượng Băng áy náy nhìn hấn một hồi lâu, mệt mỏi nói: "Em muôn nghỉ ngơi."

"Được rồi, ngủ một giấc thật ngon, ngày mai anh sẽ đến gặp em."

"Ừm."

Hấn si mê nhìn nàng thật lâu sau, mới lưu luyến không rời mở cửa rồi đi, ra cửa mới đi được vài bước, Tuyết Diễm xuất hiện ở trước mặt chặn đường đi.

"Có việc gì sao?" Hấn hỏi.

"Em cũng sẽ chờ anh." Nàng ưng thuận hứa hẹn.

"Em nghe lén chúng tôi nói chuyện."

Nàng đỏ mặt không nói.

Bạch Thiệu Phàm lướt qua nàng tiếp tục đi, Tuyết Diễm kêu lên: "Em sẽ không buông tay đâu!"

Hấn quay đầu lại, cười đến bất đắc dĩ, đối nàng nói: "Chúng ta đều là những kẻ ngốc trong tình yêu."

Nhượng Băng cầm lên tờ tạp chí dày cộp trên mặt tạp chí bốn phía đều đăng việc cảnh sát Nhật Bản lùng bắt những phần tử của bang hội hắc đạo Anh Bang, đột nhiên, lực chú ý của nàng bị một tiêu đề hấp dẫn——

Thủ Lĩnh chín bang phái Thần Điện Cơ bị ám sát!

Tin tức này như đánh sâu vào óc nàng, nàng đột nhiên có loại cảm giác, cái chết của Thần Điện Cơ không phải tầm thường!

Nàng dường như là nhớ tới điều gì đó, muốn giật bắn cả người lên, nàng bỗng dưng muốn đi đến nơi ở của Hắc Ứng, nói không chừng. . . . . Sẽ có kỳ tích xuất hiện!

Một cỗ động lực giống nước suối tuôn trào làm tăng thêm sức lực cho nàng. Đi đến nơi ở của Hắc Ưng, trong phòng tràn ngập mùi hương của hắn, nằm ở trên giường hắn, Nhược Băng nhớ lại tất cả mọi chuyện hắn đã cùng nàng trải qua. Đôi môi của hắn, lồng ngực ấm áp của hắn, đôi nàng luôn bá đạo mà như vậy . . . . . Ôn nhu.

Cứ như thế, nàng ở nơi đó đợi lại chờ, suốt một tuần, dần dần nàng cũng đã tiếp nhận được sự thật tàn khốc, hắn sẽ không bao giờ xuất hiện một lần nữa, chuyện này thật ăn mòn lòng của nàng, thống khổ mà ruột gan như đứt rời ra từng khúc.

Ban đêm, Nhược Băng như không hồn đi ở trên đường, đi lang thang không có mục đích cố định, giờ phút này tâm tư nàng không còn để ý tới cảnh giác nữa, chưa phát hiện có một người hung tợn trừng mắt nhìn nàng, đôi mắt như tràn ngập hận ý lại lộ ra vẻ âm hiểm đáng sợ!

Vương Thiên Bá đi theo ở phía sau, hoàng thiên không phụ khổ tâm nhân, rốt cục đã để cho hắn tìm được Trầm Nhược Băng rồi, người phụ nữ này ngày đêm hắn đều muốn thủ tiêu, cư nhiên lại để hắn tìm được, hôm nay tuyệt đối sẽ không buông tha nàng!

Nhược Băng vẫn đi tới, dần dần rời xa ánh đèn sáng rực rỡ và đám người ồn ào kia, đi đến cuối đường mới phát hiện phía trước là góc chết, nàng xoay người nghĩ muốn đi trở về, lại ngoài ý muốn phát hiện Vương Thiên Bá đang cầm súng chỉ ngay vào tim nàng.

"Thật sự là oan gia ngõ hẹp, cô cũng sẽ có một ngày rơi vào trong tay của tôi ." Hắn cười quỷ dị, thân thể run run dữ tợn.

Nhược Băng cảnh giác nhìn trừng trừng hắn, mấy ngày nay tinh thần không được tốt, trên người căn bản không mang vũ khí gì, nơi này dân cư rất thưa thớt, hơn nữa mấy ngày liền ngủ không đủ giấc, và lại cũng không ăn uống gì được nhiều, thật sự không có sức lực để đối phó với tên Vương Thiên Bá này, tình huống này đối với nàng phi thường bất lợi.

"Muốn giết tôi?"

"Không tồi! Tôi hôm nay không giết cô là không thể! Người đàn bà dễ tính này, ta đã mời nhiều sát thủ đến giết cô như vậy, đều giết không được cô, ngay cả Hắc Ưng cũng không thể giết cô! Ta cứ ám ảnh nếu cô không chết, lòng ta ngày đêm xót xa không an, thế phải tự tay ta làm thịt người hoàng thiên không phụ khổ tâm nhân, rốt cục để cho ta chờ đến ngày này, cô chịu chết đi!"

"Vương Thiên Bá, giết tôi, anh cũng khó trốn lưới pháp luật."

Hắn cuồng tiếu nói: "Nơi này bốn bề vắng lặng, ai sẽ biết tôi giết cô? Mạng của cô hiện tại ở trong tay tôi, ta muốn đánh cho cô một trận như từ, chậm rãi tra tấn người đến chết!"

"Tốt, vậy anh nổ súng đi! Nếu anh cho rằng giết tôi rồi còn có thể bình an vô sự, vậy mười phần sai ! Nếu anh không sợ Hắc Ưng đuổi giết, liền nổ súng đi!" Nàng dĩ thường bình tĩnh, không muốn sống bạo gan đánh cược một ván, một bên lửa gạt hắn, mặc cho hắn có tin tưởng không! Bởi vì, nàng cái gì cũng không để ý !

"Buồn cười! Hắc Ưng đuổi giết tôi? Chắc là người đàn bà điên này sợ tới mức thần kinh thác loạn ! Hắc Ưng sát thủ là tôi bỏ tiền ra mướn hắn giết cô, tôi giết cô chẳng qua như hắn đánh rắm một cái?"

Nàng nở ra nụ cười sáng rực rỡ nhưng lạnh lùng, bước lên phía trước tiến gần miệng khẩu súng của hắn, không hề kiêng kỵ nói: "Tôi đã là người phụ nữ của anh ấy, nếu anh giết tôi, Hắc Ưng tất nhiên dù chân trời góc biển cũng sẽ đuổi giết anh, mà anh phải ngày ngày đêm đêm trốn tránh sự đuổi giết của anh ấy, suốt ngày ăn không ngon, ngủ không yên, mọi lúc đều lo lắng đề phòng cho sinh mạng chính mình khó giữ được. Nếu không sợ lời tôi nói liền nổ súng đi!"

Vương Thiên Bá mặt xanh mét , kêu lên: "Cô nghĩ rằng tôi và cô sẽ tin tưởng chuyện ma quỷ của cô sao! Tôi sẽ giết cô!"

Hắn kích động lấy họng súng để ở mi tâm của nàng, Nhược Băng thản nhiên đôi mắt nhìn hắn không hề chớp một cái, mãi đến khi thấy Vương Thiên Bá đỏ mồ hôi lạnh.

Đột ngột. một câu lãnh khốc giọng nói trầm thấp từ phía sau lưng Nhược Băng truyền đến. "Anh dám nổ súng thử xem."

Vương Thiên Bá giống như gặp quỷ sợ tới mức rút lui vài bước, mũi súng vẫn là chỉ vào Nhược Băng, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng kinh hoàng nhìn về phía người mới đến. "Hắc. . . . . Hắc Ưg!"

"Tiền tôi sẽ trả lại cho anh, giao dịch của chúng ta hủy bỏ."

"Hủy bỏ? Anh, anh. . . . . Cô . . . . ."

"Cô ấy là người phụ nữ của tôi, từ giờ trở đi, tôi muốn anh vĩnh viễn biến mất ở trước mặt của cô ấy, tôi đếm tới ba, nếu anh còn nằm trong phạm vi tầm mắt của tôi, tôi liền đánh gãy tứ chi và hai mắt của anh."

Ánh mặt lợi hại của hắn lạnh lẽo, trừng nhìn hắn run rẩy Vương Thiên Bá biết hắn sẽ nói được làm được.

"Tôi . . . . . Tôi lập tức đi ngay!" Hắn sợ tới mức té, hiện tại giữ mạng là quan trọng hơn, dùng hết tất cả các sức lực kéo kê thân hình béo ụt ịt, lấy tốc độ trăm mét nhanh chóng biến mất trước mặt hai người bọn họ.

Nhược Băng chậm rãi xoay người nhìn về phía sau lưng, lòng của nàng giống như sắp nhảy ra.

Không có khả năng! Hắn không có khả năng còn sống!

Đến khi đôi mắt của nàng chạm vào gương mặt quen thuộc tuần khốc kia, lại thấy khóe miệng lạnh lùng kia mỉm cười.

Quả thật là hắn! Khí chất thần bí phát ra từ người hắn, người đàn ông có phong cách vương giả kia, và đôi mắt mê hoặc lòng người đang khóa chặt nàng.

Nhược Băng không có phản ứng buồn hay vui, nửa tháng này đã gây sức ép thất thần, cơ hồ đã hao hết tinh lực của nàng, đã không biết nên có phản ứng gì, chỉ là ngơ ngác nhìn hắn, mãi đến khi Hắc Ưng đi vào trước mắt nàng, đôi bàn tay to dày ấm áp xoa xoa lên hai gò má lạnh như băng của nàng, lòng bàn tay truyền đến độ ấm, chứng thật hắn trước mắt là chân thật.

"Xin chào, em có sao không?" Giọng nói vẫn là trầm ấm mạnh mẽ.

"Anh không chết?"

"Muốn anh chết không dễ dàng như vậy."

"Nhưng mà, chính mắt em thấy anh đã bị nổ tan xác, mà thi thể kia. . . . ."

"Đó là kẻ di hoa tiếp mộc chi, anh đã đoán trước mưu kế của bọn chúng, nếu không trong kế tựu kế, làm sao có thể để cho Thần Điền Cơ lợi lòng đề phòng mà giết chết ả ta?"

Tim nàng vẫn là đập mạnh và loạn nhịp thất thần đa nhìn hắn, không thể tin được hai mắt của mình.

"Thực có lỗi, nguyên rủa của em là vô dụng, nhìn về mặt tiêu tụy của em, xem ra việc anh không chết đã phá tan nguyện vọng trong lòng em."

"Không phải. . . . . Không phải, em. . . . ."

Một giọt nước mắt to tròn không nghe lời chảy xuống khuôn mặt trắng như ngọc không tỳ vết của nàng, cả kinh trước phản ứng yếu đuối tiết lộ cảm tình của mình, nàng muốn né ra!

Hắc Ưng làm sao có thể buông tha nàng, hắn ôm lấy Nhược Băng, đôi mắt nhìn chăm chú vào gương mặt của nàng, muốn xem cẩn thận, nàng cư nhiên rơi lệ! Vì hắn?

"Tại sao khóc?" Hắn ép hỏi.

"Không biết."

"Em yêu anh phải không?"

"Không có!"

"Không có?" Hắn gạt lấy nước mắt của nàng."Đây là chứng có."

"Nói bậy! Buông!"

"Nếu không phải yêu anh, vì sao phải trốn? Vì sao không dám đối mặt với anh?"

"Em không muốn nhìn thấy anh."

Hắn nhanh chóng ôm trong lòng ngực, ở nàng bên tai nhẹ giọng nói nhỏ."Nói dối."

Đêm này, hắn dùng sự nhu tình kinh người yêu nàng, không hề bá đạo, mà là che chở thương tiếc, mang theo nóng cháy cùng cuồng dã, thâm tình của hắn mệnh mạng như biển rộng bao trọn lấy nàng. Một lần, lại một lần, hắn dùng tất cả mọi cảm tình của hắn yêu nàng, càng không ngừng đòi hỏi khiêu khích sự nhiệt tình của nàng.

Lòng của nàng thiêu đốt theo hắn, trong cơ thể nàng lần lượt những cảm xúc thăng hoa. Vòng tay ôm ấp của hắn, nụ hôn của hắn, cùng với những cảm xúc mà hắn khơi gợi lên ở nàng, đã làm nàng không còn suy nghĩ gì được nữa, mặc cho hắn mang theo chính mình nhanh chóng đi về tận chân trời. . . . .

Ngày mới sáng rực rỡ, Nhược Băng giống như vừa tỉnh lại từ trong giấc mộng, nàng quay đầu nhìn về phía bên cạnh, đôi cánh tay rắn chắc của Hắc Ưng vẫn còn đang ôm choàng lấy nàng, hơi thở đều đều, như vậy rõ ràng, nàng không phải nằm mộng, hắn thật sự ở bên cạnh nàng.

Trộm nhìn nét mặt hắn đang ngủ trong giấc ngủ say nhìn hắn thật bình an, hơi thở không có một tia nguy hiểm, nàng vô cùng yêu nét mặt này của hắn, Nhược Băng nhìn chăm chăm vào hắn không thể rời mắt đi được, luyến tiếc đừng mở mắt.

"Rất tuần tú đúng hay không?"

"Ừm, rất tuần tú. . . . ." Dĩ? Ai đang nói chuyện?

Hắc Ứng mở mắt ra nhìn nàng, trong đôi mắt lóe lên ánh giao hoạt nở một nụ cười buồn bã.

Nàng khẽ gọi: "Thì ra anh đã thức!"

"Vì muốn cho em cảnh đẹp ý vui, nên anh giả vờ ngủ say, , như thế nào? Rốt cục phát hiện ra anh rất tuần tú đi!"

"Ngông cuồng!"

Nàng giờ tay đánh hắc, lại bị hắc bắt lấy bàn tay nhỏ nhắn của nàng, cùng năm ngón tay của nàng đan sát vào nhau, đưa lên môi hôn nhẹ.

Nhược Băng cũng nhìn thẳng hắc, không hề trốn tránh ánh mắt của hắc, nhìn thẳng vào tình cảm của mình.

"Hắc Ứng. . . . ."

"Gọi tên của anh."

Nàng thuận theo, nhẹ giọng gọi: "n Thác. . . . ." Gương mặt đỏ ửng say lòng của nàng, "Anh. . . . . Thật sự muốn em?"

"Đương nhiên, chết cũng không buông! Cho dù xuống địa ngục, anh cũng sẽ mang em theo."

"Nếu muốn em với anh, phải đáp ứng em một chuyện."

"Theo anh bàn điều kiện?" Ánh mắt hắc chuyển sang sắc bén.

"Không, là xin anh." Nàng mở đôi mắt to mềm mại trong suốt.

Mỗi khi nàng xuất hiện sự ôn thuận hiếm có này, làm tâm máu lạnh như hắc cũng trở nên mềm mại.

"Chuyện gì?" Hắc hỏi, giọng nói trở nên nhu hòa.

"Hứa với em, đừng nữa giết người, được không?"

Hắc gật đầu. "Anh hứa."

"Thật sự?" Hắc đáp ứng quá nhanh làm cho nàng không thể tin được.

"Anh đã nghĩ qua, vì làm cho công việc của chúng ta không vi phạm lẫn nhau, trừ phi vạn bất đắc dĩ anh sẽ không giết người. Em là trinh thám, khi phá án thường xuyên đặt mình trong nguy hiểm, sau này anh sẽ giúp tra án, chúng ta cùng nhau hợp tác điều tra, em phụ trách trinh thám, chuyện nguy hiểm liền giao cho anh làm an toàn của em do anh phụ trách, nếu không có sự đồng ý của anh, em không được đi vào nơi nguy hiểm, nếu không, không thương lượng."

Nàng dùng sức gật mạnh đầu, đảm bảo nói: "Chỉ cần anh không giết người, không làm chuyện phạm pháp, em chuyện gì đều nguyện ý."

Nhìn dung nhan nàng vì hưng phấn mà đỏ bừng mê người, n Thác cũng cười.

"Tốt, chúng là lấy nụ hôn làm hiệp ước đi!"

Hắc thật sâu, nhiệt tình hôn lên đôi môi thơm ngát của nàng, hai đầu lưỡi cuốn vào nhau, thật lâu chẳng phân biệt được, giống như hai tấm lòng hòa tan cùng nhau, và cả lời thề cùng nhau trọn đời.

Lúc sau, nàng giống như nhớ tới cái gì, nắm lấy hắc hỏi: "Tại sao lúc mạng em ở lúc nguy hiểm như chỉ mảnh treo chuông thì anh xuất hiện cứu em, , bắt luận em đi đến đâu, luôn có thể tìm được em?"

Hắc cười đến mị hoặc. "Anh ngửi được mùi hương của em."

Nhược Băng giống thấy quỷ nương mắt nhìn hắc, nghe thấy? Hắc là chó săn đầu thai sao?

"Thực lợi hại như vậy? Nhất định có phương thức gì. . . . ." Nàng đột nhiên hiểu, mở lớn mắt trừng hắc, hỏi ra có thể đáp án. "Chẳng lẽ anh giống như Cảnh Chấn, ở trên người em bỏ cái gì. . . . ."

Hắc hà lòng cười khen. "Thật là người phụ nữ thông minh, không hổ là người mà n Thác lựa chọn làm người chung thân bầu bạn!"

Nhược Băng kêu gào kháng nghị. "Em cảnh cáo anh! Mau đem cái đồ vật hay hương vị quý quái gì tẩy sạch cho em! Nếu không em—— Ai nha! Anh làm gì! Thật nhột!"

Hắc đang dùng lưỡi liếm nàng, mê đắm cười nói: "Không phải em muốn anh đem hương vị trên người em ‘ tẩy diệu ’ sao, anh đang làm đây!"

" "Không phải, thảo, thật chán ghét——"

Nàng thét chói tai muốn chạy trốn, n Thác làm sao buông tha nàng, đời này, nàng là đừng nghĩ tránh thoát khỏi lòng bàn tay của hấn!

Đôi mắt lóe ánh sáng chiếm đoạt, lại hoàn toàn hướng nàng đánh bất ngờ!

\*\*\*\*\*

Ngồi ở ghế lạnh ngoài ban công phòng nghiên cứu lâu hai, Kiều Mã Ly đọc điện tín của Nhược Băng từ Canada gửi tới.

Người phụ nữ này từ khi cùng n Thác hợp tác điều tra, trở thành một đôi vợ chồng thiên hạ vô địch, từ phía đông Nhật Bản, sang phía tây tới quần đảo Đại Tây Dương, mỗi góc ở trên quả địa cầu này cơ hồ đều có dấu chân bọn họ, hai người vừa phá án, thuận đường còn đi du ngoạn khắp thế giới, cho dù có hơn cả trăm ngàn cừu gia muốn trả thù, cũng không thể tìm ra nơi ở của đôi trí dũng song toàn này.

Thật sự là kiêu ngạo! Nàng không khỏi cười khẽ.

Một tiếng nổ từ một nơi gần đó truyền đến, kéo nàng ra khỏi suy nghĩ, Kiều Mã Ly đứng dậy từ ban công nhìn xuống.

Thì ra là âm thanh của chiếc xe hơi bị hỏng, chủ nhân của chiếc xe đang tốn công sức mở ra cốp xe trước, kiểm tra xe thử xem đã bị hư gì.

Kiều Mã Ly vốn định mặc kệ hấn, nhưng người này khiến cho bang bang bàng bàng đích! Thật sự là ồn chết người!

Nàng không tình nguyện đi xuống lầu dưới, đi vào bên cạnh chủ nhân của chiếc xe, khống cáo ."Anh ở gần nơi ở của chúng tôi làm ồn ào quá."

Lộ ra gương mặt nhả nhận thanh tú từ trong xe ngẩng đầu nhìn nàng, người thanh niên nhân tò mò đánh giá nàng, tại sao ở vùng hoang vu dã ngoại, lại , tự dưng xuất hiện một cô bé? Xem bộ dáng của nàng đại khái chỉ có mười bảy, tám tuổi.

"Cô bé, em ở nơi này?"

Kiều Mã Ly hí mắt ngạo nghễ nhìn hấn. "Bá bá, bác đang làm cái gì?"

"Bá bá?" Người thanh niên dờ khóc dờ cười. "Cô bé à, anh mới hai mươi tám tuổi, còn không đủ già để kêu phải kêu bá bá!"

"Cũng như thế, tôi đã gần hai mươi lăm tuổi, xin làm ơn đừng gọi tôi là cô bé!"

Người thanh niên như không thể tin nổi và mang theo thú vị nhìn nàng. "Thực xin lỗi, nguyên lai là tiểu thư, thất lễ."

Nàng hừ lạnh!

"Xin hỏi có thể cho tôi mượn điện thoại một chút không? Xe của tôi bị hư, muốn tìm người đến hỗ trợ." Hấn rất có lễ phép thỉnh cầu, thái độ thành khẩn ôn hòa.

Kiều Mã Ly từ đầu tới đuôi đánh giá hấn, phát hiện bộ dạng người thanh niên này cũng không tệ, thoát nhìn thật vừa mắt. Đột nhiên nhớ tới Nhược Băng cùng n Thác, hai người này lại hạnh phúc khoái hoạt như vậy, chẳng lẽ tình yêu thực sự tốt đẹp như vậy?

Nhược Băng luôn quở trách nàng suốt ngày chui, vùi đầu vào nghiên cứu, nên tìm một người đàn ông để nếm thử cảm giác yêu đương.

Cẩn thận suy nghĩ lại, mấy năm nay vẫn nghiên cứu khoa học kỹ thuật, không giống như cuộc sống người bình thường tựa hồ có điểm đáng tiếc! Tự nhiên sau khi Nhược Băng rời đi, lại vô cùng nhàm chán! Không có gì sự có thể kích thích ý chí chiến đấu của nàng.

Rõ ràng nên đổi tâm tình sửa "Nghiên cứu" nam nhân tốt lắm. Nhìn! Trước mắt chẳng phải có một vật sẵn để thí nghiệm đó sao? Vì thế về mặt vốn lãnh đạm dần dần chuyển sang nhu hòa.

Nàng nở ra nụ cười trăm năm hiếm có- quyền rũ. "Mời theo tôi đi vào, muốn dùng điện thoại không cần khách khí."

Người thanh niên nồng nhiệt nói lời cảm ơn, vội vã bước theo chân của nàng, không biết sao, hấn cảm thấy được này cô gái giống như. . . . . Tiểu lí tàng đạo, nhất định là hấn đa tâm thôi.

Đội hấn bước vào, Kiều Mã Ly sau lưng hấn lộ ra tà cười, đóng lại cửa lớn!

Quảng Hằng: Khóc không ra nước mắt, quá mừng khi hoàn thành bộ này, ta thề ta sẽ ko ăn chay nửa tháng!!!!

~\*~ Toàn thư hoàn ~\*~



